Jon McGregor, IF NOBODY SPEAKS OF REMARKABLE THINGS Dacă nimeni nu vorbeşte despre lucruri deosebite

Pentru Alice

Dacă asculți cu atenție, chiar îl auzi.^Oraşul cum cântă.^Dacă stai nemişcat, la capătul grădinii, în plină stradă, pe acoperişul casei.^Cel mai bine se aude noaptea, atunci când sunetul muzicii se prelinge peste contururile lucrurilor întâlnite în cale şi melodia ajunge să-ți atingă coarda lăuntrică.^De cele mai multe ori este o melodie lipsită de cuvinte, însă o melodie, la urma urmei, iar cel care o aude nu se îndoieşte de rostul ei.^Şi cel mai bine o auzi când îi desluşeşti fiecare notă în parte.^Zumzetul potolit al aparatelor de aer condiționat, suflarea lor fierbinte de miresme amestecate, din prăvălii, cafenele şi spații administrative din tot oraşul, când mai tare şi când mai domol, suflare peste suflare, un zumzet de cântec de leagăn pentru străzile ostenite.^Circulația năvalnică, încă intensă prin intersecțiile suprapuse până şi la ore târzii, un amalgam constant de vuiet, răsunet de anvelope pe asfalt şi motoare turate, guri de canal prost fixate şi capace şubrede, uruind ca nişte castaniete de fontă.^Drumari care plombează străzile şi îşi aleg orele cele mai convenabile, sfârtecând aerul rece al nopții cu perforatoare, ciocane şi aspiratoare pneumatice, asudați din creştet până-n tălpi, sub fâsâitul şuierat al reflectoarelor, răstindu-se unii la alții, cum fac bateriştii din formațiile rock ca să-şi regleze ritmul, în timp ce aştern un înveliş nou peste țesătura de nervuri a oraşului.^în ateliere şi fabrici, utilaje neobosite în schimburi fără de sfârşit ce se rotesc, pompează, scot aburi şi scântei, presează şi laminează, pun în mişcare războaie de țesut şi tiparnițe, zuruitul greoi şi bătaia pistoanelor ce răzbat, prin tavanele înalte, afară, în noapte, un produs necontabilizat pe lângă hârtie şi stofă, oțel şi pâine, produse ambalate, balotate şi confecționate.^Tiruri în marşarier, de jur împrejurul parcurilor industriale, încât pare ca fiecare autocamion din oraş merge în marşarier, dă cu spatele prin porțile larg deschise, coboară rampele făcându-şi simțită prezența în timp ce furcile stivuitoarelor forfotesc în jurul lor, clădesc, stivuiesc şi încarcă.^Şi toate semnalele de alarmă cer ajutor, în fiecare zonă şi cartier, pe fiecare stradă şi proprietate, peste tot unde întorci capul numai semnale de alarmă, pornite, oprite, pornite, într-o întâlnire demnă de un recital de tobe, un dangăt hipnotizant, cu note false şi note reale, una mai spartă ca alta, clamându-şi nevoile în întunericul nopții precum un orfelinat în criză de personal, scâncete neputincioase în saloane întunecate.^Sirenele cântă alunecând printre străzi, aruncând o lumină albastră de la o suferință la alta, geamătul tărăgănat strecurând nenorocirea la ceasul cel mai întunecat al ceasurilor întunericului, o tânguire urcată spre cer, deasupra acoperişurilor şi pălind, ridicată din nou, scăpărând o clipă şi pălind.^

Şi toate aceste lucruri cântă necontenit, maşinile şi sirenele, automobilele facându-şi simțită prezența într-o goană nebună, nerăbdătoare, vociferările şi strigătele, zumzetele şi pocnetele, toate se adună şi se ridică asemeni unui cor, scufundându-se şi ridicându-se cu adierea vântului, contrapunct şi solo, zumzet de armonie aşteptând alte voci.^Aşa că ascultă.^Ascultă şi vei auzi mai mult.^Zgomotul capacului de la coşul de gunoi scăpat pe jos.^Mâzgăliturile şi zgârieturile a două pisici cu mustățile zbârlite.^Bubuitul sticlelor goale aruncate în lăzi.^Trântitul portierelor, scrâşnetul schimbării vitezelor, zgomotul mersului poticnit în drum spre casă.^Murmurul jaluzelelor trase în cafenele în miez de noapte, o voce răguşită strigând după taxiuri, un țipăt prelung spart într-un hohot de râs, o bubuitură ce poate fi doar o rablă care dă rateuri, o voce cerând un răspuns dintr-o cabină telefonică, un copac plin de păsări păcălite de o dimineață timpurie, un fluierat, un strigăt şi o sticlă spartă, o undă asurzitoare de muzică şi un amestec de bătăi puternice, un lătrat şi un țipăt, un cântat şi un plâns care umflă toate bufniturile şi ciocăniturile, pocniturile şi izbiturile, toată gălăgia, năvala şi miracolul neîntrerupt al cântecului oraşului pe care îl poți auzi doar dacă asculți cântecul

şi cântecul se opreşte

în răstimpurile rare şi sacre ale timpului mort, prins între cei somnoroşi şi cei matinali, există un miracol al liniştii.^Totul s-a oprit.^Şi picăturile de linişte cad din noapte peste oraş, momente scurte de pace, ca un stop între două bătăi ale inimii, ca

întunericul între două clipiri din ochi. în mod discret, acest moment există totdeauna, o pauză neaşteptată, o clipă de ezitare, când o zi este lăsată în urmă şi începe o nouă zi.^Un respiro, în timp ce plămânii gazometrului încep încet să expire.^Un țiuit prelung, în timp ce termostatele întrerup ventilatoarele aerului condiționat.^Toate aceste momente există, totdeauna, dar sunt foarte rar observate şi arareori durează mai mult decât străfulgerarea unui gând.^Acum suntem în acel moment, este linişte şi tot oraşul este potolit.^Halele vechi, cu ferestrele înalte ezitând deasupra orizontului, sunt tăcute, păzindu-şi fantomele şi gândurile. Birourile cu ferestrele afumate, împrăştiate la nivelul solului, sunt şi ele nemişcate, reflectând cu indiferență pâcla şi strălucirea nopții. Curând, îşi vor relua activitatea, cu timidele lor şoapte cifrate peste rețele de sticlă armată, dar acum, pentru o clipă, sunt mute.^Autobuzele în depou, aşteptând o nouă zi, sunt liniştite, caroseria dilatându-se şi apoi revenind la loc, aşezându-se şi răcorindu-se după optsprezece ore de arşiță şi zgomot, optsprezece ore de străbătut oraşul în lung şi-n lat, ca firul de lână într-un război de țesut.^Iar cluburile din centru sunt şi ele goale, ringurile de dans lipicioase şi suferinde după o noapte de tropăituri, luminile încă învârtindu-se şi licărind peste pantofi pierduți, portofele şi chei adunate grămadă.^Şi pescarii nocturni, înşirați de-a lungul canalului, simțind cântecul undiței în apă, nu-şi spun nimic cu toate că sunt doar la câțiva paşi unii de alții, urmărind balizele luminoase atârnând în noapte ca nişte licurici într-un borcan, aşteptând ca undița să se scufunde şi peştele să ciupească, pentru a-şi motiva timpul petrecut aici, aşteptând liniştea şi tihna pentru care au venit.^Pe aceste străzi chiar şi circulația este moartă: taxiurile şi maşinile de curățat, muncitorii din schimbul de noapte şi şoferii cu aprovizionarea, chiar şi ei rămân, în acest moment, nemişcați, prinşi de semafoarele care sincronizează roşul, sute de picioare odihnindu-se pe pedale de accelerație, sute de perechi de ochi cu privirea ațintită la semafoare, aşteptând galbenul, aşteptând verdele.^întregul oraş s-a oprit.^Iar această clipă merită să fie savurată, pentru că lumea se va complica din nou.^Este una din cele mai scurte pauze, nu este timp nici cât să întorci capul şi să priveşti toate lucrurile pe care oraşul le aruncă spre cer, şi este o pauză atât de uşor de întrerupt. O uşă trântită, sirena unei maşini, o undă subțire de muzică adusă de departe, oraşul se mişcă şi deja a sosit ziua de mâine.^Muzica vine de la restaurantul indian de lângă terenul de fotbal, din microfoanele puse afară să atragă clienții.^Restaurantul este aproape gol, ceva mâncare, un bhindi maşala într-un colț şi un korma special în celălalt, iar locul de parcare este gol, cu excepția unui cuplu de tineri care stau îmbrățişați, ținându-se de mijloc. Nu sunt de mult împreună, poate de câteva zile ori o săptămână, şi amândoi sunt încă tulburați şi agitați de dorință, de înfăptuirea ei. Au venit aici să danseze, deturnați din drumul lor spre casă de muzică şi bravadă, iar acum ezită, stânjeniți, nefiind siguri cum să înceapă, necunoscând paşii.^Şi, totuşi, încep, în timp ce primele pete de lumină se preling pe cer dinspre răsărit, din partea îndepărtată a oraşului şi apoi spre aceste străzi, îşi țin capul sus, spatele drept, păşesc în ritm împreună cu alunecarea şi vârtejul muzicii. Dansează într-un fel potrivit mai degrabă unei săli de dans decât în stilul filmelor indiene turnate la Bollywood, dar ei dansează oricum, mişcându-şi şoldurile, ținându-se de mijloc, privindu-se ochi în ochi. Chelnerii s-au apropiat de fereastră, râd, strigă, unchiule, unchiule, către un bărbat din bucătărie care începe, în sfârşit, să strângă după o noapte lungă. Ei dansează iar el iese afară să-i vadă, ştergându-şi mâinile de şorț, lingându-şi vârfurile degetelor obosite, mângâindu-şi barba lungă. Ei dansează şi el zâmbeşte clătinând din cap, gândindu-se la soția lui care doarme acasă, la timpul când au fost şi ei tineri şi poate făcuseră la fel.^în altă parte, peste oraş, ziua începe cu un tumult şi un strigăt: şuieratul rapid al aspiratoarelor din birouri, trântitul portierelor camioanelor şi bătăile grăbite ale ceasurilor celor din schimbul de dimineață.^Dar aici, în timp ce zorile se strecoară în ultima zi a verii, bărbatul cu mâinile obosite priveşte perechea de tineri dansând în parcarea restaurantului său; aici există doar ochi sclipitori, pete de ruj, lumină de stele pălind, scârțâit de tălpi pe pietriş, mult râs şi o plimbare în tihnă spre casă.^A fost primul care s-a mişcat, el, băiatul de la numărul optsprezece.^Era treaz şi trecuse strada înainte ca cineva să fi deschis ochii, înainte ca cineva să se fi mişcat.^Totul s-a întâmplat ca şi cum ar fi ştiut ce are de făcut, de parcă ar fi aşteptat acest prilej.^A coborât de pe treapta de la pragul uşii ca un sprinter motivat şi, până m-am întors să văd cine este, era deja acolo.^Era acolo şi apoi totul s-a terminat, şi totul s-

a întâmplat atât de brusc încât m-am simțit de parcă m-ar fi orbit blitzul unui aparat de fotografiat.^Totul s-a înălbit ca o fantomă, ca un ziar vechi, decolorat şi spălat.^Şedeam acolo, în după-amiaza caldă a ultimei zile de vară, şi nu puteam înțelege ce vedeam.^L-am urmărit trecând strada, pe băiatul de la numărul optsprezece, şi am încercat să înțeleg.^Nu-mi aduc aminte să fi văzut momentul în sine, dar îmi amintesc detalii stranii, imagini marginale, lucruri mici care au avut loc departe de centrul orbit al oraşului.^îmi amintesc de fata de lângă mine, scăpându-şi doza de bere şi clătinându-se ca lovită de o undă de şoc.^Am imaginea dozei lovind pământul, greutatea ei zdrobind iarba, imaginea felului cum se clătină într-o parte, dar apoi rămâne aşa, ca un stâlp de telegraf căzut pe jumătate în timpul unei furtuni.^Văd mişcarea înceată a berii, cu spumă la gura dozei, o fâşie şerpuitoare, ridicându-se asemeni fumului, atârnând pentru o clipă în lumină înainte de a se împrăştia în iarbă şi stropindu-mă în poală.^Nu ştiu de unde vine asta.^Nu ştiu cum a fost posibil să văd aceste detalii.^Spuma berii izbucnind în scântei de aer.^Fire de iarbă îndreptându-se în timp ce lichidul umezea pământul, pata umedă de pe fusta mea micşorându-se, pălind şi apoi uscându-se la soare.^Strălucirea luminii

O femeie aplecată, scuturând o pătură de la o fereastră înaltă.^Nişte băieți de peste drum făcând grătar, încercând carnea cu un cuțit să vadă dacă este gata.^Mai era un bărbat cu barbă lungă, cocoțat pe o scară, la numărul douăzeci şi cinci, vopsind ramele ferestrelor; fusese acolo toată ziua şi aproape terminase.^Fiecare ramă sclipea umed în soare, un albastru-pal frumos ca prima geană de culoare a zorilor şi a fost plăcut să-i urmăreşti meticulozitatea.^Şi mai era un băiat în grădina din vecini, curățându-şi tenişii cu o perie de unghii într-un vas cu apă şi săpun.^Văd toate aceste momente de parcă ar fi fost cioplite în piatră, momente minore, captate şi lărgite de context, ca figurile dintr-o expoziție despre oraşul Pompei.^Femeia cu pătura, întreruptă din mişcări în mijlocul scuturatului, atenția fiindu-i distrasă, pătura atârnând şi lovindu-se uşor de perete.^Brațele întinse, buzele strânse, să nu înghită norii de praf.^Pătura atârnând ca un semafor.^Cineva spuse, oh, Doamne.^Un băiat pe o tricicletă roşie se lovi de un copac.^Tălpile i-au alunecat de pe pedale şi se prinseră sub roți, azvârlindu-l din şa pe pământ, îl văd căzând într-o parte, piciorul pe punctul de a zgâria betonul, capul aproape lovindu-se de pom, tricicleta răsturnându-se pe două roți şi cu atenția fixată spre drum.^Capul i se întoarse în timp ce căzu iar când se lovi de pământ nu putu decât să zacă, privind ca toți ceilalți.^Nu avea mai mult de trei ani, am vrut să alerg spre el, să-i acopăr ochii, dar nu m-am putut mişca, aşa că privea în continuare.^Un bărbat care îşi spăla maşina şi-a ridicat mâinile în cap, strângându-şi pumnii.^Mai ținea încă în mână buretele, cu apa curgându-i pe spate, dar nu se mişcă.^Cineva zise, oh, la dracu, oh, la dracu, la dracu !^Dar, mai cu seamă, a fost acel moment de linişte absolută.^Linişte totală.^Desigur, nu se poate să fi fost chiar aşa, trebuie să fi fost ceva muzică pe undeva, circulația pe drumul principal, dar aşa îmi amintesc eu momentul acela de pauză, toată strada împietrită într-un tablou cu guri căscate.^Şi băiatul de la numărul optsprezece păşind prin clipa înghețată, ca o binecuvântare.^Părea, ori cel puțin aşa îmi pare acum, că toate celelalte erau nemişcate.^Doza de bere prinsă între degete şi pământ.^Pătura de abia atingând peretele.^Băiatul cu tricicleta, la un pas de copac.^Un icnet reținut în gât, ca aerul prins în gura unui balon..^Şi totul părea cumva fără noimă, ireal, fără nici o legătură cu ziua care fusese.^O zi anostă, înceată şi caldă, oameni discutând în pragul uşilor, copii jucându-se, muzică şi grătar.^Mă trezisem, pe când se lumina, de trântitul portierelor taxiurilor; oamenii pe care-i cunoşteam, de la numărul şaptesprezece, se întorceau după o noapte lungă petrecută în oraş şi se târau încet spre casă.^N-am reuşit să mai dorm, am rămas în pat şi am urmărit soarele inundând camera, ascultând copiii care alergau afară, zgomotul familiar al tricicletei.^Mai târziu m-am sculat, mi-am luat micul dejun şi am încercat să împachetez, m-am aşezat pe prag, am băut ceai şi am citit reviste.^M-am dus la prăvălie, am schimbat câteva cuvinte cu băiatul de la numărul optsprezece, era stângaci şi timid, aşa că nu avea deloc sens ca el să fie cel care a trecut atât de brusc strada.^A plouat, spre sfârşitul după-amiezii, aşa, deodată şi mult, dar asta a fost tot; nimic neobişnuit sau neaşteptat.^Şi, oarecum, mi se pare nedrept să nu fi fost vreun scenariu, ceva plutind în aer, vreo premoniție, avertizare sau indiciu.^Mă întreb dacă în realitate a fost ceva, dacă a fost ceva ce mie mi-a scăpat, pentru că nu fusesem

atentă.^Liniştea nu a durat mult, oamenii au început să năvălească în stradă, țipând, deschizând uşi şi ferestre.^O femeie din capătul drumului a alergat spre ei, dar s-a oprit şi s-a întors, agitându-şi mâinile în față.^Bărbatul de pe scară a vorbit la telefonul mobil înainte de a coborî, lăsând ultima ramă de fereastră nevopsită.^Erau oameni pe care nici măcar nu i-am recunoscut, ieşind din case şi alăturându-se celorlalți.^Dar eu şi cealaltă fată, Sarah, am rămas şezând cu privirile încremenite şi gurile căscate.^Dacă am fi fost mai apropiate, ori mai tinere, ne-am fi ținut de mână, dar aşa nu.^Cred că a ridicat doza de bere şi a mai băut puțin, şi cred că şi eu am băut.^Nu-mi aduc aminte; tot ce îmi amintesc este că mă holbam la pădurea de picioare din stradă, încercând să văd printre ele.^încercând să nu văd printre ele.^După câteva minute, gălăgia din stradă părea să se potolească.^Grupul de oameni se răsfiră, se dădu la o parte.^Oamenii priveau spre drumul principal, uitându-se la ceasuri, aşteptând.^îmi amintesc că am băgat de seamă că se auzea muzică din spatele ferestrelor deschise de-a lungul străzii şi apoi cum melodiile au încetat una după alta, ca luminile care se sting la sfârşitul unui spectacol.^îmi amintesc de mirosul de ars, văzând cum băieții de pe partea cealaltă lăsaseră carnea pe foc.^Vedeam fumul ce începea să se ridice.^Vedeam fețe la ferestre.^Vedeam oamenii aruncându-şi privirile în sus, uitându-se spre o singură uşă care era închisă.^Aşteptând să se deschidă, sperând să nu.^Nu înțeleg de ce totul mi se pare atât de proaspăt în minte, chiar şi acum, după trei ani şi câteva sute de mile depărtare.^Mă gândesc la acel moment şi nu pot să-mi amintesc nici măcar numele oamenilor, îmi amintesc doar cum şedeam acolo, acele momente de aşteptare susurând încordate.^Oamenii mergând spre capătul străzii, privind în sus şi-n jos drumul principal, întinzându-şi gâtul să vadă după colț.^întorcându-se spre ceilalți şi ridicându-şi mâinile.^Bărbatul, de la numărul douăzeci şi cinci, cu pensula în

mână, lăsând o dâră de vopsea albastru-pal, păşind spre uşa închisă.^Frecându-şi fața bărboasă cu palma.^Bătând la uşă.^Alarma îndepărtată a unei sirene; bărbatul bătând la uşă.^Un taxi alunecă spre capătul străzii cu motorul păcănind tare în timp ce uşile se deschid şi o jumătate de duzină de tineri se revarsă veseli pe trotuar.^O pauză, se face plata, uşile se trântesc, taxiul o ia din loc şi dispare. Iar ei rămân o secundă pe loc, clipind, hlizindu-se şi aşteptând nesiguri: o fată subțire, înaltă, cu o fustă foarte scurtă şi ochi fardați sclipitor, un băiat în pantaloni bej şi inel în sprânceană, o fată cu nişte tenişi uriaşi, pantaloni cazon şi părul vopsit roz pornesc în josul străzii, încet, fericiți, cu capetele pline de muzică şi lumină, cu sistemul nervos supraexcitat de hormoni, chimicale şi euforia nopții.^O fată scundă, îmbrăcată doar în şort şi sutien, cu unghiile de la picioare date cu aceleaşi nuanțe de violet, roz şi verde ca şi unghiile de la degete, îşi strânge mâinile, priveşte la pervazul gol al ferestrelor de la numărul douăzeci şi cinci şi spune, uitați, par goale, se uită la cutiile de vopsea albastru-pal, culoarea prelingându-se pe o parte a cutiei, se uită la pensule şi la răzuitoare şi zice, e o culoare frumoasă, o să arate bine, dar nimeni nu ascultă.^Un băiat într-o cămaşă albă aproape curată şi o cravată desfăcută la gât sare peste gardul de la numărul nouăsprezece, se balansează pe un picior, spune, şşt, şşt, auziți asta, iar când ceilalți întreabă ce este el zice, nimic, auziți, nimic, e plăcut, şi se prăbuşeşte la pământ, sperând ca băiatul cu pantaloni bej şi inel în sprânceană să-l poată prinde.^Pe partea cealaltă a străzii, într-un dormitor de la etaj, la numărul douăzeci şi doi, o fată se trezeşte şi aude pe cineva vorbind despre liniştea dimineții. Ascultă vocea care vorbeşte tare, i se pare cunoscută, se ridică în capul oaselor, îşi pune ochelarii şi se uită la oamenii din stradă. Ii cunoaşte, câțiva locuiesc chiar la numărul şaptesprezece, se întreabă, oare unde ar fi fost, în timp ce-şi scoate ochelarii şi revine în pat.^La parterul apartamentului de la numărul douăzeci un bătrân pe cale să chelească şi mustață foarte îngrijită stă treaz în pat, ascultând zgomotele de afară. Ochii îi sunt deschişi, încruntați şi e concentrat pe ce aude. Şi aşteaptă să distingă semne de flecăreală, zgomotul proaspăt al unei canistre călcate în picioare, clinchetul unei sticle scăpate din mână. Ochii i se mişcă dintr-o parte în alta, concentrându-se, cercetând. Dar nu aude nimic şi, cum vocile se îndepărtează, îşi închide din nou ochii, întorcându-se cu fața în pernă, departe de lumină, sperând să mai doarmă puțin înainte să înceapă ziua.^Afară, băiatul cu cămaşa albă deschide uşa de la numărul şaptesprezece iar ceilalți îl urmează în casă, mişcându-se încet, strângând obiectele de care au nevoie: cartoane cu suc de fructe, sticle de cola, batoane de ciocolată, pungi de chipsuri, casete, CD-uri, perne, plăpumi, foițe de țigară, țigarete,

lumânări şi arzătoare, chibrituri şi droguri. Se instalează în dormitorul din spate, discută, iar fata subțire, înaltă, cu fard în jurul ochilor, zice, nu fi tâmpit, omule, o să curgă tot pe jos şi pe picioare, chicoteşte şi se întoarce să-şi ia o băutură iar cum lumina lumânării îi atinge fața pielea îi luceşte cu un ciob de sticlă în soare.^In dormitorul din față, de la etajul întâi al numărului nouăsprezece, o femeie se trezeşte brusc. Se uită la ceas, se uită la soțul ei care încă doarme şi se întreabă oare de ce s-a trezit, nu este zgomot în stradă iar copiii dorm. Se strecoară uşor din pat, îşi simte vezica încordată, plină, se ridică în picioare şi apoi deschide uşa uşor, cât să nu scârțâie. In drum spre baie intră în dormitorul copiilor, se uită la fiecare dintre ei, se ghemuieşte lângă paturile de jos, se întinde până la cel de sus. Ii priveşte pe toți trei cu afecțiune amorțită de somn, urmăreşte trupurile lor mici umflându-se şi dezumflându-se prin ochii întredeschişi, îşi apropie mâna de fețele lor să le simtă căldura respirației. Murmură pentru ei o rugăciune scurtă şi închide uşa, încet, mergând apoi cu paşi uşori la toaletă, aşezând-se şi uşurându-se, privind umbrele cu fâlfâit de porumbei de dincolo de peretele băii.^Fata cea scundă, cu unghiile de la picioare lăcuite, din vecini, zice, oh, dar nu l-ai văzut pe tipul acela de pe balcon, era aşa drăguț, ba nu, era deosebit, şi savurează cuvântul de parcă ar fi fost o căpşună, şi ştii, zice ea, cel de pe balcon, cel care gonea şi se apleca în afară, şi ei ştiu exact la ce se referă, e în acelaşi loc aproape în fiecare săptămână, bătând ritmul ca un tinichigiu, cu pumnii zdrobind aerul, transpirația curgând de pe țeasta-i lucioasă.^Ea zice, odată am fost acolo şi era atât de transpus încât s-a atârnat din balcon cu capul în jos şi picioarele prinse sub bară; îşi aminteşte de fața lui schimonosită într-un O furios, spunând oh, hai să... şi-şi aminteşte de brațele lui biciuind vidul ca un astronaut pierdut în spațiu.^O fată doarme în dormitorul din spate, la numărul unsprezece, părul îl este prins cu o bentiță încât să nu-i intre în ochi, ține gura larg deschisă, în cameră e cald şi începe să se lumineze. Umbre de păsări îi trec prin față, dar nu se trezeşte.^Un cuplu, în jur de treizeci de ani, doarme în apartamentul lor de mansardă, la numărul douăzeci şi unu, învelit lejer cu o pătură roşie subțire; el sforăie şi ea e întoarsă pe partea cealaltă, televizorul e aprins, fără sonor, într-un colț, umbra trece prin cameră dar cuplul nu se trezeşte.^In dormitorul din spate, de la numărul şaptesprezece, băiatul în cămaşă albă şi cravată spune că precis a fost o fată, nu avea mărul lui Adam, jur, categoric a fost o fată, şi toți râd de el iar cineva îi dă o țigară lungă.^Băiatul cu pantalonii largi e tăcut, priveşte la fata de lângă el, frumoasă, plinuță, cu bucle negre ce-i cad pe rochia de catifea roşie, se uită la şireturile, cureluşele, cataramele şi fermoarele încălțămintei foarte complicate, se uită la ea şi zice, cât timp îți ia să-ți dai jos încălțările astea. Iar ea îl priveşte, fata asta cu buze roşii ca focul unui ardei iute, se uită la el cum e întins peste pat şi zice nu ştiu, nu m-am descălțat niciodată singură, şi zâmbeşte când îi simte respirația tăiată, îi urmăreşte ochii ce se preling de pe fața ei spre geometria abundentă a trupului.^Şi toți vorbesc forțat, băgându-se unii peste alții, sporovăind despre melodiile pe care le-au auzit şi oamenii pe care i-au văzut sau următorul loc unde vor să meargă. Băiatul în cămaşă albă şi cu cravată o ține într-una, a fost categoric o fată, apoi îşi umple o pipă cu iarbă verde, proaspătă şi camera se linişteşte, presimțind ceva, conversația se întrerupe, fiecare simțindu-şi mintea prea agitată, trupul prea încordat, inspirând pe rând fumul dulce, păstrându-i greutatea în plămâni, închizând ochii şi liniştind vocile.^Şi, pentru o clipă, se gândesc la întâmplările zilei, la dealuri unduitoare, sau la plajă, sau la jocul de fotbal, sau la orice au învățat, se gândesc că în aceste minute..., şi respiră încet, căzând pentru o clipă într-un fel de reverie. Şi dacă acum ar fi ca cineva să privească pe fereastră, să intre prin curtea din spate şi să-şi lipsească fața de fereastră, punându-şi mâna în jurul ochilor, ca un binoclu, acel cineva ar vedea ceva ce arată ca o încăpere plină de oameni adunați într-o rugăciune tăcută şi s-ar întreba pentru cine s-ar putea ține o astfel de veghe.^Afară, un taxi se îndreaptă încet în josul străzii, şoferul căutând cu privirea numerele caselor. Ajunge la numărul douăzeci şi opt, şi nu mai sunt multe numere. Ezită un moment, înainte de a merge mai departe, zgomotul maşinii dispărând în urma lui ca o dâră de praf.^Iar acum s-au liniştit, fata cu pantalonii cazoni încercând să prindă o imagine la televizor, băiatul cu inelul în sprânceană ținând o brichetă sub un capac de plastic al unui tub de cartofi pai, privind şi urmărind concentrat cum se înmoaie plasticul.^Fata în cizme zice, eu merg acasă, acum vreau să merg acasă.

Vrei să vii cu mine, zice ea către băiatul cu pantalonii largi, condu-mă acasă, iar vocea îi este stinsă şi obosită.^Băiatul cu cămaşă şi cravată este întins pe podea, cu braţul încolăcit în jurul fetei care mestecă gumă şi priveşte tavanul, trăgând o plapumă peste amândoi.^Fata cea scundă, ghemuită ca o minge în mijlocul patului, aşteptând-o pe fata cu pantalonii cazoni să vină să o încălzească.^Băiatul cu inel în sprânceană saltă capacul de plastic de la gură şi suflă iar o bulă de plastic fierbinte străpunge ca fulgerul camera, îşi revine ca un miracol, păstrându-şi pentru o secundă forma lunguiață de avion iar apoi pluteşte uşor spre podea.^Fata în cizme întinde mâna băiatului cu pantaloni largi, îl trage să se ridice în picioare şi-l sărută pe frunte. Du-mă acasă, zice ea, şi amândoi dispar pe uşă.^Fata cu pantaloni cazon îşi închide ochii şi se prăbuşeşte pe pat, ajustându-şi forma trupului cu cea a celeilalte fete, învelind-o ca o coajă de nucă.^In apartamentul de la etajul întâi, de la numărul optsprezece, un tânăr se ridică în pat, e devreme dar el se simte treaz, se uită în jur la harababura din cameră şi se gândeşte la tot ce vrea să facă azi, la ce trebuie să facă. De sortat, de împachetat, de făcut ordine şi de aranjat lucruri.^Se freacă la ochi cu vârfurile degetelor, se ridică din pat şi merge la fereastră. Vede doi oameni în mijlocul drumului, o recunoaşte pe fata de la numărul douăzeci şi şapte, nu-l recunoaşte pe băiat şi se întreabă oare cine e. îşi ia aparatul de fotografiat şi face o poză dimineții, celor doi din stradă, luminii soarelui, perdelelor trase din casa de peste drum, pune aparatul de fotografiat la loc, îşi face nişte însemnări într-un carnețel, scrie data şi detalii despre lucrurile pe care tocmai le-a fotografiat.^Perechea de tineri din stradă dansând, cu brațele cuprinzându-se grațios, cu muzica din parcare încă în cap, dispărând în casă, lăsând uşa deschisă în strada goală şi tăcută.^O pisică aşteptând pe un prag.^Porumbei căzând în hornuri.^Mă gândisem la asta când am sunat-o pe Sarah, care şezuse lângă mine în ziua aceea, mi-am dat seama că trecuse ceva vreme de când n-am mai vorbit şi era probabil rândul meu să sun.^Am zis, bună, tocmai m-am gândit că am chef de vorbă şi mă întrebam oare ce faci şi ea răspunse, oh, bună, n-am mai vorbit de un car de ani, nu-i aşa?^Toate convorbirile noastre păreau să înceapă la fel ca şi acum.^O dată pe lună, poate mai rar, una o sună pe cealaltă şi spunem, e un car de ani şi ar trebui să ne întâlnim, şi se face un plan care apoi se anulează, sau poate nu se face nici un plan.^Nu locuim departe una de cealaltă, poate o jumătate de oră cu metroul, dar chiar nu ne-am văzut de luni de zile şi în fiecare lună asta pare să conteze tot mai puțin.^Şi, aşa, în seara aceea stăteam în camera mea şi am vorbit de lucruri obişnuite, despre slujbe noi şi planuri pentru slujbe noi, despre oameni pe care-i cunoşteam amândouă.^Oamenii cu care ne întâlneam, despre întâlniri amoroase ori posibile întâlniri amoroase.^Am privit afară pe fereastra deschisă, peste oraşul nemărginit şi mi-am imaginat-o şezând la fereastră, privind în direcția aceasta, telefonul fiind o scurtătură prin toate acele străzi complicate.^Mă întrebam, oare cum arată camera ei, ce putea vedea de acolo.^îmi zise, deci cu cine ai mai vorbit în ultima vreme, ai auzit ceva de Simon, şi eu am zis că nu de multă vreme.^M-am gândit la perioada pe care am petrecut-o împreună, noi trei, zilele lungi din acea ultimă vară, în casă şi mă întrebam de ce devenise atât de greu să ținem legătura.^Mi-am amintit de promisiunile pe care ni le făcuserăm eu, Sarah şi Simon şi mă întrebam dacă am fost atât de naivă să cred că le putem ține.^Mi-am amintit de uşurința cu care discutam, aproape fără oprire, făcând planuri, luând decizii privind locurile unde ne vom afla după un an, doi sau trei, şi nu-mi aduc aminte să fi menționat asta.^Aveam pe masă cartea de vizită cu programarea la consultație, scrisoarea de confirmare a rezultatelor şi tot ce voiam era să-i povestesc despre asta, să discutăm aşa cum făceam odinioară.^Voiam să discutăm de ce se întâmpla să fiu atât de speriată, de ce frica mi se zbătea în gât.^Sarah, n-o să crezi ce-ți spun, voiam să-i spun, sau, Sarah, pot să-ți spun ceva?^Aş fi vrut ca ea să-mi spună, oh, calmează-te, calmează-te, aşa cum o făcea când eu mă ambalam din cauza examenelor ori a termenelor fixe.^Să spună, măi, nu se moare din asta, nu vorbim despre operație pe cord deschis, e normal, lucruri de acestea se întâmplă.^Aş fi vrut să-mi sugereze vreo soluție, să spună lucrurilor pe nume şi să le facă să pară mai obişnuite.^Dar nu am spus nimic, am zis doar oh, am primit o vedere din Peru, de la cineva care se numeşte Rob; i-am spus că nu-mi amintesc cine este.^îmi zise, trebuie să-ți aminteşti, e tipul de peste drum care a încercat să coboare dealul din parc pe skateboard, nu-ți aminteşti?^Am zâmbit şi am zis, oh, da, şi ea zise, îți aminteşti că nimeni nu a vrut să-l ajute pentru că râdeam cu toți ca nebunii, râdeam şi eu şi-mi

țineam mâna la gură pentru că nu era normal să-ți pară atât de caraghios cum se prăvăleşte cu braţele întinse să-şi caute sprijin, zbătându-se căzut pe burtă, pe asfalt.^Am zis, şi-ți aduci aminte de braţele lui julite, doar cruste cenuşii, lunguiețe.^Şi ea zise, sigur, sigur, râzând, zise, nu pot să cred că ai uitat, şi mi-o imaginam cum obişnuia să-şi închidă ochii atunci când râdea.^Am vorbit despre alții spunându-i, îți aminteşti când..., şi ce nostim a fost acela.., şi mă întreb ce s-a întâmplat cu...^Am vorbit despre medicinista din vecini, despre băiatul din casa lui Rob, care credea că ştie să cânte la chitară, despre băiatul chipeş cu blocul de desen, de la capătul străzii.^Am vorbit despre cei de la numărul şaptesprezece, Alison care şi-a pus cercel în limbă, şi Chris, şi băiatul cu inel în sprânceană, dar nu ne-am adus aminte cum îl cheamă.^Am încercat să-mi amintesc cum a fost să trăieşti alături de atâția oameni care m-au cunoscut.^Şi ea zise, şi de fapt ce face Rob în Peru, şi i-am răspuns că nu ştiu, cred că salvează copii sau aşa ceva.

Crezi că şi-a luat şi skateboardul, zise ea, iar eu am râs şi apoi mi-am amintit cum îi cădea părul în ochi când încerca să facă figuri.^Felul în care îşi târâia jeanşii sub tălpile tenişilor.^Mă gândeam la el aflându-se la atâtea mii de mile depărtare şi mă întrebam, oare cât a făcut vederea asta până la mine.^Am recitit-o, privind literele lungite, încercând să-mi amintesc bolborositul lent al vocii sale.^Lucrurile merg grozav aici, mă simt super.^Zicea că nu-i este tocmai dor de țară, dar duce lipsa unui ceai ca lumea şi mai spunea că poți să-mi scrii, dacă vrei.^M-am uitat pe fața vederii, la pozele din Peru, femei zâmbitoare în costume naționale, munți, maimuțe şi pomi fructiferi.^Ea zise, hei, mai eşti la telefon?^I-am zis, te mai gândeşti la asta, vreau să zic la ultima zi.^N-a răspuns imediat, am auzit televizorul în fundal şi m-am întrebat unde putea fi, dacă nu cumva era cu cineva, îmi spuse, încerc să nu, e ciudat, ştii, dar aş prefera să uit.^Mi se pare că totul s-a petrecut foarte demult, zise.^Am zis că înțeleg, dar nu pot să-mi scot asta din cap.^îmi revine mereu în minte, am spus, chiar de foarte curând, nu ştiu de ce.^Tăcea, şi am aşteptat să spună ceva.^Am îndreptat florile în vaza de pe masă şi am rupt frunzele vestejite.^Am urmărit cum semafoarele îşi schimbă culoarea în stradă.^Spuse că ceea ce îşi aminteşte mereu este cum, după aceea, totul a intrat în normal.^Autobuzele treceau pe drumul principal, zise, şi unii dintre călători şi-au întors capul să privească o secundă, alții nici măcar n-au observat.^Am vrut ca totul să se oprească, spuse, chiar şi numai pentru un moment.^Nu-a fost nimic la televizor, spuse, ştiam că n-o să fie, dar

nu mi s-a părut drept.^Gata, a trecut, a fost ceva ce s-a dus, zise, şi apoi am plecat şi

nu a mai existat nimic care să dovedească că într-adevăr

ceva s-a întâmplat.^Am spus, ştii, eu nu pot uita zgomotul.^Mai visez uneori, am zis.^Zgomotul, ca un ecou ieşind din case, şi, oh, am zis.^Apoi am tăcut amândouă şi îi puteam auzi respirația.^Spuse, de fapt n-am putea vorbi despre altceva acum?^I-am spus, da, îmi pare rău, dar mă gândeam, ştii, în ultima vreme, şi ea zise, păi a fost foarte demult.^Spuse, şi oricum te mai vezi cu cineva acum, şi am povestit despre posibilități recente şi eşecuri, comparându-ne notițele.^Şi ea spuse, ştii, cina e aproape gata şi ar fi bine să te las.^Am spus, oh, îmi pare rău, nu mi-am dat seama, tu mănânci târziu nu-i aşa, şi ea spuse, oh, da, în zilele acestea, şi amândouă am spus, te voi suna curând, şi ne-am luat la revedere.^N-am întrebat cu cine mănânci sau mănânci singură.^7

După ce am închis telefonul am rămas acolo vreme îndelungată, scrisoarea şi programarea rămânând neamintite.^Nu ştiu de ce nu i-am spus nimic despre asta, nu înțeleg de ce am devenit atât de fricoasă şi închisă în mine.^Am şezut acolo urmărind florile vibrând, atunci când trecea vreun camion, simțindu-i ecoul tremurat în şira spinării.^Am văzut luna apărând albă şi joasă, peste parcul de lângă râu.^Mi-am amintit când Simon m-a chemat în camera lui spunând, uită-te pe fereastră, o noapte întunecată cu o lună strălucitoare şi curată, undeva în stânga, un corn subțire ca vârful tăiat al unghiei.^Şi el a continuat, nu, nu te uita la asta, uită-te acolo, uită-te în direcția aceea.^Arătând spre dreapta, în depărtare, la o a doua lună, la fel

de strălucitoare şi curată ca şi prima, îvl-am uitat la el iar el a chicotit şi a zis, ce nebunie este

asta.^M-am uitat la cele două luni, la fel de curate, subțiri şi noi,

de aceeaşi mărime, ca doi gemeni.^Şi am închis brusc fereastra iar reflecția lunii de pe dreapta
apăru brusc în cameră şi el zise, oh, bine, m-am gândit că
va fi ceva asemănător.^Mi-am amintit toate acestea şi mă gândeam oare ce va fi
făcut în aceşti ani, şi mă întrebam despre toți ceilalți pe
care nu i-am mai întâlnit de atunci.^Toate e-mailurile pe care le primesc zilele astea încep cu
scuze, dar am fost aşa de ocupat, şi eu nu înțeleg cum e
8

posibil să fim atât de ocupați ca apoi să nu avem nimic a ne spune unul altuia.^Am mai citit încă o dată scrisoarea, am rămas stând
nemişcată, de abia respirând, luminile străzii aruncând
fâşii printre storuri în camera întunecată.^Mi-am dat jos bluza şi sutienul şi am început să-mi pipăi
pielea încet, desenând contururile, apăsând marginile şi
cutele.^Mi-am trecut degetele peste toate semnele, petele şi cicatricele, de parcă îmi citeam cursurile în alfabetul Braille.^Nu ştiu ce căutam.^Cred că voiam să găsesc ceva nou, ceva schimbat vizibil, ceva ce putea fi identificat şi să spun: aici este începutul.^Dar n-am reuşit să găsesc nimic.^Mi-am apăsat palma pe piept şi am încercat să număr bătăile inimii.^Bătea mai repede decât ar trebui, pielea mi-o simțeam fierbinte, strălucind de roşeață, de parcă sângele năvălea la suprafață în căutare de aer.^Am stat mult acolo, am adormit în scaun şi, când m-am trezit dimineața, am întârziat la birou.^

în curtea din spatele casei, de la numărul nouăsprezece, o femeie atârnă rufele la uscat, murmurându-şi un cântecel şi ferindu-şi ochii de lumină. Vede oameni dormind în camera din spate, în casa vecină, e bucuroasă că sunt acum liniştiți, asta înseamnă că poate şi copiii ei vor dormi mai mult.^Se apleacă după o mână de clame şi îşi aranjează baticul, întinde nişte salwar kameez de diferite mărimi, pete strălucitoare de culoare imprimate pe un material subțire, câteva cămăşi, pantaloni şi o varietate nemărginită de lenjerie. Iar când termină, toată grădina este plină de rufe întinse, ca stindardele; se îndreaptă, se ține de şale şi îşi ridică fața. întrerupe murmurul cântecului şi ascultă zgomotul înăbuşit al dimineții. Respiră încet şi adânc, iar de acum aerul miroase a curat, pătruns de umezeala strălucitoare a rufelor curate.^Tânărul cu ochii uscați, de la numărul optsprezece, nu este îmbrăcat dar e treaz şi ocupat, stă ghemuit pe podea, aranjând o colecție de obiecte şi hârtii.^O pagină dintr-un program TV. Un pachet gol de țigări.^Bonuri de casă de la un supermarket capsate în ordinea cronologică. Pliante cu reclame pentru muzică tradițională indiană şi muzică tehno. Bilete de tren. Anunțuri mortuare dintr-un ziar local. Un pachet nedeschis de gumă de mestecat.^8

Le întinde pe toate pe podea în ordinea mărimii, le aranjează în ordine cronologică, clipind des. Se îndepărtează, le priveşte şi scrie o listă cu obiectele din fața lui.^Deschide televizorul şi ia un aparat de fotografiat polaroid. De îndată ce ecranul se luminează face o poză, notând ora şi data pe spatele unui film, şapte a.m., treizeci şi unu, oh, opt, nouăzeci şi şapte.^Pune aparatul lângă pachetul de țigări, urmărind formele prinzând culoare şi lumină. Se întoarce către televizor clipind, o urmăreşte pe Zoe vorbind despre muzica pop, într-un parc din Londra, lumina blândă a dimineții săgetând printre copaci şi luminându-i părul negru, ea zice că o s-o facem lată şi el stinge televizorul.^în vecini, în dormitorul de la numărul douăzeci, un bătrân zace treaz lângă soția lui care doarme, îşi ține mâinile căuş aproape de față şi se uită la petele de sânge pe care tocmai le-a tuşit din plămâni. Se luptă să-şi controleze respirația fără să-şi trezească soția şi se uită la fotografiile nepoților şi nepoatelor, ale strănepoților şi strănepoatelor, puse pe masa de toaletă. Se simte bătrân şi îi este teamă.^Ascultă respirația regulată a soției şi se gândeşte la prima noapte pe care au petrecut-o împreună. O relație ascunsă, consumată într-un hotel la malul mării, cu şaizeci de ani în urmă. îşi aminteşte modelul tapetului, luxul focului electric, priveliştea dealurilor de la fereastră. îşi aminteşte de timiditatea lor, stând în picioare, stânjeniți, în fața patului îngust şi apropiindu-se încet, sărutându-se o dată, de două ori, nesiguri în îmbrățişarea lor şi treptat lăsând curiozitatea să

învingă. îşi aminteşte că ea insista să lase lumina aprinsă până adormeau, ca să-şi împăturească ordonat hainele. Şi,
9

cel mai bine, îşi aminteşte cât de minunat de uimiți au fost amândoi de intimitatea lor finală.^Stă liniştit, ascultându-şi soția, aşteptând dimineața.^La mansardă, la numărul doisprezece, un tânăr se apleacă pe fereastră, gol până la brâu. Fumează o țigară, ținând-o într-o parte, asigurându-se că fumul iese afară, şi se gândeşte la ziua care urmează.^îşi termină țigara şi-i dă drumul să cadă în stradă, urmărind-o cum sclipeşte şi izbucneşte în scântei pe trotuar. Se întoarce în cameră, desface o gumă de mestecat dintr-un sertar de la noptieră, ia un portmoneu de sub pernă şi deşartă banii. Stă cu picioarele încrucişate pe pat, trecându-şi mâna deschisă peste frunte şi prin părul negru, des, uitându-se excitat la bancnotele împăturite cu grijă.^Numără din nou banii, netezindu-i şi sortându-i în bancnote de cinci şi de zece, aranjându-i în zece grămezi de câte o sută de lire fiecare. Zâmbeşte, muşcându-şi buza, dând din cap şi vârând din nou banii în portmoneu iar portmoneul sub pernă. Azi, se gândeşte, azi, azi, şi se întinde pe spate cu o mână sub cap, cealaltă strânsă pumn, pe care o sărută şi o agită în aer. închide ochii, dar nu doarme.^La numărul optsprezece, băiatul cu ochii uscați şi inflamați scoate o cutie de pantofi de pe un raft înalt şi scotoceşte printre filmele de polaroid, scoate un teanc şi le împrăştie pe jos ca pe nişte cărți de pocher. O poză a unui stâlp acoperit cu graffiti, scris cu un creion gros, Uz 4 Shaf 4 eva 9 T 7, Izzy este potrivit, semnat cine, Lee şi eu, harnici ca albinele, Sian egal gunoi şi aşa mai departe, afişul de soap opera
9

de la colțul străzii subliniat cu inițiale spălate de ploaie şi abrevieri.^O poză a unei uşi de garaj cu afişe lipite unele peste altele, cu fâşii rupte, de prin straturi zărindu-se date şi localități, DJ-ii şi formații, partea de sus scorojindu-se sub propria greutate, dând la iveală metalul.^Bidoane goale de ulei vegetal stivuite în fața restaurantului indian, ca şi conservele într-un supermarket din anii '50.º gâtuire de circulație noaptea, lumini albe ca mărgelele înşirate precum podoabele de Crăciun, ploaie împroşcată pe lentila aparatului de fotografiat.^Pete întunecate de sânge în parcarea unui bar.^Ridică aparatul din nou, îl duce în baie şi îşi face o poză în oglindă. Clipeşte des şi cu durere, pune aparatul jos şi-şi acoperă ochii cu palmele; față contorsionată, legănându-şi capul.^Culorile polaroidului se trezesc la lumină, autoportretul ia formă în timp ce el caută picăturile de ochi, mâna oarbă într-un dulăpior cu medicamente, răsturnând şampoane, deodorante şi lame de ras.^In camera din spate, de la numărul şaptesprezece, fata cu fard strălucitor pe ochi zace trează, mestecând gumă, privindu-şi prietenii care încă dorm. Ştie că va fi trează o vreme, creierul îi este încărcat cu prafuri şi pilule iar muşchii picioarelor mai tresaltă de la ringul de dans. Se uită la fetele de pe pat, una încolăcită în jurul celeilalte, protector; urmăreşte umerii şi sânii ridicându-se şi coborând, reglându-şi uşor poziția, se gândeşte la limba fetei cea scundă şi se întreabă dacă e adevărat ce se spune. Stereoul mai
9

cântă, foarte încet, şi ea urmăreşte luminițele verzi intensificându-se şi micşorându-se împreună cu muzica, ascultă cântărețul repetând doowah, doowah, te iubesc aşa de mult, doowah. Simte greutatea plăcută a brațului băiatului cu cămaşă albă peste piept, îşi ridică uşor capul să-i sărute brațul. Muzica continuă, doowah, doowah, te iubesc aşa de mult, şi ea se gândeşte la ei doi. N-au vorbit despre asta, n-au spus ce vor face când vor pleca de aici, vrei să vii cu mine, hai să plănuim ceva, şi ea ştie că asta înseamnă că se vor despărți repede şi uşor, îndreptându-se spre viața altor oameni, în brațele altora, în alte camere la fel ca aceasta. E surprinsă că asta nu o întristează. Ascultă muzica, priveşte în jur la lucrurile scăpate peste tot, atunci când lumea a adormit sau a ieşit din cameră, mai sărută o dată brațul băiatului şi se simte uşor nostalgică. Se întreabă dacă te poți simți nostalgic pentru ceva ce încă nu e în trecut, se întreabă dacă nu cumva vocabularul ei e prea sărac sau dacă consumul de chimicale nu i l-a alterat şi muzica continuă, doowoah, doowoah.^In baia de la numărul

optsprezece, o față privește din polaroid, cu ochii larg deschiși, calmă. Un tânăr de douăzeci și ceva de ani, o fața netedă rotundă, nas drept, buze pline, păr de culoare deschisă, subțiindu-se la tâmple, pungi sub ochi. E o poză bună și într-o clipă va scrie data și o va pune cu celelalte obiecte pe care le-a adunat pe podea, în dormitor: un articol de revistă, niște cuvinte încrucișate pe jumătate rezolvate și un aparat de ras cu două lame.^Dar, pentru moment, are capul ridicat înspre tavan, flaconul cu soluție umezindu-i uscăciunea ochilor, ținând cu o mână chiuveta până-i trece durerea.^10

Lumina, mai cu seamă lumină strălucitoare și bruscă, îl supără, ca și praful din aer. E o senzație de pișcătură ascuțită, de parcă ochii ar fi zgâriați cu șmirghel, o uscăciune care se potolește prin clipiri dese, umezind prin picături suprafața ochiului.^E mai rău în oraș, cu tot praful și murdăria, și e mai rău vara, cu zilele lungi, strălucitoare, dar în general e suportabil, de obicei nici nu observă ci doar clipește des să îndepărteze senzația usturătoare. Și, dacă se înrăutățește ca acum, vine în baie și își spală ochii cu picături: e o ușurare ca atunci când găsești un izvor în deșert.^Pune picăturile înapoi în dulăpior, zgâriindu-se pe mână, ia aparatul de fotografiat și fotografia cu autoportret, se întoarce în dormitor și se întreabă, oare ce minuni ar putea ascunde mai departe colecția asta. Și se gândește la fata de la numărul douăzeci și doi.^In stradă, ușa de la numărul treisprezece se deschide încet: un băiețel cu părul zbârlit, care de abia ajunge la clanță, se uită în jur și e încă în pijama. Se urcă pe o tricicletă roșie, strălucitoare, care îl așteaptă pe cărarea de la intrare, împinge cu toată greutatea pedalele și se strecoară din curte afară pe trotuar. Privește înapoi la ușa încă deschisă, se uită înainte la drumul principal, își apleacă fruntea și pedalează la început mai încet, poticnindu-se, bălăbănindu-se peste dalele ieșite din caldarâm, până începe să prindă viteză.^O mașină de curățat trece uruind, periile rotindu-se, alunecând pe asfalt; înghițite pietriș, sticlă și nisip în măruntaiele sale. Șoferul privește somnoros drept înainte, cu ochelarii de soare cocoțați pe nas, buzele murmurând

10

cuvintele cântecului de la radio, voi fi acolo cu tine, când ploaia va începe să cadă. Gum trece, pe lângă numărul nouăsprezece, aruncă o privire spre o fată care stă pe gard, o fată într-o rochie roșie de catifea, cu cizme foarte înalte, fața îi este îndreptată spre cer și băiatul cu pantalonii largi sărută ușor curbura încordată a gâtului. Mașina huruie mai departe după colț și fata ia mâna băiatului și îl mușcă de degetul mic. El scoate un sunet, un scâncet slab, și ochii îi sunt închiși iar stomacul și-l simte de parcă l-ar fi lăsat undeva în urmă, pe un pod arcuit, și ea zice, să mergem acum, și amândoi se ridică.^Apoi aud voci, strigate, rostogolindu-se de la apartamentul de la mansardă, de la numărul douăzeci și unu, vocea unei femei strigând, nu, dar ascultă, asculți o dată, ascultă-mă, nu e-n regulă, ești o bestie, nu te-ai gândit la mine, nu-i așa, ai plecat pur și simplu și ai făcut ce ai vrut totdeauna, este cum vrei tu, nu-i așa, impotent nenorocit și egoist, și eu unde sunt, țipă ea, și femeia, cu rufele de întins în curtea din spatele casei vecine, se întreabă, oare cum pot oamenii ăștia să țipe atât unul la celălalt și totuși să se plimbe pe stradă ținându-se de mână. Taci, zice vocea bărbatului, taci

0 dată, vrei să taci, taci, taci, taci dracului, bine!? și vocea

1 se ridică tot mai tare, aproape de vocea femeii, iar apoi crapă și se sparge.^Băiatul și fata de afară se uită unul la celălalt și o iau în grabă în josul drumului iar când dau colțul strada e din nou goală și tăcută.^Strada e goală, tăcută și nemișcată, lumina începe să strălucească, umbrele se întunecă, pâcla zorilor risipindu-se.^Ziua va arde curând cu o strălucire fierbinte, letargică

10

și încordată. Apoi, mai târziu va ploua, brusc și tare, iar asfaltul fierbinte va scoate aburi și va străluci de apa care se va scurge în canale. Și ferestrele vor fi repede închise iar oamenii vor sta în fața ușilor în tăceri de șoc. Dar acum, atât de devreme, este uscat, strada începe să se încălzească și oamenii dorm sau stau trezi, neliniștiți, sau fac dragoste și iarăși dorm.^10

în ziua următoarea, după ce am vorbit cu Sarah, am încercat să-i spun mamei.^Am luat telefonul în camera mea, m-am aşezat pe jos, cu genunchii strânşi la piept şi am început să formez numărul.^Am privit fotografia de pe perete, făcută în vara aceea, luată doar cu câteva zile înainte de întâmplare.^Vreo şase dintre noi, îngrămădiți în grădina din față, scrumiere şi perne risipite în iarbă, un microfon aşezat pe fereastra camerei din față, un sac de fasole cu boabele curgând pe trotuar.^Este o fotografie care ne face să arătăm tineri, ne face să arătăm toți foarte tineri.^Fețele noastre îngrijite şi strălucitoare, zâmbind stângaci, clipind în soare, cuprinzându-ne cu brațele de mijloc.^Agitând doze de bere, de parcă ar fi fost o descoperire recentă.^Arătând de parcă credeam că totul va dura o veşnicie.^Am pus receptorul în furcă înainte să înceapă să sune şi m-am uitat la celelalte fotografii.^Fotografia lui Simon trebuie să fi fost făcută în aceeaşi zi în

care a şi plecat.^S-a aşezat pe scaunul din față, în maşina tatălui său, a lăsat jos fereastra, facându-ne cu mâna.^11

Tatăl lui, în spatele maşinii, aplecându-se cu toată greutatea pe portbagaj, încercând să-l închidă peste lucruri strânse în trei ani.^Plăpumi şi perne, un stereo şi un televizor, cărți, reviste şi

mape cu notițe.^Farfurii, cratițe, tacâmuri şi o alta plină de pantofi plină cu condimente neterminate, un mixer cu unele ustensile

lipsă.^O cutie cu CD-uri, o cutie cu casete video şi o alta plină cu

fotografii, vederi şi scrisori.^Şi o lampă cu picior pe care a cumpărat-o de la o prăvălie

de mâna a doua, să-i arate camera mai civilizat, atârnân-

du-i uşor peste umăr în brambureala din spatele lui.^Toate acestea înghesuite în maşina tatălui său iar el şade

acolo şi zâmbeşte, şi-şi ține mâna sus, lângă față.^In fundal este un băiat pe o tricicletă, privind.^Mai este o poză de a mea cu o altă fată, Alison, dar nu-mi aduc aminte cine a făcut-o.^Eu stau lângă ea, arătând spre ceva, şocată şi râzând, surprinsă să văd cât de la fel arăt, serios, acelaşi păr blond scurt, aceiaşi ochelari mici, pătrați.^Alison face mutre spre aparat, limba de curând străpunsă fluturându-i din gură iar degetele încovoiate sunt ca nişte gheare de pisică.^Şi eu arăt spre limba ei şi privesc direct în aparat, uitându-mă la mine după câțiva ani cu un telefon în mână, incapabilă să formez numărul.^Şi stau gândindu-mă la ziua în care şi-a străpuns limba, fiind convinsă de băiatul cu inelul în sprânceană, care locuia în casa ei, şi cum toată dimineața îşi tot schimba hotărârea.^11

în cele din urmă s-a dus într-un loc după colțul străzii, un

loc la etaj cu un anunț pe uşă, fără copii, fără spectatori.^De abia după o săptămână a putut vorbi din nou normal şi,

după aceea, tot ce spunea era cât de fericită şi mulțumită

era de ceea ce făcuse, îşi tot scotea limba către bărbații de la pub, doar să vadă

cum reacționează.^Spre sfârşitul verii spunea că s-ar putea să scoată cercelul ca

să obțină o slujbă.^A fost o perioadă ciudată.^Lumea pleca din oraş pe neaşteptate, dispărând ca şi copiii pierduți într-o mulțime, lăsând în urmă doar adrese temporare şi promisiunea de a ține legătura.^Nu ştiam ce să fac, era un sentiment de criză de timp şi de pierderea momentului prielnic, al posibilităților irosite.^A fost o vară bună, lungă şi fierbinte, zilele se desfăceau goale, dar era greu să te bucuri de ele când totul se simțea ca fiind într-un punct mort.^Ne petreceam zilele pe treptele din fața uşii, încercuind anunțuri de serviciu cu creioane roşii, optimiste, încercând să facem planuri, vorbind despre călătorii, să ne mutăm la Londra, sau să deschidem o cafenea, fiecare plan arătând definitiv până în dimineața următoare.^Nu cred că vreunul dintre noi avea încredere, nu în genul de planuri pe care ni le făceam, nu în acele website-uri, şi buticuri, şi gogoşerii.^Se sfârşise o perioadă de siguranță comodă şi, cei mai mulți dintre noi, ne-âm pierdut răbdarea.^Obişnuiam să stăm pe acele trepte până seara târziu, mult timp după ce discuțiile noastre se împotmoleau, aducând plăpumile jos atunci când, într-un târziu, apăreau stelele,

rupând deschizătoarele canistrelor cu bere, suflând melodii în sticle goale de vin.^întrebându-ne, mirați, ce urmează să mai facem.^Cele mai multe dintre fotografii fuseseră făcute în acea ultimă săptămână, alergând de colo-colo, recuperând ceea ce nu fusese înregistrat în toți cei trei ani.^Poze cu casa, dormitorul meu, uşa din față cu numărul pictat, priveliştea străzii de la fereastra mea.^Dar cele mai multe fotografii sunt ale prietenilor mei de atunci, bând ceai în bucătărie, urcați în patul cuiva, aruncând un frisbee pe stradă.^Şi, în toate pozele, ei se uită direct în aparat, totdeauna zâmbind şi făcând cu mâna.^în acea seară am stat în camera mea, cu telefonul în mână, uitându-mă la fotografii.^Privindu-le îndeaproape, de parcă nu le-aş mai fi văzut.^Studiindu-le expresia feței, căutând detalii ascunse.^Era straniu cât de importante mi se păreau pozele, ca nişte documente uitate ce trebuie păstrate în cutii ignifuge, în loc să fie prinse de perete, cu adeziv.^Şi, cumva, deşi ne-am petrecut vara nefacând nimic, o simțeam ca cea mai semnificativă etapă a vieții mele, până acum.^Am format numărul din nou, şi era ocupat.^Nu cred că ştiam ce vreau să spun.^Nu ştiu de ce am crezut că o să-mi fie mai uşor să-i spun

ei, decât lui Sarah.^Cred că m-am gândit că, odată ce voi reuşi să vorbesc, ea va fi persoana care mă va putea ajuta.^12

Cred că am sperat că va fi o reacție plină de lacrimi şi şoc, iar pe urmă voi primi un sfat rezonabil şi de un real ajutor.^Că poată o să spună, de ce nu vii să stai acasă pentru câteva

zile şi vom discuta, cu mine şi tatăl tău.^Ca o familie, ca o familie adevărată.^Nu ştiu de ce am crezut aceste lucruri, nu ştiu de ce am

crezut că totul va fi deodată altfel.^Poate am crezut că situațiile excepționale pot schimba

mersul lucrurilor.^Am stat acolo, ascultând la tonul ocupat, încercând să mă

gândesc la cuvintele potrivite.^Conversațiile telefonice cu mama nu sunt niciodată uşoare.^Totdeauna pare să fie ceva de interpretat în ele, lucruri

rămase nespuse, ori lucruri pe jumătate spuse.^Ea spune lucrurile blând şi discret, având grijă să-şi rețină

implicarea completă.^Ca şi cum ar ține cărțile de joc pe piept.^Când i-am vorbit de ultima mea slujbă ea a spus că asta

sună bine, dar la ce alte posibilități te-ai mai gândit?^Spune lucruri de genul: nu cred că îți foloseşti diploma din

plin, draga mea.^Sau, se pare că nu te-ai ostenit prea mult.^Nu spune ce drac de slujbă este asta, sau ce faci cu viața

ta aici?^Mă întreb dacă aş dori să o facă.^în cele din urmă am reuşit.^12

A răspuns tata, a ridicat receptorul, a oftat şi a zis, da, vă rog?^Totdeauna răspunde la telefon aşa, de parcă i-ar fi teamă de cel ce încearcă să vorbească cu el, de ceea ce intenționează să spună.^Am zis, bună tată, eu sunt, unde-i mama, şi el a zis, nu, nu

e, e în oraş în seara asta.^Nu sunt sigură dacă am fost dezamăgită sau m-am simțit

uşurată.^îl puteam auzi cum ține strâns receptorul, departe de fața, ca şi cum nu ar fi tocmai în siguranță, la fel cum face întotdeauna, şi am ştiut că nu-i voi spune nimic.^Ştiam că este un secret pe care mi-l voi mai păstra o vreme.^M-a întrebat despre slujbă, m-a întrebat de oamenii pe care nu i-am văzut de mult şi i-am spus că sunt bine.^Am spus ceva despre fotbal şi apoi l-am lăsat să meargă înapoi la televizor.^Am pus receptorul jos şi mi-am imaginat ce aş fi spus: mami, este ceva ce ar trebui să-ți spun, sau, mami, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.^Mami, nu ştiu cum să-ți spun asta, dar...^Cred că speram că-şi va da seama, că ceva nu era în regulă cu mine, fără să-i spun eu asta, că pot să-i spun de pantofii noi şi ea să spună, dar ce vrei, de fapt, să-mi spui?^Ca mama din reclamele vechi de la British Telecom.^M-am uitat la o altă fotografie, a lui Simon, Bob şi Jamie dansând goi în stradă în primele ore ale unei zile din vara aceea, sărbătorind alegerile.^12

Mi-am adus aminte de acea noapte memorabilă, trăgând un cablu prin fereastră, punând televizorul în curtea din față, adunându-ne în jurul unei pizza şi „iarbă", precum şi emoția momentului.^îmi aduc aminte, venind înapoi din garaj la miezul nopții înarmată cu provizii proaspete de gustări, fețele prietenilor mei luminate de sanctuarul televizorului.^Strălucind albaştri şi licărind în întuneric.^Arătând deja ca nişte stafii.^13

Femeia de la numărul nouăsprezece tocmai şi-a terminat de atârnat rufele şi acum intră în bucătărie şi începe să se gândească la micul dejun. Curând, copiii se vor trezi şi întreaga familie va începe să mişune: soțul, tatăl soțului şi mama soțului. Se întinde la dulăpiorul de deasupra chiuvetei şi scoate câteva cutii, patru pachete cu cereale îndulcite şi fulgi de porumb pe care le ține la piept. în timp ce se întoarce să le lase la masă o vede pe fetița ei rezemându-se de catul uşii, privind-o cu ochii mari, îngrijorați. înainte ca ea să spună ceva, fetița se repede la sertarul cu tacâmuri, numărând linguri, întorcându-se spre dulapul cu veselă, luptându-se cu nişte castroane. E încă în cămaşa de noapte.^Hei, hei, zice mama zâmbind, îmbracă-te mai întâi, spală-te şi îmbracă-te, okay? Şi apucând-o de brațe o împinge afară din bucătărie. Copilul nu scoate nici un cuvânt şi mama o aude târşâindu-şi picioarele pe scări, pe față trecându-i o umbră de îngrijorare.^Termină de pregătit masa pentru micul dejun şi, când pune ibricul la fiert, băieții gemeni coboară gălăgios, tropăind pe trepte şi se reped la mâncare ținând lingurile ca nişte bețe de luptă. încearcă să le spună ceva despre programul zilei, ce vor face, dacă le-ar place să meargă cu Nana şi Papa să o viziteze pe Mătuşica la ceai, dar gurile le sunt pline de cereale îmbibate şi singurul lucru pe care îl mai pot face e să respire între două linguri pline. Ea îi domoleşte şi le spune că nu au voie să meargă mai departe de prăvălia

de la capătul străzii şi nici să intre în curțile oamenilor, fără să ceară voie.^Ii mângâie pe amândoi pe creştet, de parcă ar fi binecuvântarea zilei, şi le spune să fie cuminți şi, în timp ce ei pleacă, o vede din nou pe fetiță stând în uşă, cu capul sprijinit de cat şi privind cu ochii goi în sus. Poartă rochiță înflorată cu margine aurie făcută pentru ea de Mătuşica, e drăguță, aşa se gândeşte. Ce ți-ar place, întreabă, iar fetița zice, nimic, dar alunecă în scaunul eliberat de fratele ei şi-şi pune un castronaş de fulgi. Mănâncă încet, adunând fulgii cu linguriţa, priveşte pe fereastră, mestecând gânditoare fiecare îmbucătură.^Şi, când termină, se întoarce către mama ei şi spune, mămico, pot să mă uit la nişte desene animate acum, pur şi simplu, fără nici o expresie, de parcă ar fi un copil într-o melodramă ieftină şi nu centrul unei familii iubitoare. Mama dă din cap aprobator şi o urmăreşte dispărând prin uşa din față, trăgându-şi mâna pe tapet.^Poate e agitată cu începutul şcolii, se gândeşte, sau poate e prost dispusă. Se întoarce spre fereastră şi îşi atinge fața, se simte deja obosită. Băieții tropăie în jos pe scări şi apoi afară. încă nu e ora opt. Dă drumul la robinet să spele vasele copiilor. îşi strânge pumnul sub şuvoiul de apă până se încălzeşte, şi-l ține acolo.^Bărbatul de la mansardă, de la numărul douăzeci şi unu, îi urmăreşte pe gemenii din vecini alergând în josul străzii, se apleacă pe fereastră să fumeze o țigară iar femeia, culcată în patul din spatele lui, îl urmăreşte. Amândoi sunt goi.^Sunt deja afară, zice el, copiii ăştia din vecini sunt deja afară, ce oră e? Poate i-ai trezit tu, cu sforăitul tău, zice

femeia, rostogolindu-se pe o parte şi întinzând mâna spre podea să-şi ridice ceasul. Sunt două obrăznicături mici, copiii ăştia, zice bărbatul, i-am văzut aruncând cu pietre în fetele de peste drum săptămâna trecută, când stăteau în curtea lor. Poate că vor doar să atragă atenția, zice femeia, ştii cum sunt băieții. Nu-i nici ora opt, continuă ea, mai vreau să dorm, dar nu doarme şi stă aşa, culcată, trează, uitându-se la goliciunea bărbatului, la vârfurile picioarelor ridicate şi încordarea umflându-i muşchii picioarelor, aşa cum se apleacă pe fereastră, ridicarea, şi pauza, şi coborârea umerilor în timp ce-şi savurează țigara. Şi dragonul tatuat pe claviculă. La dungile roz, semnele purpurii de pe tot corpul, zgârieturi şi jolituri cu care l-a cadorisit în momentele de furie sau pasiune.^Se ridică într-un cot şi se vede în oglindă, se priveşte, pielea curată fără nici un semn, în afară de o julitură, cât vârful degetului mare, pe partea superioară a brațului.

îşi priveşte părul proaspăt vopsit cu henna roşu şi-şi încolăceşte firele lungi pe degete. îi place culoarea, deşi el nu s-a pronunțat încă. îi place ca i se asortează cu ochii.^Acum se uită în case prin ferestrele oamenilor, zice bărbatul, iritarea ridicându-se peste umeri ca fumul, ce-au de gând? Lasă-i în pace, zise ea, hai înapoi în pat, zice, şi se întoarce într-o parte să-i facă loc. Bestii mici, zise el, au pistoale cu apă, zice, şi se întoarce străbătând camera să-şi stingă țigara în scrumieră. Ce-ai spus, îi spune femeii, n-am auzit. Am zis hai înapoi în pat, zice ea şi întinde brațele spre el, şi când o sărută barba îi miroase a fum şi a soare.^Afară, pe stradă, gemenii de la numărul nouăsprezece se uită pe fereastra de la numărul douăzeci, cel mai mare

14

balansându-se pe nişte cărămizi să vadă mai bine, uitându-se printr-o crăpătură între perdele. In camera din fața lor un bărbat cu părul rar şi mustață îngrijită face exerciții de întindere, ridicându-şi brațele palide în aer, lăsându-le jos spre podea, punându-şi mâinile pe şoldurile pline, arcuindu-se dintr-o parte în alta. Este complet gol şi, deodată, băieții încep să chicotească şi-şi acoperă gurile, omul cu mustață îngrijită întorcându-se şi făcându-le semn să plece, apropiind perdelele şi mai bine,

Ei dispar şi el stă acum apărat de fereastră, strângând şi desfăcând pumnii, respirând puțin mai greu. Nu sunt copii cuminți, se gândeşte, nu sunt deloc băieți cuminți. I-a văzut, ştie ceva despre ei, i-a văzut aruncând pungi cu chipsuri pe stradă. îşi întinde mâinile la podea, cu genunchii aproape drepți, degetele osoase, doar câțiva centimetri de la covor.^Se îndreaptă încet, cu grijă, îşi pune un halat şi intră în mica bucătărie, ia ibricul, privind în curtea din spate, şi mâinile i se ridică în aer de parcă ar scutura o față de masă rostind cuvinte de ocară, ce-i asta acum? De unde vin toate astea?^Şi trage storul de la bucătărie să nu fie nevoit să se uite.^In apartamentul de la etaj un bătrân caută o cutie de chibrituri să aprindă gazul de sub ibric, se întoarce spre masă şi vede un plic, zăcând acolo cu numele lui mâzgălit într-un scris nesigur. Zâmbeşte, se întoarce şi deschide sertarul cu tacâmuri din bufetul galez, scoate un plic cu numele soției pe el, scrisul lui la fel de nesigur ca al ei.^Pune cele două plicuri unul lângă celalalt, se gândeşte o clipă să-l deschidă pe al său şi hotărăşte să nu. Caută chibriturile şi se gândeşte la ziua care urmează.^Nu a fost o nuntă spectaculoasă. S-a făcut în grabă şi ei petrecuseră doar o noapte împreună înainte ca el să plece

14

din nou, să plece cu adevărat. Li s-a spus să-şi rezolve problemele, şi ei ştiau ce înseamnă asta, aşa că i-a trimis o telegramă, chiar înainte de a pleca, spunând ai de rezolvat o problemă stop, cumpără o rochie frumoasă stop, vom cumpăra verighete stop, şi au fugit la starea civilă, ducând după ei pe femeia de la patiserie să le fie martor.^Dar a fost, totuşi, o nuntă şi ei s-au privit în ochi, au rostit cuvintele, şi-au spus jurămintele şi le-au respectat în toți aceşti ani.^Mâna ei în mâna lui, urmărindu-l cum spune: să iubeşti şi să ocroteşti, urmărindu-l cum spune: până când moartea ne va despărți.^Când s-au sărutat, înainte de a semna în registru, femeia de la patiserie şi-a întors capul de parcă ar fi fost stingherită.^Au luat certificatul de căsătorie în noua lor locuință, l-au proptit de scrinul de la piciorul patului, au petrecut toată seara uitându-se la el, amândoi simțindu-se de parcă ar fi coborât dintr-un scrânciob, amețiți şi fericiți, încercând să-şi recapete respirația, luptându-se să absoarbă tot ce li se întâmplase.^Ea zise, spune-mi povestea noastră, spune-mi povestea aşa cum le vei spune copiilor noştri când ei vor întreba.^Repeta mereu acest lucru, în acei primi ani, când se simțea tristă, sau indispusă ori nu putea dormi. îşi lăsa capul pe pieptul lui, cu mâinile strânse sub bărbie şi zicea: spune-mi povestea noastră, spune-mi povestea, aşa cum le-o vei spune copiilor noştri.^Şi el o spunea mereu în acelaşi fel, începând cu a fost o dată ca niciodată un soldat tânăr, chipeş, într-o uniformă frumoasă şi s-a dus la un bal cu prietenii lui şi şi-a văzut de treabă, iar ea totdeauna îşi ridica capul şi făcea o mutră

14

mirată şi zicea: nu-ți vedeai de treabă deloc, ai stat cu ochii pe mine toată seara, eşti un mare mincinos.^Şi el îi atingea buzele cu două degete şi spunea: deci soldatul chipeş s-a mirat să vadă în fața lui o domnişoară drăguță care îl cere la dans, şi ea zicea:

şi ce s-a întâmplat după acea, au dansat, au dansat frumos?^Oh, da, zicea el, da, desigur au dansat, şi au dansat foarte frumos, rotindu-se şi învârtindu-se, privindu-se drept în ochi, aşa că n-au observat că toată lumea se uită uimită la ei, şi ştii ce s-a întâmplat în acel moment, zicea el, fără să aştepte răspunsul, ce s-a întâmplat, s-a întâmplat că s-au îndrăgostit fără să-şi dea măcar seama.^Şi apoi, ce s-a întâmplat, după aceea s-au sărutat, şi el zicea nu, nu, nu atât de repede, era un gentleman, gentleman şi soldat, aşa că nu s-au sărutat decât atunci când s-au întâlnit a doua oară, şi ea îi cerea alte detalii şi el i le spunea, primele lor întâlniri, unde mergeau, ce făceau, prima noapte pe care au petrecut-o la Blackpool, şi ea zicea, copiilor nu trebuie să le spui nimic din ce s-a întâmplat acolo, iar el râdea şi promitea că nu le va spune asta.^Şi prima dată în noaptea aceea, când i-a spus povestea lor, unul lângă altul, în pat, îmbrăcați, amândoi tăcuți, după ce el termină de vorbit, privind doar certificatul de căsătorie, privind formatul oficial, uitându-se la numele lor scrise înclinat, cu cerneală neagră.^Şi ea a şoptit: e o poveste frumoasă, nu-i aşa? desfacându-i nasturele de la cămaşă, cu degetele răsfirate peste pieptul lui, de parcă ar fi netezit cearşaful, şi el zicea: da, oh, da, e o poveste reuşită. Şi ultimul lucru pe care i l-a spus, încet, înainte de a adormi în noaptea aceea, de parcă ar fi crezut că el dormea deja, a spus: ai să vii înapoi, vei avea grijă de tine, te rog, te vei întoarce?^15

Când m-am întors de la primul consult a plouat o zi şi jumătate.^M-am trezit, în mijlocul nopții, de un zgomot monoton, răpăind pe acoperiş, împroşcându-se prin frunzele copacilor: era plăcut să stai culcat şi să asculți căderea ploii.^Dar, mai târziu, când m-am sculat, ploua torențial, curgând în şuvoaie pe ferestre, ricoşând pe caldarâm.^Am stat la fereastră să mă uit cum oamenii se luptau cu umbrelele.^Am dat un telefon la birou şi am spus că nu pot să vin, că sunt bolnavă.^M-am gândit ce ar spune mama dacă m-ar vedea eschivându-mă în felul asta, îmi aduc aminte ce spunea când eram copil şi mă închideam în casă în weekendurile ploioase.^N-are rost să trândăveşti şi să te indispui din cauza asta, aşa stau lucrurile.^De ce nu îți cauți un joc, zicea, bătând din palme de parcă

ar fi vrut să mă scoată din starea aceea.^Şi eu o întrebam dacă ştie vreun joc cu un singur jucător iar

ea pleca bombănind din cameră.^Mă întrebam dacă tot aşa îmi va vorbi atunci când, în cele din urmă, îi voi spune, aşa stau lucrurile, n-are rost să trândăveşti sau să te indispui din cauza asta.^Nu mi se pare imposibil.^15

Obişnuia să mă dăscălească, i-a ce ți se oferă şi foloseşte-te cât poți de el.^Uită-te la mine cu tatăl tău, zicea ea arătând spre el, şi niciodată n-am înțeles dacă glumea sau nu.^Dar aşa era ea, întotdeauna găsea un plan B dacă lucrurile nu mergeau bine, întotdeauna găsea un mod de a fi ocupată.^Dacă ploua, şi nu putea să atârne rufele în curte, se apleca îngenunchind peste vană şi le storcea cu sălbăticie, până erau atât de uscate că puteau fi împăturite şi puse în dulap.^Dacă eram în criză de bani, ceea ce se întâmpla rar, o lua spre forțele de muncă şi căuta o slujbă sigură şi decentă.^Aşa zicea, slujbă sigură şi decentă şi, când i se oferea o slujbă de femeie de serviciu sau împachetator de carne la abator, accepta slujba şi era recunoscătoare.^Totdeauna spunea asta, ia oferte şi fii recunoscătoare.^Aşa că am încercat să-i iau exemplul, în ziua aceea încercuită de ploaie, m-am aşezat la masă şi am citit toate informațiile pe care mi le-au dat la clinică.^Am început să-mi bag în cap toate sfaturile din pliante, sugestii pentru regim alimentar, recomandări pentru modul de viață, discuții cu privire la opțiuni sau situații alternative.^Am citit totul cu atenție, încercând să mă asigur că am înțeles, notând în mod special numerele de telefon utile.^Am luat chiar un creion şi am marcat paragrafele de interes, m-am gândit că mama ar aproba aşa ceva.^15

Dar îmi era greu să înghit atâtea informații, orice informație, mă tot uitam pe fereastră şi mă simțeam ca un burete lăsat în ploaie, mustind de apă, nefolositor.^Peisajul îmi distrăgea atenția, toți acei oameni veseli şi radioşi, îmbrăcați elegant şi relaxați.^Ştiam că eu nu arăt ca ei, ştiam că nu eram nici relaxată, nici veselă.^Nu eram în stare să accept ceea ce îmi făcea trupul, şi încă

nu pot să o fac.^Mi se părea o trădare, şi tot aşa mi se pare şi acum.^încercam să mă conving că trebuie să mă calmez.^Să-mi spun că nu este nimic neobişnuit, că este un lucru

care se întâmplă.^Nu este un dezastru de nesuportat, un lucru cu care trebuie

să te lupți vitejeşte.^Este ceva ce se întâmplă.^Dar cred că am nevoie ca cineva să-mi spună acest lucru ca

să mă conving, nu cred că îl pot spune destul de tare şi

clar când vorbesc de una singură, în unul din pliante se menționa să spui altora, cui şi cât

timp să aştepți.^M-am gândit, de ce nu am spus nimănui până acum, şi ce

însemna asta.^Poate nespunând îl face mai puțin real, poate chiar nu e încă sigur.^Poate am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea, înainte ca bunele intenții ale celorlalți să înceapă să cadă peste mine ca ploaia de afară.^Un alt pliant avea o secțiune despre efectele fizice.^16

Poți să oboseşti, zicea, poți să ai insomnii, amețeli şi scăderea apetitului.^Era o lista întreagă de asemenea lucruri, vreo şase pagini de dureri şi senzații de disconfort în ordine alfabetică.^Am stat mult gândindu-mă la toate, întrebându-mă ce simptome voi avea, cât de bine voi coopera cu situația.^M-am gândit la dureri de şale, grețuri, indigestii, amețeli, crampe şi hemoroizi.^Mai gândeam cum mă voi trezi noaptea țipând de durere, apucând cuvertura cu degete încleştate.^M-am gândit cum îmi voi da cu pumnii în cap să alung durerea.^Mă gândeam la oamenii credincioşi care se antrenau să calce pe cărbuni aprinşi şi mă întrebam dacă mi-aş putea controla trupul în acelaşi fel.^Nu credeam că voi reuşi, m-am înspăimântat, am strâns toate pliantele, le-am îndesat într-un sertar în bucătărie, laolaltă cu foarfecă, banda de lipit şi benzile elastice.^Până după-amiază a plouat aşa de mult încât canalele s-au

umflat, înfundate cu frunze şi ziare.^Apa crescuse şi aluneca peste drum în şuvoaie largi, unduind în vânt ca mulțimile ieşind de la un meci de fotbal,

printre şiruri de maşini.^Am fost şocată de cantitatea enormă de apă care se scurgea

din întunecimea cerului.^Urmărind greutatea apei izbindu-se de pământ mă simțeam

ca un copil care nu pricepea ce se întâmplă cu adevărat.^Aşa cum încercăm să înțelegem undele radiofonice, sau să

ne imaginăm computerele comunicând prin cabluri din

fibră de sticlă.^16

Mi-am sprijinit capul de fereastră, în timp ce ploaia se îngrămădea curgând în şuvoaie, începoşându-mi privirea, prăvăliile de peste drum clătinându-se şi dispărând.^Odată aşa ceva mi s-ar fi părut interesant, chiar miraculos, dar nu azi.^In ziua aceea ploaia m-a enervat. Eram încordată, nu eram în stare să mă concentrez în timp ce ploaia se lovea de ferestre şi de acoperişuri.^Deschideam uşa, aşteptându-mă să văd cerul înseninându-se, şi o trânteam înapoi.^Apoi, cam pe la ora ceaiului, ca din senin, am azvârlit toate farfuriile murdare şi ceştile în chiuvetă.^M-a cuprins ceva, m-a cuprins deodată ceva de neoprit, ca apa de la un robinet spart inundând podeaua bucătăriei.^Nu înțeleg ce m-a făcut să mă simt aşa, de ce am reacționat aşa.^Aş fi vrut să spun că e ceva ce pur şi simplu se întâmplă.^Dar în ziua aceea eram acolo, trântind uşa întruna până se desfăcu clanța.^Plesnind masa de lucru cu mâna, trântind cu piciorul uşile dulapului de bucătărie, aruncând farfuriile în chiuvetă.^Şuierând printre dinți, la dracu, la dracul

Am vrut ca cineva să mă vadă, am vrut să văd pe cineva năvălind înăuntru, să mă oprească şi să-mi zică: măi, măi, ce faci, hai, revino-ți în fire, ce s-a întâmplat?^Dar nu era nimeni în apropiere, şi nici nu a venit nimeni.^In cele din urmă am încetat, când am văzut că mâinile îmi sângerau.^16

Trebuie că m-am tăiat cu cioburile de veselă, strângând

bucățile din chiuvetă şi apoi aruncându-le înapoi.^M-am oprit o clipă respirând greu, uitându-mă la sângele ce

picura de pe mână pe farfuriile sparte.^Urmăream sângele inundându-mi palmele.^Mă uitam la farfuriile şi ceştile sparte.^Mă întrebam de unde această furie sălbatică şi m-am

înspăimântat de intensitatea ei, de lipsa de control de

care am dat dovadă în acele câteva clipe.^Nu-mi aduc aminte să fi simțit aşa ceva vreodată şi mă

îngrijora gândul că aş putea să mă schimb într-un fel în

care să nu mai pot face nimic.^Mi-am spălat mâinile, lăsând sângele şi apa să curgă peste

vesela spartă, numărând o duzină de tăieturi subțiri, de

parcă m-aş fi tăiat cu hârtie.^Apa începu să mă înțepe, aşa că mi-am învelit mâinile cu

un prosop de bucătărie şi le-am ținut în sus, sprijinindu-mă

de masă, uitându-mă cum sângele înmoaie prosopul.^Mai târziu, când sângerarea s-a oprit şi mi-am pus nişte plasturi găsiți în baie, am încercat să-mi găsesc ceva de mâncare.^M-am gândit că o să-mi facă bine.^Plănuisem să ies să cumpăr ceva, dar nu-mi venea acum, aşa

că am rămas să mănânc ce am găsit.^Unt de arahide, sardele, săratele şi bezele.^M-a durut stomacul de ele, ceea ce mi s-a părut un sfârşit

potrivit pentru o zi proastă, o zi irosită şi stricată.^Şi ploaia curgea răpăind pe pământ, umflându-se pe străzi,

apă înghesuită în rigole şi canale.^Strada arăta murdară şi uleioasă.^17

Pe caldarâm, oamenii alergau cu paşi mărunți, cu hainele strânse pe corp, cu capetele aplecate, de parcă ar fi avut ceva de ascuns.^Iar eu încuiam uşa şi trăgeam perdelele având, desigur, ceva de ascuns.^17

La numărul optsprezece băiatul cu ochii inflamați stă chircit pe podea între obiectele sortate, se mai gândeşte încă la fata de la numărul douăzeci şi doi, fata cu părul blond, scurt, şi ochelarii mici, pătrățoşi, fata cu cel mai frumos zâmbet, crede el.^Se gândeşte la momentul când a întâlnit-o cu adevărat, în afară de clipele când o vedea pe stradă, uneori salutând-o, bună, atunci când a întâlnit-o la o petrecere într-o casă după colțul străzii, când ea a stat şi a vorbit cu el aproape toată seara, părând să nu fi observat clipitul din ochi şi scărpinatul mâinilor, poate pentru că era întuneric sau poate că ea nu-l făcea să se simtă nervos aşa cum de fapt părea şi aşa cum îl făceau cel mai mulți. Au discutat, au râs, şi-au umplut paharele şi el s-a simțit bine cu ea, în largul său, iar ea i-a atins brațul de câteva ori şi l-a privit drept în ochi fără să-i spună ceva şi, deşi nu s-au sărutat, el crede că ar fi putut s-o facă. Şi ea l-a rugat s-o conducă acasă, pentru că se simțea obosită şi nu prea bine, aşa că el a condus-o iar ea s-a sprijinit de brațul lui, l-a ținut strâns pentru ca, zicea ea, caldarâmul se legăna ca o barcă şi, mai zicea, îmi pare rău, de obicei nu mă îmbăt în halul acesta, serios, a spus şi apoi a râs. A râs mult în seara aceea. Şi, chiar înainte de a intra în casă, el zise foarte repede, vrei să ieşim odată, să bem ceva? Şi ea a zâmbit, un zâmbet larg, cu ochii mari, uitându-se cruciş, şi a zis da, da, miercuri seara, voi trece pe la tine miercuri seara şi vom merge undeva, apoi a dispărut

17

înăuntru şi a închis uşa iar el a plecat acasă şi nu a mai reuşit să adoarmă până-n zori.^In vecini, în dormitorul din spate de la numărul şaisprezece, o fetiță se joacă singură. Are o carte cu poze decupate, le scoate şi le pune la loc, aşezându-le cu capul în jos pe acoperişurile caselor, făcându-le să înoate în lacul cu rațe, lăsându-le să cadă de la înălțime şi uitându-se cum aterizează. Aşteaptă ca tatăl ei să se trezească, să-şi i-a micul dejun şi să se îmbrace.^Tânărul din vecini îşi freacă ochii injectați, îşi adună colecția de lucruri şi o înghesuie într-un borcan de cafea, îşi scrie numele şi data pe o etichetă pe capac. Se gândeşte la seara aceea de miercuri, aşteptând, încercând să fie relaxat, aşteptând să audă soneria, verificând-o dacă funcționează, punând muzică, oprind-o. Şezând afară la miezul nopții şi dându-şi seama că ea nu va veni.^Trage covorul într-o parte şi ridică o scândură desprinsă din podea. Fratele lui, când i-a trimis

un e-mail despre asta, a spus, ei probabil a fost aşa de beată că a uitat, asta e, du-te şi vorbeşte cu ea, poate că mai e interesată, dar el nu era sigur deloc, poate că a uitat sau poate chiar s-a răzgândit.^Poate fusese prea stingherită să-i mai spună ceva despre asta. îşi aminteşte de următoarea dată când a întâlnit-o, cât de absent s-a uitat la el şi a spus bună, şi s-a uitat în altă parte. îşi aminteşte cât de frumoasă o considera el, felul cum umbla, cum îşi înălța capul atunci când râdea. Cu câtă uşurință discutaseră în seara aceea, atingerea mâinii ei pe brațul lui. S-ar fi putut să fie ceva, se gândeşte. ,

18

Aşază borcanul între scândurile podelei, găsindu-i un cuib, prin praf, cabluri şi țevi, ca unui ou, un morman de amintiri aşteptând să scoată pui în viitor. Mâine îşi va împacheta sacoşele şi se va muta într-o altă casă, la distanță de câteva străzi. Aşază scândura înapoi, întinde covorul şi pune patul la loc.^Azi, se gândeşte. Ar putea să meargă chiar azi să-i vorbească. Să-i spună: scuză-mă, sper că nu te superi că te întreb, dar îți aduci aminte de seara aceea, petrecerea?^Să spună: scuză-mă, dar eu chiar sunt îndrăgostit de tine.^Zâmbeşte la imposibilitatea situației, clipeşte, îşi scarpină mâna.^îşi pune nişte pâine la prăjit, coboară scările şi iese în stradă. încă nu e nimeni, în afară de studentul de la arte plastice de la numărul unsprezece şi băiatul cu tricicleta, cu capul aplecat, huruind şi gonind pe trotuar. Priveşte la cerul senin, întinzându-şi brațele, întorcându-se şi aruncând o privire spre uşa închisă de la numărul douăzeci şi doi.^Aude țăcănitul prăjitorului de pâine şi intră înapoi în casă, lăsând uşa deschisă.^Deschide uşa din față, puțin, doar cât e nevoie, şi fetița de la numărul nouăsprezece sare pe trepte, bucuroasă că-i afară, departe de gălăgia fraților ei. Programul de la televizor a fost plicticos şi ciudat, doar oameni care vorbeau, şi ea nu a înțeles nimic. îşi loveşte tălpile de caldarâm, ascultând zgomotul pantofilor negri, strălucitori, pe piatră, apoi păşeşte cu paşi mari pe trotuar, cu mâinile la spate, aşa cum l-a văzut pe tatăl ei plimbându-se alături de alți bărbați. Se uită cum picioarele îi saltă printre dale, savurând saltul şi

18

săritura, numărând fiecare pas, oprindu-se când ajunge la douăzeci, pentru că atâta ştie să numere

Priveşte în sus, balansându-se pe un picior, se învârteşte roată-roată şi vede un vârtej spiralat de case de culoare nisipie, cerul albastru, eşarfele de roşu, albastru şi galben al perdelelor iar toate culorile se învârtesc şi, când se opreşte brusc, ele continuă să se rotească încă o clipă iar ea se simte amețită. Vede un om şezând pe gard, un tânăr, şi el se uită la ea zâmbind. Ea îşi întoarce repede privirea, numără douăzeci de paşi până spre casa ei, hop, hop, fără să calce pe crăpăturile din caldarâm.^Tânărul, care şede pe gardul grădinii de la numărul unsprezece, face un desen al străzii. Este înarmat cu creioane, rigle, radiere, o busolă, un raportor şi face un desen foarte detaliat al şirului de case de pe partea cealaltă, încercând să respecte perspectiva corectă şi elevațiile, străduindu-se să prindă toate detaliile arhitectonice.^Asta vrea să realizeze pe foaia de desen, toate detaliile arhitectonice. Pentru moment sunt doar câteva linii uşor trasate şi şterse, din nou trasate, între nişte puncte răzlețe, numere şi unghiuri. Azi, vrea să facă o lucrare bună. I s-a spus că desenează destul de prost şi trebuie să-si îmbunătățească stilul, pentru că nu vrea să-şi piardă locul la cursul de desen, aşa că se străduieşte. începe să măsoare lățimea caselor, se uită drept înainte, de-a lungul brațelor întinse, căutând proporțiile corecte. Casele acestea, desigur, sunt foarte diferite de cele de pe strada lui. Culoarea, forma, felul în care sunt lipite unele de altele, înălțimea, totul este diferit de casele din satul natal. Dar casele astea îi plac pentru că emană mândrie prin vechime şi grandoare. Ştie că fuseseră

18

construite acum mai bine de o sută de ani, fiind ridicate pentru proprietarii fabricilor de textile, case destul de mari, să ai servitori înghesuiți la mansardă şi demisol, case destul de mari să aibă uşi cu vitralii şi figuri sculptate pe cornişe.^Se gândeşte la oamenii care au locuit aici, la domnii bogați cu soții elegante, cu bucătari, valeți şi servitori, la ce ar spune dacă ar vedea casele acum, aparținând zonei sărace a oraşului,

case împărțite în apartamente şi cotloane, cu grădinile neîngrijite, cu tencuiala crăpată.^Şi, se gândeşte, chiar dacă nu mai sunt ce au fost odată sunt totuşi case bune, pe o stradă frumoasă cu trotuare largi şi copaci să țină umbră şi să întrețină viața. Măsoară distanța între pantele acoperişurilor şi streşini, calculând unghiurile şi, cum se uită în josul străzii, o vede pe fetița care până atunci sărea că stă chiar în spatele lui şi priveşte schița de desen.^Se uită la ea. Ea se uită la foaia de desen, se uită la el şi din nou la foaie.^Strada, zice el, şi arăta cu mâna spre şirul de case de pe partea cealaltă, desenez frumoasa voastră stradă, şi ea chicoteşte pentru că „frumos" rimează cu „invidios". Unde sunt ferestrele, întreabă ea, calm cu voce înceată, şi atinge foaia cu degetul.^Nu sunt încă, zice el, zâmbindu-i, întâi desenez pereții şi acoperişul şi apoi voi face ferestrele, uşile şi toate celelalte. Ea se uită la el, la foaie, şi apoi peste drum. Unde este câinele, zice cu aceeaşi voce egală, şi-şi mişcă degetul peste foaie, acolo unde crede că ar trebui să fie câinele.^Okay, zice el, o să pun şi câinele de dragul tău. Dar numai după ce fac ferestrele, şi-i zâmbeşte. Ea se uită la el, se întoarce şi dispare peste drum.^19

El o mai urmăreşte puțin, apoi ia un creion şi schițează linia acoperişurilor şi a terenului, streşinile, atent, nesigur, uitând punctele de măsurători pe care le făcuse. Se uită de la foaie la clădire, oftează şi-şi freacă tâmplele, e foarte greu, se gândeşte.^Sus, la numărul douăzeci, bătrânul stă la fereastră, aşteaptă să fiarbă apa în ibric şi se uită la gemenii care se furişează în grădina de la numărul şaptesprezece ridicându-se în vârfurile picioarelor ca un cuplu de detectivi.^Bătrânul îşi trece degetele prin firele de păr cărunte, îi urmăreşte.^Băieții au pistoale cu apă, foarte sofisticate şi viu colorate, cu cilindrii albaştri şi pompe de presiune roz, trăgaci şi țevi verzi şi se îndreaptă să ocupe poziții pe cele două părți ale ferestrei deschise, lipindu-se de perete ca nişte santinele în miniatură într-un turn elvețian cu ceas.^Ibricul dă semne că apa începe să fiarbă dar el îi urmăreşte pe băieți cum se avântă cu capul şi brațele în valul de perdele, vocile lor subțiri auzindu-se până sus la el.^Copiii se ivesc din nou, se întorc şi o iau la goană din grădină, agitându-şi pistoalele ca nişte cowboy sau indieni, cu fețele schimonosite de râs, emoție şi spaimă. Un tânăr cu părul ud apare la fereastră, strigând, ştergându-şi fața cu palma.^Bătrânul râde încet. îi place de gemeni, sunt nostimi, îi aduc aminte de strănepotul lui, aceeaşi energie, aceeaşi obrăznicie. Râde din nou şi respirația îi şuieră în plămâni, durerea a apărut brusc, ca un fir de ață tras prin căile respiratorii, şuieratul se întețeşte, fâşii de roşu încins încep să-i explodeze în fața ochilor şi se sprijină de masa de bucătărie,

19

căutând o gură de oxigen, bărbia tremurând, un peşte care se îneacă în aer.^Ibricul fluieră. Capacul se zgâlțâie la presiunea aburilor.^La parter, bărbatul cu mustața îngrijită se îmbracă. Stă în fața oglinzii închizând nasturele de la gâtul unei cămăşi albe, curate. îşi piaptănă părul negru, rar, drept, lins până la ceafă, cu cele două părți despărțite de o cărare în mijlocul creştetului. îşi pune pieptenele înapoi în portmoneul de plastic, scoate un papion din geamantanul de piele deschis pe masă, în care îşi ține hainele. Trece papionul pe sub guler, ridicându-şi bărbia să aranjeze nodul, trăgând de capetele papionului până se îndreaptă.^La etaj, bătrânul se ține de gât cu capul lăsat pe spate, cu gura căscată, tăcut, cu ochii sus, în tavan, ca un turist în Capela Sixtină.^19

în noaptea aceea am adormit foarte greu.^Ploaia bătea în fereastră când, deodată, se auzi un zgomot

puternic de apă țâşnind dintr-un canal spart.^Mi-am acoperit urechile cu cuvertura, am respirat rar şi

adânc, am numărat până la o sută, apoi până la cinci

sute.^Şi, în cele din urmă, am renunțat, am aprins lumina, m-am

ridicat în pat să citesc.^Dar nu m-am putut concentra, mă tot gândeam la ziua

aceea, la acel moment, la după-amiaza aceea.^La ceea ce s-a întâmplat şi de ce erau atâtea nume pe care

nu mi le puteam aminti.^Dacă am ştiut vreodată acele nume.^Ori de câte ori încercam să citesc, imaginile acelea se întorceau, momente scurte ale acelei zile, şi nu înțeleg de ce nu pot lăsa lucrurile în pace.^E un sentiment ciudat, parcă de vinovăție, aproape de responsabilitate.^M-am gândit să mă reîntorc în camera mea, în dimineața aceea, după un duş şi o îmbucătură la micul dejun.^Când am deschis fereastra, aerul proaspăt de vară a inundat casa cu dulceața adierii vântului care era încă curat, venind de la țară.^r

20

Văzându-l pe tipul de peste drum scoțându-şi capul prin fereastră de la mansardă şi aruncând o găleată de apă peste nişte copii în grădina din față.^Am încercat să-mi amintesc cum îl cheamă şi tot ce-mi aminteam era inelul din sprânceană, felul în care îşi lovea palmele una de alta.^Mi-am amintit cât de greu a fost să împachetez, cum mi-am petrecut toată dimineața aranjând şi rearanjând cutii, sacoşe şi rescriind liste.^Nu ştiam de ce voi avea nevoie, ce ar trebui să arunc sau să nu iau cu mine, ce să dau cuiva în păstrare.^încă nu ştiam unde voi merge.^Mi-am amintit cum i-am telefonat proprietarului rugându-l să mă mai lase să stau o săptămână şi intrând în panică atunci când îmi spuse că noii chiriaşi veneau în seara următoare.^Mi-am amintit cum priveam camera plină de lucruri şi cutii goale, neştiind cu ce să încep.^M-am gândit cum m-am dus în camera lui Simon şi am stat acolo o vreme, privind cum lumina soarelui strălucea pe tavan şi apoi dispărea încet.^Gândindu-mă la el cum plecase cu o săptămână în urmă şi cât de goală era acum camera.^Urmele nedecolorate ale afişelor care fuseseră pe pereți.^Salteaua goală pe podea, cu o adâncitură unde arcurile au început să slăbească.^Şi lucrurile pe care le lăsase aici, neputând să le pună în cutiile pe care tatăl său le-a înghesuit în portbagaj.^Umeraşe în dulap care zornăiau ca nişte schelete, cum stăteam pe scândurile desprinse ale podelei.^20

Pe birou, un avizier tăcut, garnisit cu ace colorate de gămălie.^Un abajur de hârtie pe care-l scosese de pe lampă, dar îl lăsase aici, împăturit pe podea ca un acordeon dezumflat.^Fără lucrurile lui camera avea un aer rigid, un gol ce m-a făcut să doresc să închid uşa şi să las un anunț: nu deranjați, lăsați să se aştearnă praful.^Mi-am adus aminte că m-am dus la prăvălie să cumpăr saci de gunoi, spunându-i bună băiatului de la numărul optsprezece.^Şedea, citind pe treapta de pe prag, şi i-am prins privirea; el

îmi zâmbi şi-mi răspunse, bună.^Cred că a fost singura dată când i-am vorbit.^Ce mai faceți, zise el, cum merge cu împachetatul, şi spuse

asta râzând, de parcă ar fi fost o glumă.^Oh, am zis, bine, şi m-am întrebat de unde ştie ce fac eu.^Urmă un moment de tăcere, ne-am uitat unul la celălalt, am

observat că clipea foarte des şi m-am gândit că părea

nervos.^Zise, e ultima zi din vară şi toată lumea împachetează, nu-i aşa, şi iar râse uşor, şi i-am spus ei bine, doar ştii că toate lucrurile bune se termină odată şi odată, iar el a zis da.^Cred că ar trebui să merg la prăvălie, am zis, ne vom mai vedea, da, zise el, da, okay, atunci pe curând.^Şi-şi ridică mâna, un gest ca un fel de capitulare, iar când m-am întors nu mai era acolo.^Mi-am adus aminte că m-am întors în camera mea şi am încercat să mi-o imaginez arătând ca şi camera lui Simon.^20

Am luat un afiş de pe perete să văd cât a decolorat lumina soarelui peretele în timpul cât am stat eu acolo.^Mi-am scos toate hainele din dulap şi umeraşele au zornăit.^Nu-mi puteam imagina camera atât de schimbată şi goală,

aşa cum era deja camera lui Simon.^Am vrut să las un bilet pentru noul chiriaş, să las o urmă

după mine, am vrut să fiu în stare să mă întorc în timp şi

să găsesc o placă cu numele meu înşurubat în perete.^M-am gândit la toate acestea, culcată în pat, ascultând

ploaia, privind camera în care dormeam acum, o altă

cameră într-un alt oraş.^M-am uitat la obiectele care făceau din ea camera mea,

calendarul de pe perete, culoarea perdelelor, fotografiile.^M-am gândit la toți ceilalți care au dormit în această cameră

înaintea mea, la urmele pe care le-au lăsat.^A trecut multă vreme până când am adormit.^Şi, când m-am sculat dimineața, camera mi s-a părut diferită, ca bântuita de fantome, şi m-am ridicat repede din pat.^încetase să plouă, în sfârşit, dar străzile erau încă ude, şuvoaie de apă murdară pe drum, pagini de ziar îmbibate cu apă lipite de trotuar, ca nişte abțibilduri mari.^Poate cuvintele se vor impregna în piatră, m-am gândit, istoriile de ieri, urme lăsate ca picturile din peşteri, ca un tatuaj.^La birou am plecat devreme şi n-am mai vrut să stau în

apartament după ziua preavizului.^Nu aveam puterea să strâng farfuriile sau să citesc din nou

acele pliate.^21

M-am îmbrăcat, fără să-mi iau micul dejun, şi m-am strecurat afară, pe scări şi pe lângă uşa din spate a prăvăliei de la parter.^Bătea un vânt rece, dar era un vânt uscat, îl simțeam plăcut pe față şi mi-am umplut plămânii cu vântul rece.^O fată, într-o salopetă dungată, stătea lângă uşa prăvăliei fumând, o mai văzusem acolo.^îmi zâmbi, zise bună, eu m-am mirat şi cred că am dat doar din cap.^Am mers pe drumul principal, cu vântul bătându-mi în față, maşinile alunecând pe lângă mine în viteză, cu porniri şi opriri.^Mă simțeam mai bine decât în ziua precedentă, mult mai bine, îmi simțeam sângele în obraji şi lumina în ochi.^Mă simțeam de parcă un arc se dezamorsa în mine.^Simțeam scârțăitul şi cântecul muşchilor care se destindeau, ca un copil care sare pe o sofa de piele şi, cu cât mergeam mai repede, cu atât mă simțeam mai bine.^Am încercat să merg cu paşi mari, legănându-mi brațele, poşeta lovindu-se de spate, pantofii tac-tac pe trotuar, ca un metronom ambalat.^Nu m-am mai simțit aşa de săptămâni, atât de fericită că trăiesc, că respir aerul curat şi m-am simțit purificată prin zgomot, lumină şi vânt, toate năvălind spre mine.^Am vrut să cânt.^Am vrut să alerg.^Dar am reuşit să mă controlez, să-mi păstrez o figură neutră, altfel oricine m-ar ar fi văzut ar fi crezut că am întârziat la serviciu.^21

Am tot mers până mi-am pierdut respirația.^M-am oprit la o prăvălie de colț, în apropierea centurii de

ocolire, şi am intrat să-mi cumpăr ceva de mâncare.^Bărbatul a zis bună dimineața, eu i-am zâmbit şi am dat

din cap.^Mi-am cumpărat o chiflă şi nişte fructe iar apoi m-am

aşezat să mănânc afară, pe o ladă răsturnată.^Bărbatul a ieşit şi a început să-şi aranjeze lăzile cu legume,

îndreptând etichetele cu prețuri, îndepărtând murdăria.^E o zi mai bună, îmi zise, da, am zis, mult mai bună.^Da, zise, şi se îndreptă, se uită în sus spre cer, ca un profet,

prea multă ploaie, nu face bine la inimă, ştii, înțelegi ce

vreau să spun?^Am zâmbit, am zis că da, m-am ridicat ținând coaja de

banană în mână, neştiind ce să fac cu ea.^El s-a uitat la coajă şi zise, arătând spre partea cealaltă a

drumului, ei bine, coşul de gunoi e acolo.^La birou mi-am petrecut toată ziua încercând să iau o

hotărâre, cum să spun şi cui să-i spun.^Am scris chiar liste, nume, cuvinte de introducere, toate

începând cu apropo..., de fapt, am o problemă..., pot să-ți

spun...^Mă întrebam dacă discuția putea lua o asemenea întorsătură, dacă voi avea ocazia să spun oh, păi e ciudat că aminteşti asta, pentru că...^Mă întrebam dacă voi profita de ocazie, chiar dacă mi se va oferi.^Mai aveam plasturi lipiți de palme, a trebuit să-mi țin mâinile ascunse, cu pumnii strânşi, mi-am ascuns mâinile sub birou să-mi dezlipesc plasturii.^21

Pe margini au rămas urme lipicioase, ca nişte schițe făcute pe asfalt cu creta, în caz de accident, iar când m-am frecat s-au transformat în fâşii întunecate şi se răsuceau pe piele.^Mi-am privit rănile vreme îndelungată, întorcându-mi

mâinile sub lampa de birou, o duzină de tăieturi care

începeau deja să se vindece şi să pălească.^Semnele se mai văd şi acum şi mi-e teamă că s-ar putea

cicatriza; mă îngrijorează gândul la ce ar putea gândi
lumea.^Dacă ar vedea, dacă s-ar uita la mâinile mele şi ar observa.^22

El ştie. Şacle în bucătărie, respirând acum din nou regulat, bătrânul de la numărul douăzeci, ascultând zgomotul sângelui vâjâindu-i în urechi. Stă, se uită la ibricul ce se răceşte şi ştie. Doctorița i-a spus, i-a spus atât cât a putut, desigur, la acele câteva consultații, între diferitele investigații şi analize.^Nu-mi place sunetul plămânilor dumneavoastră, a zis ea prima dată.^îmi sună a fi cam nefericiți, a zis apoi, cu lumina rece a stetoscopului lipit de pieptul lui, cu o expresie concentrată de parcă ar fi putut să se imagineze în interiorul lui.^Aş dori să aflu mai multe despre asta, zise, facem câteva analize, ne asigurăm că nu e nimic nefericit, şi îşi aminteşte cum s-a gândit că un asemenea cuvânt este destul de demodat în gura unei femei tinere.^îşi aminteşte faptul că ea ținea stetoscopul într-o cutie neagră, lunguiață, cu închizători strălucitoare de alamă şi o placă gravată. Arată ca un cadou primit de la cineva şi s-a gândit că e cam ciudat să faci un asemenea cadou cuiva, şi se întrebă oare de când îl are, câte sunete nefericite a auzit prin el.^Aşa a început cu plămânii nefericiți. Aş dori să aflu mai multe despre asta, a spus. Nu i-a plăcut felul în care îi vorbise atunci, la început, i se păruse distantă, protectoare. Dar acum, când ktcrurile sunt cum sunt, îi place felul ei de a
22

fi. Aşa înțelege tot ceea ce îi spune, detalii, proiecte. Şi el ştie.^Dar soția lui, ea nu ştie. Nu ştie absolut nimic.^Atunci, prima dată când a venit de la clinică cu un plasture cât vârful degetului pe înțepătura de pe braț, a spus că totul este în regulă, nu este nici un motiv de îngrijorare, este sănătos tun. Şi se apucă să-i dovedească într-un fel care i-a surprins pe amândoi iar pe ea a făcut-o să se simtă mult mai tânără decât era. Minți se, doar ca ea să nu-şi mai facă griji, doar pentru că era convins că nu era nici un motiv de îngrijorare. A crezut că doctorița îl va chema înapoi, îi va spune câteva lucruri despre analiza de sânge, pe care nu le va înțelege, şi apoi îi va spune că va trebui să facă mai multă mişcare. Să nu mănânce prăjit. Să bea mai puțin. Şi soția lui se îngrijorează pentru orice iar el nu vrea ca ea să se necăjească pentru un lucru atât de neînsemnat.^în vecini, tânărul cu ochii injectați începe împachetatul prin a-şi da jos de pereți munca. Acum e gata pregătit să plece din casă, aici şi-a lăsat urma, e gata să-şi împacheteze lucrurile şi să plece, aşa ca îşi ia hârtiile şi fotografiile, obiectele prinse cu lipici sau atârnate de pereți.^Cele mai multe dintre hârtii sunt legate de munca lui, notițe şi planuri, citate ce-l pot ajuta să-şi structureze dizertația, schițe de corăbii vikinge arzând, morminte preistorice, ruguri funerare indiene, fotografii de sicrie de mahon cu mânere de alamă, coşuri de crematoriu. Ia toate fotografiile şi pozele de pe pereți, frecând restul de lipici de pe tapet, le pune într-o mapă roşie, mare, cu rituri funerare din preistorie la postistorie, scris cu creion negru, gros, pe copertă. Ia
22

de pe pereți toate foile, fotocopii de poezii, texte religioase, notițe de la cursul de arheologie.^Şi de pe un raft mic, între aceste hârtii, scoate o figurină de lut, nesmălțuită, o replică a unui idol japonez, o înveleşte într-un şervețel subțire şi apoi în hârtie de ziar. O pune într-o cutie şi se întoarce, priveşte pe fereastră, îl vede pe băiețelul cu tricicleta urmându-i pe gemeni în grădina de la numărul şaptesprezece, ridică privirea şi vede pe cineva de la mansarda aplecat pe fereastră cu o găleată de apă în mâini.^în bucătărie, bărbatul umple din nou ibricul cu apă proaspătă şi îl pune din nou la fiert. Se gândeşte la soția lui, se gândeşte la ceea ce ea nu ştie. De afară aude țipete, râsete, copii fugind.^Ei nu-i spusese nici de a doua, nici de a treia sau a patra vizită la medic. A inventat poveşti, plimbări în oraş, jocuri de popice, cumpărături, întâlniri ocazionale cu prieteni vechi. A fost un moment când i-ar fi putut vorbi, după acel examen medical care a durat o zi întreagă, un lucru complicat în care l-au mânjit cu gel şi l-au scanat ca pe un bagaj la aeroport, iar atunci a simțit că poate a sosit momentul când ar trebui să spună ceva, să facă vreo aluzie, să lase vreun indiciu.^Vreo batistă cu pete de sânge în coşul de rufe, vreo carte poştală cu programare pe avizier.^Dar nu a vrut să recunoască minciuna, nu putea suporta ideea ca ea să-şi facă griji, să se necăjească din pricina lui,

mai cu seamă acum, când se pare că nu se mai putea face nimic. Aşa că el ştie şi ea nu ştie, iar asta simplifică lucrurile şi totodată le complică.^23

El ştie de privirea doctoriței, când i-a spus de prima analiză de sânge, privire pe care încercase să o ascundă în spatele unor hârtii pe care le muta de colo-colo şi al unui zâmbet.^Ei bine, zise ea, lucrurile nu stau exact cum ne-ar place, ar fi bine să mai facem nişte investigații, nu pot să spun că nu există nici un motiv de îngrijorare, a zis, dar cu cât mai repede ştim care este buba cu atât mai repede putem să ne ocupăm de ea, nu? Lucru care, atunci, i s-a părut destul de rațional, doar că posibilitatea ca la fiecare investigație să se mai poată face ceva părea tot mai îndepărtată. Şi el, spre deosebire de doctoriță, poate foarte bine spune, cel puțin soției, că nu există nici un motiv de îngrijorare. Se pare că tot ceea ce se poate face acum este să o ferească de adevăr.^Aşa gândeşte el.^Ibricul începe cu un fluierat care imediat se va transforma într-un țipăt şi, în timp ce se ridică să meargă spre ibric, vede că gemenii au dispărut. Ia ibricul de pe foc, toarnă puțină apă în ceainic.^Ea nu ştie, aşa cum el ştie, că după acea scanare pe care i-au făcut-o, căreia doctorii îi spuneau puncție lombară, el nu i-a spus că a simțit acul în şira spinării ca un pumn în os, aşa cum îşi imaginase că trebuie să simți un glonte. Timp de o lună şi-a pus o jiletcă să ascundă vânătaia care se întindea pe spate ca petalele unor flori purpurii şi, când ea l-a întrebat de jiletcă, nu a putut spune altceva decât că îi era frig.^Spune că îmbătrâneşti. Fă o glumă, ceva.^In dormitorul de la mansardă, la numărul şaptesprezece, cameră ocupată de obicei de fata cea înaltă, cu fard sclipitor în jurul ochilor, băiatul cu inel în sprânceană pune jos găleata goala şi râde pe înfundate, îndoit, exclamând de trei

ori da şi lovindu-şi palma mâinii osoase cu dosul celeilalte, îi aude pe copiii din stradă, crede că îl aude chiar pe unul dintre ei plângând, îşi trece degetele prin părul ud şi râde din nou. Se uită să vadă cât e ceasul, e devreme, dar este treaz de-a binelea, priveşte în jurul lui în cameră şi stă un moment pe gânduri. Se uită la patul fetei, făcut îngrijit, în care nu a dormit nimeni, se uită la fardurile ei îngrămădite pe polița căminului, la fotografiile înrămate de pe pereți, la manualele îndesate sub pat. Pune găleata de unde a luat-o, aşezată cu grijă sub o pată infiltrată cu apă din tavan, şi iese din cameră, coborând în fugă câte două trepte deodată în bucătărie, de acolo afară, pe uşa din spate trăgând-o după sine, ieşind prin curtea din spate şi apoi în jos pe alee, ca un om în misiune; un zâmbet îi învăluie fața şi apa i se scurge pe ceafă.^în camera lui, de la numărul optsprezece, tânărul clipeşte de durere, întorcându-se de la fereastră şi acoperindu-şi pentru o clipă ochii cu palmele. Scoate din cutie figurina de lut, desface hârtia, se uită la ea, îşi trece degetele peste liniile netede şi textura dură a lutului.^Figurina este motivul pentru care a început să lucreze la această dizertație, motivul pentru care a avut discuții cu profesorii săi în legătură cu delimitarea arheologiei de antropologie, motivul pentru care vrea să meargă în Japonia, de îndată ce va termina cursul, să vadă lucrurile pe viu, să vadă ce-şi imaginase de atâta ori.^Figurina provine de undeva, dintr-un loc la sud de Tokyo, un loc unde merg mamele care şi-au pierdut copiii. Copii foarte, foarte mici, adică nenăscuți sau de abia născuți, sarcină pierdută, făt născut mort sau avortat. Mamele merg în

acest loc, un templu buddhist pe un deal împădurit, şi duc copiilor-stafii hăinuțe, cadouri şi rugăciuni. El a văzut fotografii ale locului şi a vorbit cu un conferențiar care a fost acolo, acesta i-a dat figurina; este un loc şi un rit care i-a rămas în minte. îşi imaginează mamele mergând până sus, pe trepte, între tulpini de bambuşi şi cascade în miniatură, îngrijite, pe lângă iazuri cu peşti plutind între nuferi. Şi le imaginează urcând încet, lăsând urme uşoare pe cărările cu pietriş, îndreptându-se spre locul rezervat lor, cu palmele apropiate, ținându-le aproape de față, brațele formând un triunghi îndreptat spre cer, spațiile dintre degete umplute de gâfâitul fierbinte.^Deschide iar mapa roşie, scoate o vedere a locului, o ține în spatele figurinei şi o priveşte a suta oară. Se uită la figurinele de pe ilustrată, rânduri, rânduri, zeci, sute de Buddha identici, de 15 cm, având capetele ca nişte pietricele rotunjite pe o plajă, nenumărate şi de nedistins. Unele

din figurine, multe din fundalul vederii, par puțin mai șterse, dar cele mai numeroase sunt noi și curate. Nici una dintre ele nu a avut mai mult de un an, când a fost făcută fotografia și, când se va duce să vadă totul pe viu, un nou set de figurine va completa peisajul.^întoarce vederea, să-și amintească sieși la ce se gândește ori de câte ori privește această ilustrată, citește cuvintele pe care le-a scris atunci când a văzut-o pentru prima dată, cuvinte scrise cu cerneală neagră, toți au un nume, zice, aici fiecare dintre ei are un nume.^întoarce iar vederea, privește mai bine. Unele dintre figurine sunt îmbrăcate, căciulite și șaluri tradiționale de lână, echipament de baseball, sau au umbrelușe colorate să-i ferească de soare. Este una care are o bavețică nefolosită

24

în jurul gâtului. La picioarele lor sunt darurile, mângâierile.^Pungi cu dulciuri. Bani. Un yo-yo.^Pune vederea înapoi în mapă, ia de pe tapet fotografia cu Graceland și niște hârtiuțe cu diagrame făcute cu un marker, îndepărtează pânzele de păianjeni, încearcă să dezlipească restul de lipici de pe zid.^în bucătărie, bătrânul măsoară lingurițele de ceai, le varsă în ceainic și îl umple cu apă clocotită. Scoate o tavă, două ceşti, două farfurioare, o cană cu lapte, o zaharniță și două lingurițe de ceai. Respiră cu greutate, în timp ce brațele se luptă să se întindă la dulăpioarele înalte, fâlfâind ca aripile unei păsări în colivie.^Soția lui nu știe, așa cum el știe deja de săptămâni, că orice tratament pe care îl vor putea face, așa cum a spus doctorița, privindu-l drept în ochi și cu mâna pe brațul lui, va fi doar un paliativ. înțelegeți ce înseamnă asta, așa i-a spus, fără să clipească măcar, înțelegeți, nu? Și el s-a uitat drept în ochii ei, fixându-i privirea de profesionist, și a zis, da, mulțumesc doamnă doctor, înțeleg foarte bine. Și el a tuşit, tare, de câteva ori, scuipând flegmă cu sânge în batistă ca și cum ar fi vrut să dovedească cât de bine a înțeles.^Da, mulțumesc doamnă doctor, am înțeles.^Lucrurile nu stau sută la sută așa cum ne-ar plăcea.^Acoperă ceainicul, să-i păstreze căldura, și rămâne pentru o clipă la fereastră.^Vede un tânăr şezând pe gardul de la numărul şapte, un student străin se pare, cu un bloc mare de desen, uitându-se la casele de peste drum.^Vede un câine fugind repede în mijlocul drumului, are o pată golaşă pe spate și ceva necontrolat în mişcări.^24

Vede o macara uriaşă ridicându-se deasupra caselor din dreapta, la câteva străzi depărtare, întinzându-și gâtul peste acoperişuri ca brațul lung al unei lămpi de birou.^Ia tava și o duce soției.^24

Și așa, azi sunt din nou la telefon.^O ascult pe mama vorbind și aştept momentul potrivit să o întrerup.^Știu că trebuie să-i spun, știu că voi fi în stare să-i spun dacă

voi folosi cuvintele potrivite la momentul potrivit.^Știu care sunt cuvintele potrivite, stau aici de ore întregi

căutându-mi-le și apoi schimbându-le.^Și știu că acum am nevoie de ajutor și, în ciuda a tot ce a

fost, doar mamei pot acum să-i cer ajutorul.^Mi-e frică, întotdeauna mi-a fost frică în momente ca

aceasta, aşteptând să spun ceva, aşteptând să fiu pusă la

punct.^Când am căzut de pe gardul grădinii mama îmi spuse: și ce

mama dracului căutai acolo, în timp ce îmi curăța juli-

tura și îmi punea un bandaj.^Când am scăpat farfuria cu mâncare pe jos, țipă la mine și

mă trimite la culcare, iar când mai târziu îmi aduce un

sandvici îl arunc pe fereastră.^Și tata, care nu zice nimic în asemenea situații, întorcându-și

privirea și împreunându-și mâinile.^îmi aduc aminte de tata ducându-mă la şcoală, când eram

foarte mică și mama era bolnavă.^Senzația mâinii lui mari înfăşurând-o pe a mea, mână aspră,

grea și caldă.^24

Lungimea paşilor lui, şi eu alergând să pot ține ritmul cu el.^Zilele foarte reci, când îmi înfăşură capul cu şalul lui de nu mi se vedeau aproape nici ochii iar când respiram îi simțeam mirosul în gură, miros de țigări umede şi ceară de pantofi, acelaşi miros ca al părului, atunci când venea să-mi spună noapte bună.^îmi amintesc că odată a trebuit să mă ducă mai devreme la şcoală, ca el să facă cumpărăturile înainte să meargă la lucru, şi eu m-am dus şi m-am ascuns într-un colț al terenului de joacă, în spatele unor pubele, cu şalul înfăşurat în jurul capului ca o mască.^îmi aduc aminte cât de protejată m-am simțit înfăşurată aşa, fără să văd.^Nu vorbea nimic în timp ce ne duceam la şcoală, dar eu aşteptam cu nerăbdare să merg cu el şi, în adâncul sufletului meu şi cu oarecare ruşine, recunosc că eram mulțumită când mama nu apărea la micul dejun, nerăbdătoare să plecăm.^Mă întreb dacă va zice acum ceva.^Mă întreb dacă va închide televizorul şi va veni la telefon să spună ceva.^O aud vorbind şi-mi reamintesc acele vremuri când a fost bolnavă, pauze ciudate în viața ei de altfel foarte ocupată.^îmi aduc aminte cum totul va trece neobservat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.^De parcă nu era nici un motiv de îngrijorare.^îmi aduc aminte cum trebuie să mă strecor în camera ei să-i spună noapte bună, fața ei roşie şi umflată întorcându-se

spre mine din perne şi pături, perdelele trase şi lampa de la noptieră luminând-o ca un reflector, îmi amintesc cum încercam să-mi țin respirația în timp ce mă întreba ce am făcut, dacă am fost cuminte, dacă am spălat vasele.^Şi vocea îi suna ciudat, răguşită şi înceată, de parcă ar fi vorbit cu cineva din spatele unei uşi închise, printr-un perete gros.^Nu-mi aduc aminte dacă îmi țineam respirația din cauza mirosului sau pentru că îmi era teamă să nu mă molipsesc de la ea, dar totdeauna ieşeam din cameră ametită, umplându-mi plămânii cu aer.^Şi niciodată nu m-a neliniştit boala ei, pentru că totdeauna părea să fie mai bine a doua zi spunând oh, trebuie să fi fost doar un microb, aşa ceva, ştii tu, şi totul intra din nou în rutină.^Agitându-se prin casă, dereticând, aranjând lucrurile, făcând biscuiți, mutând mobilă.^Vorbeşte într-una, şi eu îi spun da, şi nu, şi sunt sigură, şi-mi dau seama că nu prea ştiu despre ce vorbeşte şi vreau să o întrerup.^Aud un telefon mobil, un Fur Elise electronic, şi bănuiesc

că este televizorul.^Oh, e telefonul meu zice ea, te superi dacă... şi, fără să

aştepte ca eu să spun ceva, apasă butoanele telefonului

nou zicând da, alo, da foarte bine, stai puțin.^Zice că e mătuşa mea Susan, mai vrei să spui ceva?^Da, zic eu, mai este şi altceva, poți să mă suni înapoi, şi zice

oh, okay, şi o aud vorbind cu mătuşa Sue înainte chiar să

termine cu mine.^25

Nu ştiam că mama are un telefon mobil, îmi fac o ceaşcă de ceai şi ascult un mesaj de la Sarah lăsat pe robot.^Bună, ce mai faci, îmi zice, trebuie să-ți spun ceva, am întâlnit

pe cineva, trebuie să-ți spun, sună-mă, la revedere.^Telefonul sună şi vorbesc din nou cu mama.^îmi spune: să te hrăneşti cum trebuie.^îi spun mami, sunt matură acum, n-ar trebui să mă întrebi

astfel de lucruri.^Păi da, desigur, zice ea.^Urmează un moment de tăcere, aud televizorul mergând, întreb, şi ce mai face tati, şi ea zise oh, ştii.^Ca de obicei, zice.^Mă întreabă de prieteni pe care nu i-am văzut de luni de

zile şi îi spun că nu ştiu, nu i-am văzut.^Acum locuiesc în alt oraş, îi spun, e greu să te vezi cu lumea

prea des.^îmi zice că totuşi nu i-ar strica un tuns.^Ar trebui să fie o conversație importantă, şi nu e. O întreb, cui nu i-ar strica un tuns, tatălui tău, zice, i-a crescut părul peste urechi.^Ştii tu cum, zice.^Răsucesc firul telefonului în jurul degetelor, spiralele strân-

gându-mi încheieturile, îi spun, şi i-ai zis, uitându-mă cum pielea de sub unghie mi

se înroşeşte cu strânsoarea sârmei.^Oh, nu, zice, ştii că nu-i place să-i spun asemenea lucruri.^25

Mă gândesc la el şezând acum acolo, privind la televizor, cu picioarele pe măsuță, pete întunecate pe talpa ciorapilor albi.^Desfac firul de telefon de pe deget.^Dungi roşii, dungi albe.^Vorbeşte despre vizita surorii tatălui meu.^Mătuşa ta Susan, spune, şi apoi vorbeşte de camere libere,

rufărie de pat, cantități de lapte în plus.^Ştii, zice, are un apetit de neoprit la ceai, şi-i place să-l bea

cu litri de lapte.^Trebuie s-o opresc, într-un fel, chiar acum.^Trebuie să-i spun, mami, am ceva să-ți spun.^Mami, te rog, trebuie să-ți spun ceva.^E important, mami, mi-e frică şi am nevoie de ajutor.^Trebuie să spun aceste lucruri.^Mi se pune un nod în gât, mă sufoc.^Deschid fereastra să intre puțin aer în cameră şi o explozie

de zgomot năvăleşte înăuntru.^Circulație, strigăte şi muzică.^Şi cântec de păsări, de undeva de pe acoperiş, un ciripit subțire care se strecoară şi se amestecă cu celelalte sunete.^Respir adânc, încercând să nu oftez, înfăşor firul telefonului pe alt deget.^Mami, zic.^O văd trecând strada pe fata de la prăvălia de la parter.^Priveşte în sus şi mă vede, îmi face cu mâna şi zâmbeşte.^Ridic mâna să-i răspund, dar mâna e reținută de strânsoarea firului, şi fata dispare.^26

Mami, zic din nou, pot să..., dar nu mă aude sau nu mă lasă să vorbesc.^Şi tu ce mai faci, când vii, n-ai mai fost de multă vreme,

nu-i aşa?^Nu ştiu, spun.^îmi spune, cred că mătuşa Susan a dormit de mai multe ori

în camera aceea decât tine.^Mami, îi spun, aceea a fost camera mea, am dormit acolo

toată viața, da, da, zice ea, vreau să spun de când i-am

pus tapet nou.^De când este cameră liberă.^Ii spun, mami, am vrut să-ți spun ceva, pot să..., şi ea zice

oh, iartă-mă dragă, despre ce e vorba?^Ezit, strâng firul telefonului în pumn.^Ii spun: mami, sunt însărcinată.^26

Se leagănă din nou într-un picior, sora gemenilor, iar acum se apleacă în față, capul spre pământ, cu celălalt picior ridicat în spate şi cu brațele întinse, ca aripile unui planor. Un tânăr cu părul tuns foarte scurt trece pe lângă ea, încet, târşâindu-şi picioarele pe caldarâm şi se împiedică de câteva ori. Ea nu-l observă, iar el dispare într-un pasaj de lângă numărul şaisprezece.^în dormitor, la numărul douăzeci, soția bătrânului cu plămânii obosiți îşi bea ceaiul stând la fereastră, aruncându-şi privirea peste curți, de-a lungul caselor de pe strada vecină, în jos pe alee. Vede o pisică albă rostogolindu-se pe spate pe acoperişul unei dependințe. Vede o femeie atârnând rufe, ținându-şi clamele înşirate peste umerii bluzei ca o trupă de săritori la trapez. Vede un tânăr cu părul tuns foarte scurt ieşind din pasajul de la câteva uşi mai departe şi târându-se pe alee, spre curtea lor din spate. îl urmăreşte, îi observă fața schimonosită în soare, cu mâinile ținându-se de pereți, ea bombăne ceva şi-şi reține respirația

Vrei să-l vezi pe ăsta, zice.^în ce stare e, de abia umblă.^O fi fost pe undeva toată noaptea, zice, şi-l urmăreşte cum intră, împiedicându-se, în curtea din spate, la două numere mai jos, tuşind, trăgând o cheie de pe un lanț lung, dintr-un buzunar lateral al pantalonilor.^26

Pe vremea noastră nu pierdeam o noapte întreagă în oraş, zice, uitându-se cum tânărul închide uşa, nu se făcea, nu-i aşa?^Nu, draga mea, nu se făcea, murmură soțul din pat, inert, chiar deloc, draga mea.^Şi ea zice, curtea aia a ajuns o bătaie de joc.^Se întoarce de la fereastră şi se îndreaptă spre dulap, arată a zi frumoasă, zice, şi cotrobăieşte printre hainele de pe umeraşe. Soțul se uită la ea din pat, Dumnezeule, se gândeşte, dar mai este încă femeie. în toți anii aceştia, gândeşte zâmbind, cu nimic mai puțin femeie decât a fost.^îi priveşte goliciunea, savurând-o, pielea lăsată, zbârciturile, cum i se ciocnesc omoplații când se întinde după cutiile de pantofi din raftul de sus al dulapului, cutele de mărimea unui deget de pe şira spinării, greutatea plină a şoldurilor şi curbura pântecelui, atunci când se întoarce în lumină cu câte o rochie în fiecare mână.^îşi aminteşte când pentru prima oara a simțit greutatea acelor şolduri, forma lor apăsându-i genunchii şi coapsele, neştiind unde să-şi pună mâinile în timp ce ea vorbea

cu prietena ei, chicotind şi fumându-i ţigările. Ştiind că ea nu se purta decent, amândoi cunoscând asta, ştiind, oarecum, că existau reguli ce nu se aplică întotdeauna. Desigur, mai târziu ea a negat mereu că aşa s-au întâlnit, mai târziu spunea o altă poveste, mai rafinată şi mai cuminte; dar el îşi aduce foarte bine aminte, oh, da, felul în care s-a tot sucit să-şi găsească o poziţie comodă, felul în care se freca şi trăgea de uniforma lui.^Acum stă acolo, uitându-se la el, cântărind cele două rochii, fiecare în câte o mână, ca pe un cântar, ei, zice ea, uită-te aici, care îţi place mai mult?^27

La parter, bărbatul cu mustaţa foarte îngrijită şade la masa din bucătărie cu o ceaşcă goală de ceai în faţă, umflându-şi obrajii şi clătinând din cap. Se scoală brusc, ridicând storurile şi întinzându-se după telefon. Ziua de lucru încă nu a început, dar el va lăsa un mesaj, e mai uşor să le vorbeşti aşa, nu te pot întrerupe sau contrazice, sau să pretindă că nu-i recunosc vocea. Ei bine, zice, alo, şi îşi spune numele. Am mai vorbit cu dumneavoastră, zice, probabil vă amintiţi, despre situaţia din curtea din spate. îşi dă adresa, încet şi cu precizie, iar buzele îi tremură de nervi. Curtea mea este plină de gunoaie, zice, plină, şi nu este gunoiul meu. Simt că încep să nu mă mai pot controla, zice. V-am mai spus despre asta de cinci, şase, de multe ori, şi mereu aţi spus că veniţi să-l ridicaţi, dar eu nu vă văd. Aşa că, vă rog din nou, trebuie să veniţi să-l luaţi, vă rog, zice. începe să enumere lucrurile care se găsesc în curtea lui, pe rând, scaune rupte, saltele desfăcute, lăzi de lapte goale, pungi de gunoi şi reviste, cutii goale de pizza, pungi goale de chipsuri şi grămezi de moloz de la o construcţie. Nu înţelege de unde provin toate astea. Nu înţelege cine îşi face de lucru aruncând totul peste gard, în curtea lui. Termină lista, se opreşte să ia puţin aer şi zice, vedeţi, sunt aşa multe gunoaie acum, nu ştiu, dar cred că fiind aici îi încurajează pe oameni să tot arunce, poate cred că deţin vreo groapa de gunoi sau ceva de genul acesta. Pentru că azi-dimineaţă, zice, oftează şi se uită pe fereastră, azi-dimineaţă, şi asta pune capac la toate, mă uit afară şi văd trei manechine de vitrină, acolo, în curte. Vă rog să luaţi toate gunoaiele astea. Nimic din toate acestea nu este al meu, zice, şi pune receptorul în furcă.^27

Se uită la manechinele goale, aruncate peste alte gunoaie, unele peste celelalte, cu braţele şi picioarele îmbârligate, şi-şi întoarce privirea.^Pe stradă, aşezat pe zidul scund de la numărul unsprezece, tânărul cu blocul de desen schiţează cu creionul contorul fetiţei care stă într-un picior, lângă pasajul de la numărul şaisprezece, şi priveşte cu atenţie. E bine să pui figuri omeneşti în desene ca acestea, a învăţat lucrul ăsta, profesorul i-a spus că prezenţa oamenilor conferă perspectivă desenului, aşa că o schiţează pe ea iar pe urmă va include şi adulţi.^Şi câinele pe care i l-a promis.^In dormitorul din spate, de la numărul şaptesprezece, băiatul cu cămaşa albă stă întins, treaz, privind-o pe fata de lângă el, ochii ei, arcuirea subţire a sprâncenelor, praful sclipitor din jurul ochilor. îşi apropie faţa de a ei, să-i simtă respiraţia caldă pe frunte, se depărtează să o privească, se ridică într-un cot să o privească în întregime. îşi aminteşte cum se uita lumea la ea, aseară la club, cum se uită lumea ori de câte ori ies undeva, cum se uită el acum la ea: laudativ, admirativ, cu un dor fără suflare, care nu este total trupesc ci şi altceva, nobil sau estetic, poate. Se aude, şoptindu-şi, Dumnezeule, sunt atât de norocos, şi priveşte în jur să vadă dacă cineva e treaz. Dar e adevărat, îşi zice, chiar e, şi se întinde din nou, închizându-şi ochii într-un dulce sentiment de anticipare a săptămânilor, lunilor, poate anilor care vor veni. Nu şi-au făcut încă planuri, nu sunt siguri încă ce vor face sau unde vor merge, dar el ştie că-şi vor petrece nopţile înlănţuiţi ca acum, ştie că poate fi sigur de asta.^Faptul că nu au simţit nevoia să discute aceste lucruri face

totul mai frumos, ca un lucru dat, natural ca o ceaşcă de ceai dimineaţa sau o ţigară fumată în doi. Cu ochii închişi îi sărută colţul buzelor şi adoarme din nou.^în dormitorul gol din spate, de la numărul douăzeci şi doi, fata cu părul blond scurt şi ochelari mici, pătrăţoşi, stă la fereastră terminând de mâncat o felie de pâine prăjită. îşi reazemă capul de sticla rece a ferestrei privindu-şi camera şi gândindu-se la băiatul care a plecat cu o săptămână în urmă, privind saltelele goale, avizierul gol, abajurul făcut armonică pe podea. Locurile de pe tapet unde fuseseră afişele, formele strălucitoare,

clare şi evidente. Se gândeşte la propria-i cameră, încărcată cu haine, şi cărţi, şi casete, şi zeci de alte fleacuri ce par să fie de oriunde, dar nu pot fi chiar aruncate, şi se întreabă oare cu ce să înceapă.^Merge în camera ei şi dă jos afişele de pe pereţi, deschide dulapul şi pune hainele grămadă pe pat. Ia toate lucrurile de pe pervazul ferestrei şi le pune într-o cutie de pantofi, apoi se opreşte şi le priveşte.^Coboară la parter să-şi facă o ceaşcă de ceai.^In baia din casa de la numărul optsprezece, tânărul cu ochii uscaţi îşi adună articolele de toaletă într-o pungă şi şterge urmele de săpun şi păr de pe marginea chiuvetei.^Deschide dulăpiorul cu oglindă, scoate tuburile, flacoanele şi pliculeţe pe care le-a răsturnat mai devreme, cremă şi spumă de ras, deodorante, picături de ochi, gel de păr, şampon, unguent antiseptic, plasture, aspirină şi cremă mentolată pentru picioare.^Se uită la cremă, scoate capacul de pe tubul aproape plin şi miroase, miroase bine, un miros ascuţit, un miros să-ţi

cureţe nasul, îşi întoarce capul, înşurubează capacul şi pune tubul în pungă. îşi aduce aminte că a cumpărat crema cu o zi înainte de acea seară de miercuri, în seara aceea când a deschis şi închis uşa de zeci de ori, să vadă dacă nu e cineva, îşi aminteşte cum se gândea ca va fi un lucru plăcut, un lucru ce-l puteau face mai târziu, la săptămâni sau luni după ce prima seară devenise un punct de referinţă, ea poate ar fi zis sunt obosită după o zi de lucru sau altceva şi el îi putea oferi această cremă, ca un gest, un simbol, nu e mare lucru, doar ceva ce vreau să fac pentru tine.^îşi aduce aminte cum se gândea că devansase oarecum situaţia cumpărând aşa ceva atât de devreme, dar o văzuse din întâmplare şi, îşi zise, de ce nu, se gândise că e bine să ai aşa ceva la îndemână, să nu faci mare caz, să spui doar am aşa ceva, ţi-ar place să-l foloseşti.^Şi îşi aminteşte de seara aceea de marţi, plină de emoţie, când a încercat diferite haine, a făcut ordine în cameră, dar nu prea mare ordine, şi atunci i-a venit ideea să încerce crema, să vadă cum e, să se asigure că ştie cum să o folosească, şi a luat un vas cu apă şi un prosop, şi s-a aşezat pe marginea patului cu pantalonii suflecaţi. Plescăind în apa fierbinte, bălăcindu-şi picioarele în fel şi chip.^Cum a luat o mână din crema nisipoasă şi rece, a frecat-o de pielea picioarelor şi între degete cu mişcări circulare, facându-i plăcere atingerea rece, gâdilatul întinzând pielea, masându-şi cu degetele de la mâini musculatura de pe oase, felul în care folosea apăsarea mâinilor, un pumn răsucit în pielea dură a călcâiului, un deget mişcat cu delicateţe pe tendoanele dintre încheietură şi degetul piciorului. îşi aminteşte de acea seară, emoţia, teama şi îndoiala, şezând pe marginea patului cu laba piciorului în mâini, gândindu-se că

în curând va fi piciorul unei alte persoane, gândindu-se că, în curând, altcineva va sta pe marginea patului, lângă el.^Se va culca lângă el şi va dormi alături.^îşi aminteşte cum şi-a clătit picioarele cu apă fierbinte, lăsând urme ude până la baie, cum a vărsat apă sleită, încet, în chiuvetă.^îşi închide strâns ochii şi trece încheietura degetelor peste buzele întredeschise.^In acest moment se gândeşte la ea, cum stă în casă la doar câţiva pereţi subţiri depărtare, împachetându-şi viaţa în cutii şi sacoşe şi, se întreabă, oare ce amintiri îşi redescoperă, ce gânduri i se adună pe buze, ca praful suflat de pe manualele nefolosite. Se întreabă dacă ea şi-a îngropat urmele sub scândurile podelei. Se întreabă ce urme ar fi acelea dacă şi le-a îngropat. Şi se întreabă, din nou, de ce se gândeşte atât de mult la ea când ştie că este atât de puţin la ce se poate gândi.^28

Aştept, dar ea nu spune nici un cuvânt şi-i aud doar respiraţia.^Mai aud televizorul în fundal, râsete şi aplauze.^Nu sunt sigură că m-a auzit, aşa că încerc să spun încă o

dată.^Sunt.^Cuvintele gâtuindu-mă, în toate aceste ultime săptămâni, prinse acum în strânsoarea acestui moment.^îmi aduc aminte de toate momentele la care m-am gândit că voi spune asta.^îmi aduc aminte de toate reacţiile pe care mi le-am imaginat.^Spun, mami, sunt însărcinată.^Urmează o pauză, şi aud cum i se scurge culoarea din obraji.^Nici nu bănuiam să fie aşa.^Nu prea are rost să mai spun acum, dar chiar am planificat altfel totul.^Aveam de gând să fiu pregătită, stabilă financiar, avizată

emoțional.^Aveam de gând să locuiesc într-o casă lângă mare.^Aveam de gând să fie o relație sigură, din dragoste, cu un
om care făureşte cu mâinile, olar sau lemnar, cineva cu
mâini îndemânatice.^29

îmi imaginam mâinile puternice, mâini mari, brăzdate de cicatrice şi zgârieturi de la muncă, mâini ce ar mirosi a aer curat, pământ şi lemn.^îmi imaginam plimbări lungi, de a lungul plajelor măturate de vânt, ținându-ne de mână, bine îmbrăcați, simțind aerul rece sărat în plămâni şi înmugurirea copilului în pântecul meu.^Aveam de gând să fiu mai în vârstă decât acum.^Asta era cel mai important din ceea ce îmi planificasem, să fiu mai în vârstă decât acum.^îmi zise, felicitări, trebuie să fii foarte mulțumită, şi-mi lasă
impresia că şi crede ce spune.^M-am aşteptat să fie şocată.^Şi mă întreabă, şi atunci care ar fi sorocul, ştii, ți-ai făcut o ecografie, mănânci destule legume proaspete.^M-am aşteptat să se enerveze, să fie dezamăgită.^îmi zice, oh, ştii doar că tatăl tău totdeauna şi-a dorit un nepoțel.^La asta nu m-am aşteptat, la lucrurile pe care mi le spune
acum, politețea, indiferența.^Mă pregătisem să fie defensivă, chiar să mă justific, să fiu
nevoită să ascult reproşurile şi să mă las copleşită.^Spune, desigur, în privința banilor eşti okay, aşa-i?^Şi spun, nu ştiu, mami.^Mă întreabă şi numele, te-ai gândit la un nume?^îi spun, nu, mami, nu încă, mi se pare prea devreme, au
fost..., sunt alte lucruri, îmi răspunde, oh, nu, nu e niciodată prea devreme să te
gândeşti la un nume, şi apoi îmi dă o listă de nume, nici
29

un nume la care m-aş fi gândit vreodată sau care să-mi placă.^In loc de şocul, şi disperarea, şi supărarea la care mă aşteptasem, aflu acum ce nume aş fi avut, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel.^N-o întreb ce vrea să spună cu dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel.^Mă întreb dacă tata aude sfârşitul convorbirii, dacă ascultă,
dacă înțelege ce se petrece.^Mă întreb ce va zice, când ea îi va spune.^Epuizează lista de nume şi, fără a-şi lua timp să respire,
întreabă: vei folosi scutece de flanelă sau cele de unică
folosință?^Mă simt ca atunci când la cincisprezece ani mi-am făcut un tatuaj şi nu înțelegeam de ce nu am fost admonestată.^M-am gândit că-mi va pune întrebări, cele care încep cu dar tu..., şi ai..., şi apoi se îneacă în tăcere.^Ştii cu cine?^Te-ai gândit să faci un...?^Dar nu o face, zice că de fapt chiar ar trebui să o sune pe mătuşa Susan, caută în mersul trenurilor, îmi zice, şi aşteaptă ca eu să zic okay, dar eu nu vreau.^O întreb, deci îi vei spune lui tati?^Oh, desigur că îl voi spune, va fi foarte mulțumit, zice.^Şi o întreb, mami, mă suni mâine?^Dacă am timp, răspunde, şi sunt sigur că se uită la ceas.^Ii răspund, ei bine, okay, acum mai bine te las, spune-i lui tati că-l iubesc, pun jos receptorul şi-mi pun mâna pe burtă.^29

Mi-o imaginez închizând telefonul şi ridicând din nou receptorul să o sune pe mătuşa Susan.^Mă întreb dacă ezită, dacă vocea îi este răguşită şi nu va fi în stare să vorbească, dacă îşi ascunde o lacrimă între gene, fiind nevoită să se aşeze şi să-şi muşte încheietura degetului mare să nu plângă.^Uneori face asta, îşi tot muşcă degetul lăsând perechi de urme ca petele de cerneală pe o sugativă împăturită.^A făcut odată asta atunci când am fost la cinema şi, când am întrebat-o ce s-a întâmplat, mi-a spus că şi-a prins mâna în scaun.^Mă întreb dacă acum s-a aşezat, aşteptând ca tata să-şi
ridice privirea şi să observe.^Mi-l imaginez închizând televizorul şi apropiindu-se de ea.^Spunând, draga mea, ce este, ce s-a întâmplat, întinzând
mâna spre ea.^Şi eu stau aici, şi ştiu că nimic din toate acestea nu se întâmplă.^Ştiu că el se uită în continuare la televizor, cu picioarele pe măsuță, ştiu că ea deja vorbeşte la telefon, şi nu va pomeni nimic din tot ceea ce i-am spus.^Ascult mesajul lăsat de Sarah pe robot şi mă gândesc să o sun.^îmi dau seama cât de bine îmi pare că m-a sunat pentru un motiv, nu doar că a trecut multă vreme, şi crede că aşa trebuie.^Mă întreb la ce se referă când spune că am întâlnit pe cineva, cine este, de ce

vrea să-mi spună mie toate astea.^Poate că acum pot să-i spun şi eu noutăţile mele, acum că rostisem cuvintele cu voce tare, acum că este o realitate
30

în afara mea, poate că de acum devenea din ce în ce mai uşor.^Aş putea să-i spun, chiar aşa, în treacăt, ca nişte noutăţi extraordinare, că apropo..., şi n-ai să ghiceşti... sunt însărcinată, voi avea un copil.^Am putea discuta despre hăinuţe de copii şi nume drăguţe, să ne întâlnim şi să mergem la magazinul Mothercare şi să vedem ce se mai găseşte, pretinzând că nu se întâmplă nimic ciudat sau înfricoşător.^Ar putea să mă iniţieze în naşteri, să glumească despre gaz ilariant, anestezii epidurale şi ţipete de genul daţi-mi dracului nişte morfină.^Doar că n-ar putea, pentru că habar n-are, în afară de ceea ce a văzut la televizor, cu nimic mai mult decât ştiu eu.^Dar am crezut că mama va şti ce să-mi spună, şi ea nu mi-a spus, nu a spus nimic.^De fapt, nu mi-a spus niciodată nimic, chiar şi atunci când era ceva important.^Discuţiile noastre păreau întotdeauna funcţionale, convorbiri scurte despre ceva ce trebuie rezolvat, o întrebare trecătoare despre sănătate.^Nu mi-a povestit niciodată lucruri despre viaţa ei, ce se întâmpla acolo unde lucra, pe cine vedea la cumpărături, cum a crescut şi cum s-a întâlnit cu tata şi de ce s-au mutat în sud.^Mă surprinde acum faptul că am luat totul de-a bună, ştiind atât de puţin despre familia ei şi locurile ei de baştină.^Şi nici ea nu mi-a pus întrebări, niciodată nu m-a interogat unde merg, sau cu cine ies, sau când mă întorc, iar când
30

le spuneam prietenilor îmi spuneau că sunt o mare norocoasă, însă eu nu eram tocmai sigură că era aşa.^Niciodată nu m-a întrebat cum mă descurc cu studiile, nici chiar atunci când fierbeam de emoţia examenelor, până şi atunci i se părea normal să plec dimineaţa şi să mă întorc după-amiază, şi asta era tot.^Am întrebat-o odată, ironic, cu duşmănie, dar tu, mamă, cum te-ai descurcat la şcoală, la examene, ai repetat destul, te-a ajutat mama ta?^Iar tata a zis, destul, las-o baltă, încercând să se uite la mine şi întinzând o mână către mama.^A fost destul să spună atât, vorbea foarte de rar dar când o făcea ştiam că am făcut ceva foarte rău şi era momentul să ies din cameră.^Şi mă gândesc la întrebarea pe care mama nu mi-a spus-o.^Ştii cine-i?^Mi-o imaginez întrebând chiar aşa, nesigur, incapabilă să
spună cuvântul, lăsând propoziţia neterminată.^Nu ştiu ce-aş fi zis dacă ar fi pus întrebarea, nu ştiu dacă
vreau să ştie cine este.^Sau poate, mai degrabă, nu vreau să recunosc contribuţia
lui, nu vreau să-i dau un rol dându-i un nume.^Mă gândesc la el, mă gândesc la cuvântul tată şi cred că nu
este cuvântul potrivit.^Sigur că a fost, şi ceea ce s-a întâmplat s-a transformat în
ceea ce este acum, dar între noi doi nu este nimic, nu este
nimic între el şi ceea ce este în mine.^A existat, şi asta-i tot, şi eu nu simt că ar trebui să-i acord
titlul de tată numai pentru aşa ceva.^Mă întreb ce ar crede el dacă ar şti asta.^30

Sus, la numărul douăzeci, în bucătărie, bătrânul îşi caută pălăria, vorbeşte peste umăr cu soţia lui, îi spune, sunt sigur că am lăsat-o aici pe bufet, n-ai văzut-o, nu-i aude răspunsul aşa că ridică vocea, strigând-o de pe unde o fi, în dormitor, în baie.^Ea îi răspunde, sunt chiar aici, în spatele tău, iar el se întoarce şi ea îi întinde pălăria.^Ii spune, n-are rost să strigi, şi privirile li se încrucişează, ziua când a rostit prima dată aceste cuvinte revenindu-le brusc în minte.^In ziua când el s-a întors la ea, un soţ întorcându-se la soţia lui, ploua torenţial de parcă ar fi fost zi de spălat în Ceruri. Ranița grea, mustind de apă, şi uniforma udă, lipită de piele. Apa îi şiroia din păr, cu picuri unsuroase pe ceafă, şi ţigara îi atârna stinsă între buze. Tot drumul spre casă s-a gândit la căldură şi confort, la ceaiul de lângă sobă, la baia caldă, la o noapte între cearşafuri şi pături dar, când a dat colţul străzii, n-a reuşit decât să rămână locului şi să se uite.^Se uită la case, la perdelele trase ale ferestrelor din faţă şi la toate uşile închise. Se uită la grădini, la tufele îngrijit tunse, la şirurile de legume şi plante apărate de păsări de alte şiruri de sfoară întinsă. A văzut un steag decolorat, prins în vârful pomului, pe partea

cealaltă a străzii, o maşină parcată în .faţa numărului şapte, îngrăditurile tăiate până la rădăcină.^Dar nu era nimeni în stradă. Nu era mulţimea de copii să-l

31

aştepte cu urale, agitând stindardul naţional şi împingându-se în jurul lui, în timp ce el le dădea bomboane, şi ciorapi, şi gumă de mestecat. Nu aşa a fost. Nimeni nu stătea la fereastră să-i ureze bun venit. Nu era nici măcar o fanfară mărşăluind în mijlocul străzii, cu un bărbat gras suflând cu zel într-o tubă.^Era linişte, uşi închise, un cer cenuşiu, ploaie torenţială.^A stat acolo, în ziua aceea, strigându-şi soţia pe nume. Şi-a lăsat ranița jos, şi-a umplut plămânii cu aerul umed şi o striga.^Ar fi vrut ca ea să-i vină în cale, nu să bată la uşă ca un curier, ar fi vrut să o vadă alergând fericită spre el. Au început să apară feţe la ferestre, dar nici una nu era chipul ei, aşa că îi tot arunca numele în ploaie. Uşile s-au deschis, lumea a început să se mişte în holuri. Uitându-se la el, dar uşa de la numărul dotxăzeci a rămas închisă, aşa că a continuat să-i tot strige numele cu mâinile cupa în jurul gurii, fără să-i pese ce zice lumea, savurându-i silabele şi ecoul, jos în stradă.^Şi doar când s-a oprit din strigăt, să ia o gură de aer, ea a pus jos sacoşa de cumpărături şi a spus, nu-i nevoie să strigi, sunt chiar aici în spatele tău, şi el s-a întors, şi s-au îmbrăţişat, şi a fost cea mai sălbatică îmbrăţişare trăită vreodată, cu respiraţia tăiată şi de abia ţinându-şi echilibrul.^îşi mai spun aşa, câteodată, râzând unul de celălalt, nu-i nevoie să strigi, sunt chiar aici în spatele tău, furişându-se unul în spatele celuilalt, cu braţele înlănţuite în jurul taliei, sunt chiar în spatele tău, îşi spun.^Se cufundă din nou în pat, perechea de la mansarda numărului douăzeci şi unu, cu respiraţia întretăiată şi satisfăcuţi, fiecare ştergându-se cu o mână de batiste de hârtie.^Bărbatul se uită la umăr, examinând o urmă de muşcătură

31

proaspăt lăsată, începe să usture, e roşie şi arată ca d mărgea strălucitoare de sânge, gata să plesnească în orice clipă.^Pipăie urma şi zice, îmi pare rău pentru azi noapte, nu am fost în formă, şi zice asta repede şi se întoarce, dar oricum o zice. Se ridică din pat, cu o mână de batiste în palmă, ea se uită la el şi întreabă, cât de rău îţi pare? El se strâmbă la ea, încreţindu-şi nasul. Cât de rău îţi pare, cât o ceaşcă de ceai?^zice, şi ea îşi întoarce capul într-o parte, privindu-l fix, cu un deget lung şi alb, apăsându-şi obrazul. Afară, pe stradă, un câine latră, o uşă se trânteşte, tricicleta zăngăneşte pe dalele crăpate ale caldarâmului. O ceaşcă de ceai şi două felii de pâine prăjită, cât de rău? întreabă, şi ea zâmbeşte, îşi împreunează mâinile şi zice, oh, te rog, ce drăguţ din partea ta. El îi zâmbeşte ironic, aruncând batistele de hârtie în coşul de gunoi, îşi pune o pereche de jeanşi şi iese din cameră.^Ea ridică telecomanda de pe jos, o îndreaptă spre televizor, ridicându-se în capul oaselor şi se uită la cineva care face papară spunând, acum înapoi la tine, Anthea.^în camera întunecată, de la numărul nouăsprezece, Anthea se uită din televizor în ochii somnoroşi ai unui bărbat chel, cu o burtă rotundă. El şede pe o sofa, cu mâinile împreunate pe burtă de parcă ar ţine o ceaşcă de ceai fierbinte, se uită la televizor şi murmură un cântecel. Şi aude băieţii, pe gemeni, sunt în bucătărie şi o sâcâie pe mama lor. Oh, au atâta energie, se gândeşte, şi acum e sfârşitul verii iar copiii n-au idee cum să se bucure. A fost o vară lungă, gândeşte, va fi bine când se vor întoarce la şcoală, le va face bine, poate îi va mai obosi puţin, gândeşte el.^în bucătărie, soţia îl plesneşte peste mână pe geamănul mai mare, în timp ce acesta se întinde spre locul unde ea

31

încearcă să pună în forme o cremă de nucă de cocos, nu, nu, rosteşte ea, şi vocea este mai grăitoare decât durerea trecătoare a palmei primite. Ea se întoarce şi îşi varsă năduful în spatele gemenilor care se îndepărtează, pieriţi din calea mea, zice ea, iute, cu voce tare, să nu vă mai văd până nu sunt gata, şi ei dispar miorlăind în camera din faţă şi imediat îi pare rău de cuvintele aspre. îşi freacă mâna cu care l-a atins pe băieţel, de parcă ar fi vrut să calmeze durerea pe care el a simţit-o. Face o porţie mai mare decât celelalte şi sărută glazura de zahăr roz, înainte de a pune crema în frigider să se prindă.^De îndată ce băieţii năvălesc în cameră tatăl clatină din cap şi zice, nu, nu, nu aici, nu acum, tăticul vostru urmăreşte ceva la televizor, okay şi ei se postează la

picioarele lui, scâncind de plictiseală, încercând să-i atragă atenția, fiecare în câte o parte, ca două suporturi, ținând-o mereu cu tati, tati, ne plictisim n-avem ce face, n-avem ce face.^El oftează lung, o răbufnire răguşită, venind de undeva din adâncul stomacului, şi zice, băieți, am spus nu acum, vă rog, mergeți afară şi găsiți-vă ceva de făcut. Lumea e mare, le zice, nu ai cum să te plictiseşti în această lume, şi-l priveşte pe fiecare drept în ochi. Ei se ridică de lângă el şi se furişează afară pe uşă.^Crichet, strigă după ei, de ce nu jucați crichet, şi se instalează înapoi pe sofa, în timp ce Jamie îi urează, la televizor, bun venit următorului invitat.^Fetița lui stă tot într-un picior, la capătul celălalt al străzii, şi îşi vede frații zbughind-o afară, pe uşa din față, cel mai mare mânuind o paletă de crichet, cel mai mic legănându-şi brațele ca un jucător care serveşte cu o dublă rotire. Fetița

32

îşi întoarce privirea, păstrându-şi concentrarea de flamingo, se uita în pământ şi se gândeşte la aripi.^în baia de la numărul şaisprezece, bărbatul cu fetița mică îşi priveşte mâinile, şi le ține deasupra chiuvetei şi se uită la ele.^Arată mai bine decât înainte.^Pielea nu se mai scorojeşte atât de mult şi se colorează treptat. Dar, totuşi, arată rău. Cicatricele sunt aspre, lucitoare şi arată ca noi în palmele sale, încolăcindu-se ca fumul prins sub sticlă, piele arsă peste piele arsă. Le întoarce pe față şi pe dos, mâini distruse, ținând-o pe fiecare în lumină, de parcă ar admira nişte obiecte sculptate în lemn. Dar nu admiră. Caută locurile neatinse ale pielii, pe dosul mâinilor, spre încheietură, apropie mâinile de ochi, se uită la liniile, porii şi la cele câteva fire de păr care apar. îşi examinează încheieturile degetelor şi pielea arsă, contorsionată, de pe palme, despicătura adâncă ce străbate diagonal palma stângă.^Se uită cu atenție la vârfurile degetelor, la netezimea de marmură, fiecare vârf lustruit şi anonim.^Stă în baie cu uşa încuiată, ținându-şi mâinile deasupra chiuvetei, privindu-le. Apa fierbinte curge, se strânge în chiuvetă, aburii inundându-i fața, dar el nu plânge.^O bătaie în uşă, o bătaie uşoară jos, în placajul uşii şi vocea fetiței întrebând, tăticule, mie mi-e foame, pot să mănânc ceva acum, tăticule? Imediat, okay, te rog, zice bărbatul, cu o voce răguşită şi înceată, zece minute, te rog, şi fac mâncare, okay? Aşteaptă, apoi îşi dă seama că ea nu a plecat. Te rog, draga mea, zece minute, okay, şi acum îi aude paşii mărunți ducând-o înapoi în camera ei, îşi închide ochii o clipă, dar nu plânge. închide robinetul şi urmăreşte cum

32

apa-vârtej se potoleşte, urmăreşte cum aburii îi învăluie fața. îi aude pe băieți jucându-se în stradă, o aude pe mamă strigând numele unuia dintre ei. Ia o sticlă din dulăpiorul deschis deasupra chiuvetei şi toarnă câteva picături de iod, picăturile căzând ca nişte bombe incendiare, înțepăturile colorate întinzându-se şi murdărind apa, îşi lasă apoi în jos mâinile strânse, ținându-şi respirația, împingându-le sub apă, ca două bărci răsturnate care se scufundă. Durerea bruscă îl face să-şi încleşteze dinții, să-şi strângă degetele de la picioare, face ca aerul ieşind pe nas să şuiere ca şi valva de presiune a unei maşini cu aburi, dar nu-şi scoate mâinile din apă. Le ține acolo până când durerea încleştată se transformă într-o pulsație şi poate respira din nou, poate să-şi descleşteze dinții, poate să înceapă să-şi atingă pielea mâinii stângi cu degetele mâinii drepte, pielea mâinii drepte cu degetele mâinii stângi.^Afară, zgomotul unei mingi de tenis săltând pe drum, ca o paletă de crichet lovindu-se de asfalt, băieți care strigă, muzică duduitoare dintr-o maşină care trece.^Desenează conturul fiecărei cicatrice sub apă, apăsând uşor, apăsând cât poate suporta, încercând să înmoaie şi să elibereze pielea, încercând să maseze carnea în forma mâinii. Se uită cum se schimbă culoarea, în timp ce căldura apei pătrunde, colorându-se şi decolorându-se sub presiunea degetelor lui fără amprentă, sângele luptându-se să-i urmeze atingerea.^îşi ridică mâinile în aer, apa colorată picurând în chiuvetă, şi mâinile îi sunt curate dar nevindecate. Sunt încă distruse şi inutile. îşi şterge mâinile, uşor, cu un prosop, atent să nu frece pielea, le flutură în aer până sunt uscate, pune sticla cu iod înapoi în dulăpior. în timp ce închide uşița dulăpiorului,

32

o oglindă îi apare în fața ochilor aruncându-i imaginea nedorită a feței, o mască cu obrajii lăsați, cu riduri şi linii răsucite ce crestează o mutră care nu este a lui. îşi întoarce privirea, deschide uşa băii şi fetița stă acolo, uitându-se la el.^îl întreabă, te doare, tăticule?^îi răspunde, da, draga mea, mă doare, dar e okay, şi zâmbeşte, un zâmbet scurt şi forțat care-i marchează vocea. O atinge pe creştet, cu grijă, mâncare acum, okay? şi ea zice da, da, şi o porneşte tropăind în jos pe scări.^In chiuveta înfundată din baie apa nu se scurge, se răceşte, face vălurele trecând uşor pe suprafața apei, un firişor de apă îşi face drum pe prosopul atârnat în cui, picurând din urmele albastre, prelingându-se încet, pe jos.^33

S-a întâmplat la înmormântarea bunicii mele.^Fusese bolnavă multă vreme, aşa că, atunci când a murit, n-am fost prea afectată şi nu mi-am făcut prea multe probleme că trebuie să merg la înmormântare.^Mi-am luat câteva zile libere de la serviciu, mi-am cumpărat o rochie neagră şi am luat trenul spre Aberdeen.^Pe drum, nu m-am gândit la bunica, la durere sau pierdere sau aşa ceva, mă întrebam cum vor decurge lucrurile, cine va fi prezent, cum va fi prima mea înmormântare la care merg.^Eram preocupată să-i întâlnesc pe toți acei oameni de care mama ne-a ținut departe, să aflu poate mai mult despre ramura scoțiană a familiei mele.^Mă gândeam că poate voi afla de ce mama a ales să se mute atât de departe şi să rămână acolo.^A fost o călătorie lungă şi mi-am petrecut mare parte din timp uitându-mă pe fereastră, urmărind cum se schimbă peisajul cu cât mergeam spre nord, clădirile şi şoselele făceau loc întinderilor de iarbă neagră şi oi.^A început să plouă, după ce am trecut de Edinburgh, vântul ridicând valurile marii şi aruncându-le spre tren, peisajul fiind învăluit într-un voal cenuşiu.^Când trenul a intrat în gară la Aberdeen ploua în toată regula şi mi-a părut rău că nu mi-am luat umbrela.^Tata m-a aşteptat la gară, m-a bătut uşor pe umeri, a spus bună, şi m-a dus cu maşina acasă la una din rudele scoțiene pe care nu le-am întâlnit niciodată.^33

Mama nu era acolo, şi nimeni nu părea să vrea să observe asta, ea a spus că nu se simțea în stare să facă față călătoriei, şi asta a fost tot ce se putea spune.^Nici n-am auzit măcar pe cineva să întrebe de ea.^Casa era mică şi foarte curând s-a umplut de rude gălăgioase, înghesuindu-se în camera din față, la fel cum bărbații erau strânşi în propriile costume de culoare închisă.^Am fost dezamăgită că nici unul nu purta fustanelă scoțiană.^M-am cocoțat pe brațul unui divan, sorbind un ceai dulceag ce mi se dăduse, urmărind conversația care când lâncezea, când o lua din loc.^Mi se păreau străini, cu ochi albaştri, strălucitori, obraji îmbujorați, cu pielea netezită de vântul aspru şi nu m-am imaginat ca fiind înrudită cu ei.^Cineva a întrebat, şi tu, puişor, tu cu ce te ocupi, şi eu le-am spus pe scurt ceva despre birou şi ce făceam acolo.^A urmat o scurtă pauză şi apoi un bărbat cu păr alb-argintiu a zis ceva despre fotbal şi camera s-a umplut din nou de gălăgie.^In Scoția, bărbații familiei aşază sicriul în groapă. Nu ştiam
asta, nu mă aşteptam la aşa ceva iar acest fapt m-a afectat
neaşteptat de mult.^Se aleg opt bărbați, şi frați, şi veri, şi fii, şi prieteni acceptați
de familie, şi rude prin alianță.^Şi tatăl meu a fost ales şi cred că nici el nu se aştepta.^L-am văzut ştergându-şi mâinile de pantaloni şi lărgindu-şi
nodul de la cravată.^Bărbații sunt aleşi şi li se dă câte un număr, corespunzător
locului de lângă sicriu, scris pe un cartonaş pe care îl
33

tot răsucesc în timpul slujbei, verifică numărul, pun cartonaşul înapoi în buzunar, ştergându-şi nervoşi fruntea cu degetele.^Sunt chemați de oficialul de la pompe funebre, unul câte unul, şi pleacă de lângă soțiile lor până la mormântul gol.^Seara, i-am vorbit despre asta băiatului, şi el mi-a spus
că asta este ca şi cum ai fi fost chemat la locul tău, în
ordinea firească a lucrurilor.^Am ştiut atunci că mă voi culca cu el, când a rostit cu
vocea lui molcomă vorbele acelea, în ordinea firească a
lucrurilor.^I-am urmărit în ziua aceea pe cei opt la marginea gropii, stând solemn, cu picioarele puțin îndepărtate, capetele uşor plecate şi pantofii lustruiți afundându-se

în pământul afânat.^Cei opt au ridicat sicriul deasupra gropii şi l-au ţinut aşa o clipă.^Suspendat deasupra gropii deschise.^In cumpănă, pe lumea asta de faţadă

Apoi bărbaţii l-au lăsat încet, fiecare ţinând strâns frânghia cu ciucuri, lăsând-o apoi să alunece până când sicriul şi-a găsit locul.^Cădea o burniţă măruntă şi înăbuşitoare, în aer era o linişte de nu se auzea nici respiraţia şi atunci, în clipa aceea, mi-a venit din nou în minte toată povestea.^M-am gândit la acea ultimă zi de vară, cu trei ani în urmă, ultima zi petrecută în casă.^Copilul, la sfârşitul zilei, şi momentul acela de şoc inevitabil.^34

Frânghiile au fost lăsate în groapă, bărbaţii s-au întors la locurile lor şi eu am încercat sa prind privirea tatălui meu, dar el nu s-a uitat la mine.^I se spune lăsarea frânghiei, a spus băiatul, când l-am întrebat mai târziu.^E o cinste deosebită, o obligaţie, dar este şi o experienţă şocantă.^A spus că este o experienţă şocantă nu pentru că sicriul cu un corp înăuntru este greu, nu?^Pentru că, şi cu opt bărbaţi în jurul acelei gropi, e un efort să controlezi coborârea sicriului, nu e doar un gest, simbolic spus, şi eu îl ascultam pentru că avea o voce aşa de plăcută.^Şi, vezi, mai e ceva, durează destul de mult ca sicriul să ajungă la fund, şi deodată îţi dai seama cât pământ se va aşeza peste el, peste omul care zace acolo, ştii?^Şi, zise, apoi chiar te izbeşte faptul că el este acolo în sicriu, este înmormântat şi va rămâne aşa, la adăpost, cu pământul umed apăsându-l, şi eu am dat aprobator din cap, şi m-am trezit spunând ayeJ iar el a pufnit în râs şi m-a întrebat: eşti deja băştinaşă?^Mi-a spus, când l-am pus pe bunicul meu în pământ am simţit ceva de parcă o parte din mine a rămas acolo şi o parte din el am luat-o cu mine.^A zis că a simţit acest lucru cum a simţit mirosul pământului, frânghia arzându-i palma şi vocea pastorului rostind cele de cuviinţă!^L-am întrebat, nu vrei să mergem la plimbare?^34

L-am întâlnit după slujbă, la parastas, în barul unui hotel din oraş.^Lucra acolo, servind la mese, şi mai târziu am reuşit să vorbesc cu el.^Am fost aşezată singură la o masă iar el a venit să schimbe

scrumiera şi m-a întrebat: stai bine aici?^îl observasem deja, avea părul blond, umeri laţi şi un fel

calm de a se mişca prin încăpere, îi zâmbisem deja.^S-a aşezat şi mi-a spus, deci eşti o rudă, am spus, nepoată, şi el a zis, oh, îmi pare rău, şi eu i-am spus, este okay.^L-am întrebat dacă nu trebuie să lucreze şi el a zis se descurcă ei, şi m-a privit în ochi în timp ce-i aprindeam ţigara.^Am vorbit unul despre celalalt fără să fim prea atenţi, i-am povestit despre călătorie, iar el mi-a spus cu ce se ocupă, când nu lucrează aici.^Pe nesimţite, când nimeni nu s-a uitat, am plecat împreună.^M-a dus să văd oraşul.^Ne-am plimbat pe la gară şi pe lângă terenul de fotbal, pe lângă fabrici părăsite şi rânduri de case din piatră cenuşie, până undeva mai sus, de unde am putut vedea aprinzându-se luminile oraşului, unde am stat şi am povestit.^L-am dorit.^Pur şi simplu l-am dorit, şi atâta tot, a fost şocant, jenant şi excitant.^34

Mă întreb dacă i-aş putea spune mamei acest lucru, dacă asta ar mulţumi-o ca explicaţie, să zic, da, mamă, el a existat, l-am dorit, atâta tot.^Nu sunt sigură că ar fi destul, dacă ar înţelege.^Am stat pe o bancă udă dar nu ne-am ţinut de mână, doream doar să-i simt faţa aspră pe piele.^N-a fost nimic emoţional, nu ne întâlneam pe calea inimii, mă uitam la cămaşa lui şi-mi imaginam nasturii împrăştiaţi pe podea, ca nişte monede căzute pe jos.^El a întrebat, n-ar trebui să te întorci, şi eu i-am spus, sunt sigură că voi găsi o scuză.^Şi ne-am dus la el acasă, în patul lui, şi ne-a luat ceva vreme să facem ceea ce se face.^El m-a tachinat pentru accentul meu, iar eu m-am urcat pe pieptul lui şi l-am lovit cu perna.^El a încercat să-mi strângă părul în şuviţe, iar eu i-am desfăcut nasturii de la cămaşă.^El mi-a sărutat gleznele, pulpele, mi-a ridicat rochia şi mi-a sărutat coapsele, iar eu i-am dat jos pantalonii.^Şi apoi, deodată, un val de seriozitate ne cuprinse pe amândoi, iar eu m-am gândit la înmormântarea bunicii pe care am cunoscut-o atât de puţin, m-am gândit la aceea ultimă zi de vară şi apoi, dintr-o dată, făceam dragoste.^Făceam dragoste cu adevărat şi cu sete.^N-am simţit niciodată nevoia acută de a mă mişca în felul acesta, încet, cu grijă implacabil.^Mă făcea să mă

simt primitivă, înrădăcinată, legată de noroiul pământului şi lumina stelelor, un fir de aţă tras prin generaţii.^35

Eram năpădită şi copleşită de dorinţă iar ea trecea prin mine în valuri, mâinile mele neobosite, ca ale unui prunc nou-născut, agăţând cearşafurile, agăţându-se de el, încleştate în aer cu încheieturile degetelor albe, încordându-mă să ne unim într-o îmbrăţişare mai strânsă, mai adâncă şi, când am terminat, cearşaful era rupt şi salteaua alunecase pe podea.^Şi, când am plecat, înainte de miezul nopţii, nu i-am lăsat numărul de telefon şi nici nu i l-am cerut pe-al lui.^Cred că mama n-ar înţelege nici asta niciodată, dacă ar fi să-i spun, de-ar întreba vreodată.^M-am întors la rudele mele şi, când m-au întrebat unde am fost, le-am spus că am fost să mă plimb şi m-am rătăcit iar ei s-au uitat la mine cu multă blândeţe şi m-au hrănit cu compătimire şi biscuiţi.^Şi, a doua zi, am făcut o călătorie lungă spre casă şi aveam un mic secret care mă va face să zâmbesc la birou.^Numai că era un secret care creştea şi devenea un loc în interiorul meu pentru care nu eram pregătită.^Poate mama ar zice, păi dacă ăsta-i felul tău de a te amuza n-ai pe cine învinovăţi, dacă ar şti poate ar zice, oh, Dumnezeule, oare nu te-am învăţat nimic?^Poate ar zice, trebuie să mergi să-l găseşti, are dreptul să ştie şi ar trebui să te sprijine, financiar cel puţin.^Mă întreb dacă aş fi în stare să o conving că nu vreau să merg, că a fost o aventură minunată şi vreau să rămână aşa, neterminată, un moment suspendat în eter.^Poate n-o să-i spun nimic din toate astea, chiar dacă mă întreabă.^35

Aude scârţâituri şi oftat de sus, murmur de voci, paşi rari.^Zgomot de apă trasă la baie. Se uită în sus, la tavan, femeia din bucătăria de la numărul unsprezece, mama băieţilor care joacă crichet cu lăzile de lapte afară, şi-şi şterge mâinile de făină. Dragă, zice chemându-l pe soţul ei, dragă, mama şi papa se trezesc, şi pune ibricul la fiert şi începe să pună un alt rând de mic dejun pentru mama şi tatăl soţului, iaurt îndulcit cu miere, felii de fructe, sucuri şi ceai. Dragă, te rog! zice puţin mai apăsat, şi aude televizorul cum e stins şi-şi vede soţul ei ivindu-se în hol. Bună dimineaţa, mamă, spune, uitându-se în sus spre mama lui care coboară încet, eşti bine, ai dormit okay? Bună dimineaţa, fiule, îi răspunde, şi vocea îi este răguşită din cauza efortului de a coborî scările iar când ajunge la el se opreşte să respire, aplecându-se să o poată săruta pe fiecare obraz, da, am dormit okay, mulţumesc, da, şi mă simt bine, zice.^Se mişcă încet şi greoi prin bucătărie şi zice bună dimineaţa copilă, şi mama din bucătărie zice bună dimineaţa, doreşti să mănânci ceva, mamă? Toarnă nişte apă din ibric în ceainic şi se aşază amândouă, cu mâinile în poală, aşteptând.^Scările scârţâie şi ele aud răsuflarea greoaie al unui om căruia mersul nu-i face prea bine. îl aud pe fiu salutându-şi tatăl şi tatăl salutându-şi fiul, şi cei doi li se alătură în bucătărie şi se aşază la masă. Murmură o rugăciune de mulţumire şi urmează un moment de tăcere, în timp ce se iau primele îmbucături ale micului dejun. Uşa se deschide şi se închide,

toţi îşi ridică privirea, dar nu e nimeni. Fiul îi strigă pe gemeni, nu răspunde nimeni, dar se aud paşi şi o uşă închizându-se sus. El se uită la soţia lui şi ea îşi pune jos lingura şi merge să vadă dacă totul este okay, aude o voce, vocea fetiţei ei, cântând încet, vorbind din spatele uşii dormitorului ei.^Aşteaptă o clipă afară gândindu-se dacă ar trebui s-o întrebe dacă totul este okay, se întoarce şi merge să-şi continue micul dejun.^In camera ei, fetiţa cântă învârtind încet o panglică în jurul capului şi balansându-se într-un picior. Se priveşte în oglindă, se strâmbă, deschizându-şi gura cât poate de tare, rânjind, încruntându-se, aplecându-şi capul într-o parte şi făcându-şi mâna pâlnie în jurul urechii.^Afară, la numărul douăzeci şi cinci, un bărbat cu o barbă lungă desface capacul unei cutii de vopsea albastru-pal, curăţă cu atenţie perii răzleţi dintr-o pensulă subţire, şterge, cu o cârpă umedă, praful de pe tocul ferestrelor de la parter întinzând primul strat de vopsea lipicioasă pe scândura curată.^Bărbatul din bucătăria de la numărul şaisprezece aude din nou vocea spunându-i dragul meu, nu poţi ajunge la mine, nu poţi, şi farfuria din mâinile lui cicatrizate se clătină şi scăpă nişte firimituri de pâine prăjită pe jos. N-are cum să facă linişte, aşa că ascultă cu atenţie zgomotul făcut de fetiţa lui care urcă scările în paşi de dans. Fetiţa cântă un cântec pe

care l-a auzit la radio, dar el nu recunoaşte melodia. Pune farfuria în chiuvetă, adună celelalte lucruri, capacele de pe borcanele de miere şi gem, pune margarina
36

în frigider, cuțitele şi ceştile în chiuvetă. Nu a reuşit, a încercat, dar nu a reuşit să ajungă la ea.^Fetița se întoarce tot dansând şi îi spune tăticule, poți să-mi dai hainele, desigur, răspunde, şi o lasă să urce prima spre camera ei. El păşeşte greoi şi încet iar când ajunge în capul scărilor ea se întoarce, se uită la el, chicotind, spunându-i hai tăticule, hai.^Şi părul ei, e acelaşi păr.^Părul ei este lung, şi negru, şi strălucitor. Este o fetiță vioaie, vorbăreață şi totdeauna îşi găseşte ceva de făcut, să cânte ceva ce-i trece prin minte sau să zburde pe stradă, dar când el o aşază şi trece peria prin părul ei devine liniştită. Doar atunci este liniştită, şi tăcută, şi învață să fie răbdătoare. Sau poate înțelege, chiar la vârsta ei, ce i se întâmplă tatălui ei când îngenunchează în spatele scaunului şi-i perie părul lung până ajunge să strălucească. E mică, e prea mică să-şi aducă aminte, dar uneori el crede că înțelege. Foarte rar pune întrebări.^Ajunge în capul scărilor şi scoate un mormăit ca o gorilă, agitându-şi brațele şi tropăind, fugărind-o pe palier. Ea țipă şi fuge în camera ei, dar când o ajunge acolo ea e ascunsă deja în dulap, râsul ei țâşnind ca aerul dintr-un cauciuc care a făcut pană. El întreabă unde eşti? cu o voce groasă de gorilă înspăimântătoare şi zice, vin să te prind, şi tropăie prin cameră.^Aşteaptă o clipă şi apoi zice oh, Doamne, trebuie să fie în altă parte, cu o voce normală, deschide şi închide uşa dormitorului.^Mai aşteaptă puțin, până când uşa dulapului se deschide larg şi-şi încolăceşte brațele în jurul fetiței şi o ridică cu greutate în sus, înăbuşindu-i țipetele cu pieptul său şi amândoi
36

râd, şi strigă, şi se bucură de atingerea şi îmbrățişarea lor până când el cade pe spate pe pat şi zice gata, destuii

Fiecare zi e la fel, un joc de a v-ați ascunselea când trebuie să o îmbrace, şi fiecare zi îl oboseşte. Ar vrea să fie un tată mai bun, să se ia la trântă cu ea, să alerge pe stradă şi să fie acel super-tată plimbându-se cu ea pe umeri, dar e prea mult. Oboseşte aşa de repede.^Se aşază să-şi tragă sufletul şi fetița îl urmăreşte şi zice tăticule, eşti okay, şi el zâmbeşte, şi dă din cap. Ei, cu ce ai vrea să te îmbraci azi, o întreabă, şi trec prin toată rutina de a o pregăti pentru ziua care urmează, ridicatul brațelor, trasul maioului peste capul care se tot mişcă, şosetele şi pune picioarele aici, acum. Amândoi mişcându-se prin cameră, de la dulap la marginea patului şi iar înapoi la dulap, hăinuțe la lumină, hăinuțe aruncate pe jos, adunate într-o grămadă. Ei doi, un tată şi o fiică. Un bărbat fără soție îmbrăcând un copil de patru ani.^Se ghemuieşte la picioarele ei, apăsând cu încheietura mâinii cureluşele cu arici de la pantofi. Când va învăța să-şi lege şireturile nu de la el va învăța. îi spune, draga mea, vei fi cuminte azi, da? în fiecare zi îi spune aşa şi ea e cuminte aproape în fiecare zi. Ea îl priveşte în ochi şi dă din cap, atentă. Uneori e un copil solemn, se gândeşte, e ciudat, şi în timp ce ea iese din cameră şi coboară scările, se gândeşte, şi eu sunt deseori un tată solemn. Se gândeşte ce să-i facă de mâncare la prânz, cât va dura gătitul şi crede că va trebui să se apuce curând. Dar întâi îngenunchează la marginea patului fetiței şi îşi afundă fața în cearşafuri, ținându-şi mâinile rănite în aer.^Ca şi cum s-ar ruga, dar nu se roagă. îşi ține mâinile în sus, dar nu sunt îndreptate către nimeni.^36

Fetița de la numărul nouăsprezece, sora gemenilor, e din nou în stradă, stând într-un picior. O voce în spatele ei spune iartă-mă, scumpă, şi ea îşi ridică privirea şi-i vede pe cei doi soți, bătrânii de la numărul douăzeci, stând în fața ei. Ea sare din calea lor, tot cu brațele întinse, şi ei trec încet pe lângă ea. Ea îi urmăreşte, bătrânul se întoarce, îşi ridică pălăria ca un magician şi îi face cu ochiul.^Ea chicoteşte iar cuplul îşi continuă drumul.^Sus la mansardă, la numărul douăzeci şi unu, femeia cu părul roşu vopsit cu henna îi urmăreşte pe cei doi soți bătrâni. Stă goală în fața ferestrei mici, jucându-se cu firele lungi ale părului, se uită la cuplu şi zâmbeşte. îşi strigă iubitul din bucătărie şi zice ai văzut asta, ia hai să vezi, sunt cei doi de la numărul douăzeci, sunt gătiți pentru ceva deosebit, e aşa de drăguț, şi-i aude vocea bine, bine, un minut, un minut. Dar într-un minut ei nu vor mai fi acolo, aşa că nu-i va mai vedea, braț la braț pe

caldarâm, cu capul sus, păşind încet şi sigur. Ea poartă o rochie deosebită, nu o rochie de bunică ci ceva elegant, de prin anii cincizeci, o pălărie albastră cu panglică, poşetă şi pantofi asortați, asta îi va povesti ea iubitului ei într-o clipă. Iar el are un costum clasic, ca în filmele alb-negru, cu o batistă albă în buzunarul de la piept şi o pălărie de fetru ca Sinatra, îi va povesti ea.^Ea îi priveşte pe cei doi bătrâni atât de mândri, ar dori să aibă un aparat de fotografiat să-i pozeze şi se întreabă oare unde se duc aşa gătiți. îi urmăreşte până dispar după colț, spre strada principală, şi apoi se întoarce.^I-ai scăpat, îi zice iubitului.^37

Afară, gemenii au găsit câteva lăzi de lapte, în harababura din grămada de la numărul cincisprezece, şi îşi fac acum de lucru, aranjându-le într-o portiță pentru crichet. Sora lor e din nou în picioare şi păşeşte încet după cei doi bătrâni, până după colț.^Soarele este acum destul de sus să bată în ferestrele de pe ambele părți ale străzii, umbra retrăgându-se spre pavajul răcoros de sub copaci. Puținii nori sunt albi şi străvezii, atârnați cât se poate de sus, ca nişte pânze de păianjen în colțurile înalte ale casei scărilor şi cerul, proaspăt curățat în albastru, pare veşnic că prima zi de vacanță.^Fetița se apleacă să vadă mai departe, după colțul străzii, se sprijină de zid şi îi urmăreşte cu atenție pe cei doi bătrâni în hainele lor de sărbătoare.^Stau în stația de autobuz un soț şi o soție, de cincizeci şi cinci de ani, uitându-se unul la altul. Ai banii potriviți, întreabă ea, şi el scoate din buzunar un pumn de mărunțiş, îl numără în palmă, alegând monedele cu un deget nesigur.^Da, iubito, zice, şi pune banii înapoi în buzunar.^Nu l-am pierdut, aşa-i, întreabă ea, şi el se uită la ceas, desfăcându-l de la vestă, ținându-l sus, în fața ochilor, ca pe o oglinjoară. Nu iubito, zice, şi priveşte în josul străzii de unde va apărea autobuzul.^Crezi că va ține vremea asta frumoasă, întreabă ea, şi el nici măcar nu aruncă o privire la cerul albastru strălucitor şi zice da, iubito, sunt sigur. Va fi o zi frumoasă, zice, şi se întoarce spre ea şi o cuprinde după umeri, ai să vezi, şi apoi bârâitul autobuzului alunecă în spatele lui şi ea îşi îndreaptă

37

ochii spre uşa care se deschide, urcă, îşi plătesc biletele şi se aşază în timp ce autobuzul o ia din loc.^Şi acum, dacă vreunul din ei şi-ar întoarce capul, ar vedea-o pe fetiță stând la colț, urmărind autobuzul ambalându-se la deal, pe drumul de ieşire din oraş, ridicând o pălărie imaginară şi încercând să tragă cu ochiul. Dar nici unul dintre ei nu întoarce capul, sunt prea ocupați să se instaleze pe locurile lor, ea îndreptându-şi rochia, el dându-şi jos pălăria şi netezindu-şi părul alb, bogat, amândoi găsindu-şi poziția comodă.^Şi, în urma lor, la colțul străzii, fetița încearcă să tragă din nou cu ochiul, reuşeşte cu amândoi deodată, se încruntă, îşi ține un ochi deschis cu două degete de la o mână în timp ce cu cealaltă îşi ridică pălăria imaginară.^37

Sarah m-a sunat la serviciu ieri, în timp ce mă gândeam la mama, la pasul următor pe care-l mai aveam de făcut şi m-a întrebat de ce nu m-ai sunat din nou?^I-am răspuns că tocmai aveam de gând, şi a mirosit a minciună.^Mi-a povestit că tocmai fusese la o petrecere cu nişte persoane de la universitate şi că întâlnise un tip care a întrebat de mine.^Am întrebat-o ce petrecere, ce persoane?^Oh, zise că nu e mare lucru, de fapt nimeni pe care să-i cunoşti.^Dar tipul acela m-a întrebat cât de bine te cunosc, m-a

întrebat unde locuieşti acum.^Am întrebat-o, cine au fost acolo dintre cei pe care îi

cunosc?^Mi-a înşirat câteva nume, erau persoane pe care mi le aminteam, şi am întrebat-o cum de nu mi-a spus nimeni şi mie?^Mi-a răspuns că a fost o treabă de ultimă clipă, nimic special.^Dar tipul acela, zice ea, tipul acela m-a întrebat de tine, şi

a spus că doreşte să ia legătura cu tine.^Mi-a spus că este fratele tipului acela nervos, ştii tu, cel de

la numărul optsprezece, care clipea tot timpul, nu prea

vorbea cu nimeni, este fratele său.^37

Nu ştiu ce căuta acolo, zice ea, cred că Jamie îl cunoaşte sau

ceva de genul ăsta, dar a fost grozav de simpatic.^Mi-a spus că doreşte să afle numărul tău de telefon de la
mine, a auzit o mulțime de lucruri despre tine, se pare
că de la fratele lui.^E chiar simpatic, zise ea, cred că ar trebui să-l cunoşti, îl
cheamă Michael.^Drept care i-am spus că e okay, fără să mai stau pe gânduri,
' şi ea a zis că o să-l sune să-i dea numărul meu.^i
Iar el m-a sunat pe la patru jumate, foarte politicos, şi mi-a spus că speră să nu mă supăr pe el că face acest lucru sau să cred că e ciudat, dar era dornic să mă cunoască.^I-am spus că nu, nici vorbă.^A sugerat un pub şi o oră iar apoi a zis: ai să mă recunoşti, seamăn cu fratele meu.^N-am pierdut multă vreme cu aranjatul.^Am mâncat ceva încălzit la microunde, am îmbrăcat nişte
haine care nu miroseau a toner, am conectat căsuța vocală
a telefonului.^Mi-a tot trecut prin minte să mă răzgândesc, dar nu aveam numărul lui şi era o notă de proastă purtare să nu mă duc la întâlnire.^Aşa că m-am dus, l-am întâlnit, am luat ceva de băut şi am
început să discutăm.^Era un interlocutor plăcut şi ne-am întins la poveşti.^Am început cu unde locuieşti, cu ce te ocupi, unde ai
locuit înainte şi cum ai ajuns la întâlnire.^38

Am vorbit despre oameni pe care îi ştim şi pe care nu-i ştim, punând cap la cap relațiile noastre, aşa cum fac specialiştii în genealogie.^Nu era chiar aşa de simplu să vorbeşti despre Jamie care locuia împreună cu Rob, cel cu skateboardul, şi în ultimele zile era vorba de Sarah.^Şi mai era fratele său, cu toate că în fond nu-l cunoşteam prea bine.^Am început să mă simt în largul meu, aşa cum uneori o
cunoştință nouă te face să te simți într-un pub mai puțin
familiar, cu muzică tare, miros de bere şi fum de țigară.^Mi-am zis că e oarecum ciudat să vin şi să-l cunosc în felul
ăsta, dar m-am bucurat că am făcut-o.^A spus că şi-a tot bătut capul dacă să mă sune sau nu şi m-a
întrebat dacă ceea ce spune are vreun sens?^M-am gândit la toți oamenii pe care nu i-am sunat, sau
cărora nu le-am scris, sau nu le-am vorbit şi i-am răspuns
că da, are foarte mult sens.^L-am întrebat ce l-a determinat, la urma urmei, să luăm
legătura unul cu altul şi de ce acum?^Mi-a răspuns că oh, nu, n-a făcut-o în mod deliberat, n-a
venit pe vedere, a fost pur şi simplu o întâmplare să o
întâlnesc pe Sarah la petrecere şi ea să-mi spună că te
cunoaşte.^A zis că fratele meu mi-a tot povestit de tine, m-a făcut curios, iar eu am zis oh, sper că nimic de rău.^Mi-a povestit că fratele său era plecat pe undeva, într-o călătorie, la care eu i-am spus apropo, chiar semeni foarte mult cu el.^38

A zis, cred şi eu, suntem gemeni, iar eu am zis oh, nu mi-am dat seama.^M-a întrebat, prin urmare el nu ți-a povestit niciodată de
mine, şi a părut surprins.^I-am răspuns că nu, de fapt nici nu am prea vorbit cu el, în
fond nici nu-l cunosc aşa de bine.^Vreau să spun că e destul de timid, nu-i aşa, am continuat
eu.^A pus paharul jos când i-am spus asta, puțin cam brusc, iar
berea din pahar s-a umflat şi a curs pe masă.^Mi-a spus, mă rog, poate fi mai tăcut, uneori, depinde.^N-am prea înțeles unde bate, şi i-am dat înainte, i-am spus
că l-am văzut destul de des doar că nu am frecventat
aceleaşi cursuri.^Părea că încercam să mă justific în fața lui şi nu eram sigură
de ce.^Mi-a zis, ei bine, ce păcat, cred că ți-ar fi făcut plăcere să stai de vorbă cu el, e un tip interesant, ar fi avut ce să-ți povestească.^Mi-a zis, el a vrut să stea de vorbă cu tine.^Apoi s-a uitat la mine şi a zis: ți-aş spune ceva, pot să-ți spun ceva?^Mi-a zis ştii, fratele meu, era îndrăgostit de tine.^Am spus oh, chiar aşa?^L-am întrebat de unde

ştii?^Mi-a răspuns el mi-a spus, apoi oricum ştiam şi eu.^A dus paharul la gură şi mi-a zis, iar eu îmi dau seama de ce

înainte să apuce să bea din el.^A aruncat o privire în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva.^39

Şi-a şters spuma cu dosul palmei.^Eu m-am jucat cu paiul în paharul de limonada şi l-am privit în ochi.^Am spus, dar nu-l cunosc, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.^N-a scos nici un cuvânt, m-a privit drept în ochi şi n-am fost sigură că m-a auzit.^Intre timp localul a devenit cam gălăgios, un tonomat şi un automat cu fructe, o sută de clienți care dădeau berea pe gât şi se adresau unul altuia cu o voce tot mai ridicată.^Am început să mă repet, cu voce mai tare, dar a dat din cap şi mi-a spus: las-o baltă, ați locuit pe aceeaşi stradă.^A spus, ați locuit la câteva case distanță, l-ai întâlnit aproape zilnic, ai ştiut o mulțime de lucruri despre el.^A spus, ai băgat de seamă dacă s-a tuns, ți-ai făcut o părere despre cum se îmbracă, ai ştiut că nu-i în stare să prindă o minge de crichet, ai ştiut că locuieşte singur, dacă l-ai întâlnit pe stradă l-ai cunoscut îndeajuns să-i spui bună.^Mi-a zis toate astea răspicat, scărpinându-se pe dosul palmei, şi avea dreptate, a mai cerut bere şi a gesticulat în gol şi a ridicat din sprâncene.^A zis, şi zici că nu l-ai cunoscut?^Nu ai ştiut nici măcar cum îl cheamă?^După care s-a dus la toaletă, iar când s-a întors s-a purtat de parcă nu mi-ar fi spus nimic, am vorbit despre una, alta şi nu s-a mai scărpinat pe dosul palmei.^Am vorbit despre locul de muncă, despre slujbele lipsite de satisfacție şi că nu ştii ce să mai faci ca să le schimbi.^39

Am tot vorbit în voie, mult după ultima comandă, şi m-am gândit că ar fi fost bine să fac puțină ordine în apartament.^Ba chiar am încercat să-mi amintesc dacă aveam pe mine o

lenjerie de corp cumsecade.^Mi-am dat seama de ce Sarah se gândise că trebuie să mă

întâlnesc cu el, era un tip interesant, era nostim şi îți

făcea plăcere să te uiți la el.^Avea mâinile îngrijite, ochii simpatici şi nu îşi întorcea privirea dacă te uitai la el.^Nu pricepeam de ce, de vreme ce erau frați gemeni, nu

observasem toate astea şi la fratele său.^Şi nu pricepeam cum fratele lui ar fi putut pretinde că

nutreşte astfel de sentimente pentru mine.^L-am rugat să-mi spună, ce ți-a zis fratele tău despre mine,

însă barmanii ne zoreau să plecăm şi nu m-a auzit.^Iar acum, în lumina cenuşie şi leneşă a dimineții, mă uit la

el şi mă tot gândesc la ce mi-a spus.^Este aşa o mare asemănare încât am impresia că văd o

stafie.^Are acelaşi păr rar în jurul tâmplelor, aceleaşi cearcăne la fiecare ochi.^Mă întreb dacă fratele lui şi-a imaginat vreodată această clipă, în care să-i studiez cu atenție trupul, de la contururi şi modelații la cute şi ascunzişuri, îmi trec prin minte rarele dați când am schimbat cu el

câteva cuvinte şi despre cât de puțin îmi mai amintesc.^Mă întreb ce-ar zice fratele lui dacă ar şti că acum el e aici, cu mine.^39

îmi amintesc vocea lui tăioasă de aseară, când m-a întrebat cum de nu ştiu nici măcar numele fratelui său.^Pun ceaşca de ceai pe jos lângă canapea şi mă întorc cu fața spre încăpere.^Mă mângâi pe burtă şi am impresia că simt ceva. O mişcare vagă, un ghiont.^39

Acum, la numărul douăzeci, apartamentul de la etaj e pustiu, soțul şi soția plecați să-şi petreacă în linişte ziua aniversării, patul făcut cu grijă şi farfuriile de la micul dejun aşezate frumos în stativul de uscare. E un apartament mic, ordonat şi curățel, fotoliile curbate din camera de zi plasate în fața televizorului, un bufet de bucătărie galez, plin de porțelanuri nefolosite, patul din dormitor învelit cu o cuvertură tighelită. In bucătărie, pe masa de lemn melaminată sunt două felicitări sprijinite de solnițe, ca nişte telegrafişti care se sprijină de cutia poştală. Felicitările sunt similare, de culoare crem cu litere aurii,

având imprimate câte un buchet de flori, trandafiri pe una, garoafe pe cealaltă.^Aniversare fericită, scrie pe amândouă, cu toată dragostea.^In interior, pe una scrie dragul meu, pe cealaltă scrie scumpa mea. Pe ambele, scrisul de mână este stângaci şi tremurat, de parcă ar fi fost scris pe o suprafață mişcătoare, o masă cu picioare inegale sau botul unei maşini care virează.^Pe bufet, printre ceainicele decorative şi figurinele de porțelan, sunt înşirate fotografii, o viață de om în pas de vals pe polița lăcuită. O poză de nuntă într-o ramă de stejar sculptat, el în uniformă militară, cu o față matură şi vânjoasă, zâmbind, buzunarele de la piept închise strâns de nasturi bine lustruiți şi ea ghemuită la brațul lui, acele de păr dosite cu floricele albe, rochia larg decoltată şi înfoiată triumfător în jurul brațelor.^40

O altă poză, poate zece ani mai târziu, ei doi pe malul mării, ceva țărm însorit, un cer albastru şi înviorător, el cu o batistă înnodată în jurul capului, cele patru colțuri ca nişte degete butucănoase de pânză, şi ea pe cap cu o pălărie de paie cu boburi largi, care îi aruncă un val de umbră pe toată fața. In spatele lor, pe mare, sunt bărcuțe, bărcuțe cu pânze roşii pătrate şi prore ascuțite iar la orizont se văd insulițe, pe fundal o femeie îmbrăcată în negru, aplecată să ridice ceva de pe plajă.^Este şi o poză mai mare, un cerc larg de persoane într-o grădină, perechi cu odraslele lor, soțul şi soția din celelalte poze pe margine, zâmbind la fel de larg ca restul grupului.^în poze mai mici, fixate în rame argintii, ovale, copiii din poza mai mare, cea din grădină, cresc la rândul lor mari, înfloresc în fotocolor, îşi schimbă dinții, devin la rândul lor parteneri înlănțuiți, posaci, țin în mână suluri de hârtie, /țin în brațe prunci.^Dar în cele mai multe sunt ei, cei doi, soț şi soție, în poze color luate de prieteni, rude sau trecători, în excursii de o zi sau în zile de vacanță. Ei doi în fața Palatului Buckingham.^Ei doi suflând lumânările de pe tort. Ei doi pe un feribot, cu vântul în plete, cu brațele îndreptate spre stâncile albe de la Dover.^Pe pervaz, printre cănile de bere care păstrează nasturi căzuți şi monede străine, printre cupele decorative şi clepsidrele cu nisip, se află o medalie, fixată pe un suport alb de carton sprijinit de cadrul ferestrei. El n-a vrut ca ea să o aşeze la vedere, dar ea şi-a dorit asta, iar el s-a ferit să se ia la ceartă. Este o medalie simplă, cam cât o monedă groasă, fără panglică. Medalia Apărării, scrie pe o față, şi efigia Regelui George, tânăr, pe cealaltă. Uneori o lustruieşte, atunci când

crede că el nu o vede. Ştii tu, e o nimica toată, i-a spus el odată, nu prea de mult, n-are rost să o tot lustruieşti. Ni le-au dat pentru că ne-am întors acasă, i-a zis el, şi pentru aşa ceva nu meriți o medalie. L-a privit lung în timp ce-i vorbea, iar el a ieşit din încăpere. A fost primul lucru pe care l-a spus vreodată despre asta.^Când l-au lăsat la vatră şi s-a întors la ea ştia că nu va fi în stare să vorbească, a ştiut acest lucru de îndată ce a atins răceala panoului de metal rabatabil din spatele camionului care se îndrepta spre casă şi s-a urcat în întunecimea prelatei ude. Tot drumul acela lung i-a văzut chipul, nerăbdător să-i audă poveştile, gata să-i aline tristețea. I-a putut desluşi licărirea de speranță din privire, fără să ştie ce-i va spune, însă convins că-i va spune ceva, aşa cum i-a tot spus poveşti cât timp a fost plecat.^Dar acum era cu totul altceva, şi poate că ea va înțelege.^Nu mai fusese plecat înainte, plecat cu adevărat, fusese doar la instrucție, la manevre şi poveştile pe care trebuie să le spună erau interesante şi nostime, era uşor de găsit cuvintele, cum, mărşăluind din greu prin câmpuri mlăştinoase cu puşti de lemn pe umăr, şi-a pierdut bocancul în mocirlă, iar când a lăsat puşca jos să-l caute, sergentul a strigat la el că-şi strică arma. Cum străpungea saci de nisip cu baioneta, nisipul împrăştiat pe jos şi sergentul țipând răsuceşte şi scoate, răsuceşte şi scoate. Cum stătea ascuns în pădure toată noaptea, cu obrajii mânjiți cu vopsea verde, în tăcere şi întuneric, cu excepția licăririlor roşiatice ale țigărilor aprinse, iar dimineața sergentul spunându-le până acum ați fi fost morți cu toții. Ii povestise toate poveştile astea în weekendurile lungi pe care le petreceau împreună, crâmpeie scurte de timp care li se ofereau între perioadele lungi

de instrucție. Ce-ai mai făcut de data asta, întrebă ea, iar el îi povestea despre marşuri, exercițiile de asalt, trageri, învăluiri ale unor localități pustii, comandate de

guvern.^Şi ea îi dădea jos haina şi îşi trecea degetele de-a lungul braţului său, încercându-i muşchii, şi spunându-i ce bărbat puternic este.^Se gândise la asta în drumul spre casă, la felul în care ea îi încerca forţa braţului, se gândise cât de tare îi crescuseră muşchii braţelor în timp ce fusese plecat, cum ea nu va mai fi în stare să-i cuprindă braţul cu degetele ei firave şi dacă acest lucru o va face să-l simtă străin. Nu ar mai fi nimic altceva care s-o facă să-l simtă străin, nu avea răni, nu avea oase rupte, cicatrice sau membre ciuntite. Doar braţe foarte puternice şi puţină sobrietate.^II frământase gândul întoarcerii, tot timpul îl frământase, se întreba cum o va găsi, dacă va mai fi acolo, dacă lucrurile ar putea fi la fel ca înainte, dacă acum se va putea apuca de casa pe care nu o putuseră face, şi deodată apăruse în spatele său pe ploaie, să-i spună n-are rost să mai strigi, sunt aici în spatele tău, iar el şi-a dat seama că totul va fi în regulă.^Vorbiseră îndelung despre cum să-şi facă un cămin, înainte ca el să plece, în weekendurile acelea, vorbiseră despre unde ar putea să locuiască şi ce ar putea face, despre numele pe care să le dea copiilor, despre mobila pe care să o cumpere, sau să o comande, sau să o moştenească. Chiar mi-ar plăcea un bufet de bucătărie galez, zice ea, în timp ce degetele ei trasau linii nevăzute pe pometii obrazului său, întotdeauna mi-am dorit unul, cu farfuriile înşirate frumos, iar el i-a răspuns da, ar fi frumos, şi apoi a trebuit să întrebe pe cineva ce este un bufet galez.^41

în antreul apartamentului lor strâmt, căminul lor în toţi aceşti ani mulţi, într-un dulăpior unde ar trebui să găseşti vestoane, pălării şi pantofi, se găsesc unelte de grădinărit, o cazma, o furcă, o sapă, o mistrie, un ghem de sfoară, saci de hârtie plini de pachete cu seminţe şi bulbi, un furtun încolăcit la întâmplare. Ea obişnuia să ţină uneltele într-un şopron din parcela de grădină primită, dar au fost furate de atâtea ori că s-a hotărât să le care de colo acasă, într-un cărucior de pânză. Nu mai pune în grădină câte punea înainte, oboseşte mai repede, aşa că a plantat bulbii numai pe jumătate de parcelă. E plăcut să stea printre flori când se odihneşte, şi uneori primăvara aduce acasă un buchet şi-l pune într-o vază. Spune că înviorează locul iar el îi răspunde da, iubito, aşa-i, îţi mulţumesc iubito, şi pune ibricul la fiert şi îi taie o felie de prăjitură ori de câte ori se întoarce de la parcela ei de pământ, iar ea îşi soarbe ceaiul cu degetele înnegrite mâncând prăjitura dintr-un şervetel de hârtie. El nu se duce la grădină, spune că nu prea îmi place grădinăritul, nu mi-a plăcut niciodată, iubito, iar când x l-a primit de la consiliu i-a spus e vorba de săpat, iubito, nu fac faţă la tot săpatul ăla.^Aşa că o lasă să meargă acolo de una singură, să tragă după ea căruciorul de pânză având coada cazmalei afară iar când o aude venind acasă pune ibricul la fiert şi ea îşi aranjează lucrurile în dulăpiorul de la intrare.^La parter, bărbatul cu mustaţă foarte îngrijită e din nou la telefon, lăsând un alt mesaj pentru departamentul de salubritate al consiliului local. Spune bună ziua, sunt tot eu, v-am mai sunat în legătură cu ridicarea gunoaielor din curtea mea, da. Zice, vreau doar să vă atrag atenţia că

41

ultima dată când mi-aţi scris, numele meu nu era scris corect pentru că l-aţi scris cu S în loc de Z. E pe aproape, dar nu acelaşi lucru, zice. Lucrurile astea sunt importante, adică cum scrii numele unei persoane, contează, da? zice, şi pune receptorul în furcă. Priveşte în jur, bate toba cu degetele nervoase pe stofa pantalonilor, nerăbdător, sau agitat, sau poate chiar nehotărât ce să mai facă. Azi va participa la o strângere de fonduri la club, dar înainte de asta n-are nici un plan şi lui nu-i place să nu aibă planuri.^Ia o perie şi un făraş din dulăpiorul de sub chiuvetă, se pune în genunchi în camera din faţă şi mătură. începe de sub pat, luând-o apoi metodic înapoi prin cameră. Când va termina va fi foarte puţin praf sau ceva murdărie pe făraş, îşi îngrijeşte cu minuţiozitate apartamentul mic, rufăria e spălată şi împăturită, vasele spălate şi aranjate, gunoiul pus în punga dublă şi scos afară în ziua planificată. Prietenii, când l-au vizitat, au comentat asta, şi el fu surprins că lor li se părea ceva neobişnuit. Pentru că nu se ştie niciodată, le spune, nu ştii când vei fi dus şi nu ţi-ai dori ca lumea să-şi amintească de tine ca despre un om care nu are deprinderi de bun gospodar, nu-i aşa? E surprins că nu toată lumea gândeşte la fel, e surprins cu câtă uşurinţă aruncă oamenii lucrurile în stradă. A întrebat-o odată pe doamna de la consiliul local, oare nu le pasă ce cred oamenii despre ei, şi ea nu a părut să ştie ce să-i răspundă.^Pune peria şi făraşul

înapoi sub chiuvetă, ia un ştergător de praf şi-l trece peste ramele albe ale ferestrelor. Cu sticla e cel mai rău, i-a spus odată acelei doamne, mormane de cioburi de sticlă de la maşinile sparte şi jefuite în stradă, n-ați putea veni şi cel puțin să le îndepărtați? E important, îi spune femeii, vă rog, înțelegeți ce înseamnă cioburile în

stradă pentru un om la vârsta mea, venind de unde vin eu?^Ii spusese asta şi ea nu a părut să ştie ce să-i răspundă.^Afară, în plină stradă, gemenii mai joacă crichet. Primul născut, băiatul mai mare cu câteva minute de chin, loveşte mingea cu o boltă înaltă care saltă uşor iar fratele lui o pocneşte cu o paletă veche cu mânerul crăpat, trimițând mingea de tenis fâşâind spre numărul cincisprezece. Mingea se loveşte de fereastra bătută în scânduri şi dispare în iarba înaltă din grădina din față, iar băiatul cel mare strigă nu intră la socoteală, nu intră la socoteală, în timp ce loveşte cu picioarele în tufişuri să o găsească. Ieşi din joc dacă loveşti fereastra, strigă, în timp ce fratele lui mai mic saltă în sus şi în jos pe stradă numărându-şi cursele.^Tânărul din fața numărului unsprezece îl urmăreşte pe băiat căutându-şi mingea, cu creionul ascuțit plutind deasupra blocului de desen, cu riglele şi compasul puse la o parte.^O fată cu o bandă care-i ține părul întins iese afară pe uşa din spatele lui, îl atinge uşor pe cap şi întreabă ai nevoie de ceva de la prăvălie? El zice nu, nu, mulțumesc, fără să se uite, ea zice okay şi merge mai departe, apoi se întoarce şi zice şi cum merge de fapt, cu opera ta? El se întoarce şi o vede uitându-se la el, ea zâmbeşte, el îşi priveşte desenul şi-şi ridică privirea, dă din umeri, zâmbeşte şi-i răspunde oh, e okay. Ea îi spune îți voi lua nişte ciocolată, arăți de parcă ți-ar prinde bine puțină ciocolată şi se întoarce şi el o urmăreşte, se uită din nou la băiatul care-şi caută mingea, lovind cu piciorul printre buruienile ce năpădesc grădina de la numărul cincisprezece.^42

înăuntru, la numărul cincisprezece, sora mai mică a băiatului stă nemişcată privind în jur în liniştea întunecat-răcoroasă.^Camera este aproape goală, a fost locuită şi apoi abandonată cu ani în urmă. Se simte de parcă ar fi descoperit o încăpere subterană, o grădină secretă sau peştera lui Aii Baba. Se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar zice Sesam deschide-te.^A mai fost aici, înainte este o crăpătură mică printre scândurile care acoperă fereastra spartă din spate, ascunsă de buruienile înalte, şi ea crede că numai ea ştie de acest loc, te înspăimântă dar e şi interesant. Stă locului, aşteptând ca ochii să se obişnuiască cu aşchiile subțiri de lumină ce pătrund printre crăpăturile dintre scânduri, şi miroase a aer rece şi umed.^Cine a locuit aici ultima dată, oare de ce au plecat, se pare că au dispărut în grabă, poate furişându-se pe uşa din spate, luând o sacoşă cu haine şi nişte bani, lăsând totul în urmă. înăuntru mai este mobilă, mai sunt cărți pe rafturi şi tablouri pe pereți. Merge în altă cameră, imaginația şi emoția luându-i înainte, întinzându-şi mâinile ca pentru a-şi ține echilibrul, păşind cu grijă.^Vede, în semi-întuneric, un manual deschis pe un pat şi paginile pătate de mucegai. Vede şi un radio cu partea din față atârnând în jos, sârmele şi siguranțele scurse pe birou, o şurubelniță înfiptă în măruntaiele lui. Merge, dintr-o cameră în alta, privind, atingând ceva din când în când.^Totul este moale şi umed, sfărâmându-se în urma atingerii degetelor ei mici. Mai vede un pick-up cu acul odihnindu-se răbdător pe şanțul unei plăci, vede o fotografie agățată pe pereți, îndoită şi ascunsă vederii, vede scrumiere curățate

de scrum, puse pe brațele unor fotolii scheletice, aşteptând ca alte țigări să fie strivite în ele.^Calcă uşor, urcând pe trepte, ținându-se de balustrada moale, înghițind în sec, simțindu-se vinovată, încântată şi înfricoşată. Camerele de sus sunt la fel, poate mai umede, puțin mai luminoase, şi poate vedea mai clar cum totul, covoarele şi pereții, păturile şi scaunele, pick-upurile şi pantofii, ceasurile şi scrumierele, cum totul este ascuns, acoperit, mascat de o grămadă de vegetație umedă, mucegai, şi muşchi, şi licheni înrădăcinați târându-se peste toate ca o limbă lascivă, estompând colțurile ascuțite, lățindu-se peste podea, cățărându-se pe pereți, atârnând de pe tavan, îngroşându-se şi înflorind, răspândind spori să prindă viață în orice colțişor încă neatins.^Deodată, o trece un fior, aude un zgomot, se întoarce şi păşeşte repede în jos,

pe treptele igrasioase prin camera din spate, strecurându-se prin crăpătura secretă şi zbughind-o cu capul înainte în lumina curată, strălucitoare, a lumii, absorbind orbită aerul dulce.^Dar dacă ar fi rămas acolo, dacă ar fi avut curajul să cotrobăiască prin colţurile umede şi reci, să împingă uşi putrezite, să-şi lase ochii să cerceteze prin întunecime şi umbre ar fi găsit mult mai multe.^Şoareci facându-şi cuib din resturi de ziar şi rufărie de pat, ochii lor mici rozalii privind-o fix. Lilieci agăţaţi în dulapuri ca mici umbrele strânse. Porumbei adunaţi ciorchine în colţul unei alte camere, gângurind, zgâriind şi lăsându-şi murdăria pe covorul ros. Pânze de păianjen mai dense decât perdelele brodate, încercuind scânduri mâncate de carii, alge albastre-verzui înflorind în chiuveta din baie.^43

Şi la mansardă, dacă ar fi reuşit să-şi facă drum până sus, pe treptele abrupte şi surpate, ar fi rămas ţintuită locului, fără suflare, îndepărtând pânze de păianjen de pe faţă şi mâini, holbându-se la o întreagă pajişte de flori sălbatice şi ierburi, de maci, romănită şi coriandru în floare, toate crescând în excrementele păsărilor, năpustindu-se cu toate tulpinile îndreptate în sus, spre acel petic de cer lăsat la îndemâna lor.^43

Dimineaţa asta am ieşit în oraş să luăm micul dejun.^Michael a spus că-mi rămâne dator.^Ne-am dus într-un loc cu feţe de mese tărcate, de plastic, şi cu recipiente roşii şi galbene de ketchup şi muştar pe tejghea.^Când am intrat, uşa a scârţâit şi o femeie cu un şort alb, murdar, a zis, o clipă dragă, şi a intrat înapoi în bucătărie.^La radio era un cântec rap, cântăreţul repetând întruna numele meu este..., numele meu este..., de parcă l-ar fi uitat.^Am spus că nu cred că am mai luat micul dejun într-o cafenea, şi el a zis nu-ţi face griji, nu e nimic de care să-ţi fie teamă, totul este foarte simplu şi eu am zis ha, ha.^Am spus, cred că mămica şi tăticul meu m-au dus o dată, mică fiind, la Little Chef, dar nu sunt sigură.^Trebuie că mergeam undeva cu maşina, am zis, şi am încercat să-mi amintesc călătoria, unde mergeam şi când.^El mă întreba deci ce vrei, şi eu am uitat la ce mă gândeam, şi am comandat micul dejun.^L-am întrebat, şi acum unde este fratele tău?^îmi răspunde că nu ştie.^îmi spuse că pur şi simplu călătoreşte şi nu ne-a spus exact unde merge.^43

Am zis, oh, dar nu vă trimite vederi, n-are o adresă de e-mail?^Zise, hm, nu, nu prea, uneori, şi privi afară pe fereastră şi zise ultima dată când am auzit de el era în Mexic.^A zis, hei, uită-te acolo, şi m-am uitat şi era un om în trening folosind un tomberon în loc de toaletă.^Cânta mulţi ani trăiască şi bea dintr-o doză de bere foarte tare.^Am zis, cred că-l recunosc.^îmi cântă la mulţi ani, la mulţi ani, dragă, şi apoi s-a oprit din cântat.^Apoi veni mâncarea şi avea un gust bun, de grăsime, condimentată şi bine prăjită, mâncare hrănitoare să te ţină o zi, şi nu am vorbit prea mult în timp ce mâneam.^încercam să-mi aduc aminte unde fusesem cu părinţii când am luat micul dejun la Little Chef.^Mi-am amintit că a fost o călătorie ce a început când era încă întuneric, eu întinsă pe bancheta din spate acoperită cu o pătură, urmărind liniile de telegraf biciuind cerul ce se lumina.^Mi l-am amintit pe tata cum îşi mişca, în sus şi în jos, capul ori de câte ori opream maşina, masându-şi ceafa.^Şi mama întrebându-l, o să te simţi mai bine acum?^Şi tata spunându-mi, de ce un drob are două picioare mai lungi într-o parte, şi mama zicându-i să-şi ţină gura.^Trebuie să fi avut cam şapte ani şi nu pot să mă gândesc unde mergeam pentru că noi totdeauna părea că în vacanţe mergem în străinătate, Franţa, Spania, Portugalia, mereu undeva în sud.^43

Am şters ultima fărâmă de gălbenuş din farfurie cu un colţ de pâine.^El a întrebat, ce s-a întâmplat cu mâinile tale?^Am zis, nimic, nu s-a întâmplat nimic cu mâinile mele, şi mi-am strâns degetele în pumn peste tăieturile şi cicatricele din palmă.^Mi-a zis, nu, lasă-mă să văd, şi s-a întins să-mi atingă mâna, şi eu mi-am retras-o.^îmi pare rău, îmi pare rău, n-am vrut, şi nu şi-a terminat propoziţia.^Mi-am pus mâinile în poală sub masă, şi l-am văzut cum le

urmărea cu ochii.^Le-am frecat, le simţeam fierbinţi, le simţeam de parcă aş fi

apucat un gard cu sârmă electrică.^Zise, îmi pare rău, clipi des şi deodată a arătat exact ca

fratele său.^M-am gândit la el, la după-amiaza aceea şezând pe prag şi uitându-se în sus, spre mine, la felul cum vorbea, la felul în care s-a mişcat în acel moment îngrozitor.^Am spus, şi cum îl cheamă pe fratele tău?^S-a uitat la mine, apoi în jos, după care şi-a terminat de băut ceaiul.^îmi zise, scuză-mă, îmi pare rău, trebuie să..., şi a scos un

telefon din buzunar şi s-a dus lângă uşă.^L-am urmărit cum forma numărul, mă întrebam cu cine

vorbeşte, mă întrebam de ce nu cred că asta nu-i treaba

mea.^Un om a trecut grăbit pe lângă fereastră cu un buchet enorm de trandafiri roşii, era de două ori mai mare decât capul lui şi nu arăta că ar vedea pe unde merge, zâmbea

cu gura plină şi nu cred că cineva de pie stradă s-a întors să-l privească.^M-am gândit la fratele lui, de câte ori l-am salutat trecând pe lângă el pe stradă, stând lângă el la prăvălie şi mă întrebam de ce nu m-am gândit niciodată să-l întreb cum îl cheamă.^Mi-am adus aminte că, de câteva ori, l-am văzut undeva pe o altă stradă, el totdeauna aşteptând ca eu să-l salut prima, uitându-se puţin într-o parte, de parcă nu era sigur că mă recunoaşte, sau poate că nu era sigur că îl recunosc.^Michael se întoarse, se aşeză, puse telefonul pe masă şi spuse, sc"uză-mă, dar a trebuit să vorbesc.^Femeia a venit, ne-a strâns farfuriile şi cum îi întindeam farfuria mea, l-am văzut că se uită din nou la mâinile mele.^Am spus, îmi pare rău, eu doar...^El a zis, ştiu că nu-i treaba mea, dar...^Mi-am pus mâinile pe masă.^Am spus, oh nu-i nimic, e doar puţin neplăcut.^Se uită la mâinile mele, îşi mişcă degetele către ele şi de

data asta n-am făcut nici o mişcare, nici nu le-am retras,

dar el nu le-a atins, întrebă, ce-i neplăcut, ce s-a întâmplat?^Am spus, am spart nişte farfurii.^Am spus, de fapt mi-am spart toate farfuriile, le-am aruncat în chiuvetă, când de fapt trebuia să le spăl.^Am tot strâns cioburile şi le tot aruncam înapoi, şi numai după aceea mi-am dat seama că m-am tăiat, am spus.^S-a uitat la mine şi nu m-a întrebat de ce am făcut-o.^44

I-am spus că a plouat mult în ziua aceea, că m-am pierdut cu firea.^S-a uitat la mine.^A plouat mult?^Am zis da, ştii, totul devenise puţin..., n-am putut să explic

şi am izbucnit în râs.^Mă simţeam stânjenită.^M-am gândit că m-am făcut de toată minunea.^Zise, şi ce altceva, în afară de ploaie?^M-am uitat la el, mi-am luat mâinile de pe masă şi mi-am

închis din nou degetele peste palmă.^Zise, îmi pare rău, ştiu, nu e treaba mea.^L-am privit în ochi, m-am uitat la mâinile lui răsfirate pe

faţa de masă, şi i-am spus totul.^I-am spus cum cu patru săptămâni în urmă am descoperit că sunt însărcinată.^Că am fost speriată, îngrozită şi şocată.^Ca n-am fost în stare să spun nimănui mult timp şi nu sunt sigură de ce mi-a fost aşa de greu.^Şi că, atunci când i-am spus mamei, ea s-a comportat politicos şi cu indiferenţă, şi nu ştiu ce a simţit cu adevărat.^I-am spus că eu am crezut că va fi şocată, sau furioasă, sau supărată, dar când nu s-a întâmplat aşa nu am fost prea mirată.^I-am spus că n-am vorbit încă cu tata şi că nu ştiu dacă el ştie.^I-am spus că nu sunt pregătită să am un copil.^I-am spus că nu ştiu ce să fac.^44

Le-am spus toate acestea calm şi am fost uimită să aud cuvintele ieşindu-mi din gură ca fluturii zbătându-se prin perdele brodate.^Mi-a pus întrebări, plimbându-şi degetele pe faţa de masă de

parcă ar fi fost o hartă.^Mi-a cerut detalii, a spus, opreşte-mă dacă merg prea

departe, şi eu nu l-am oprit.^Mi-a pus întrebări pe care mama nu mi le-a pus, cine e...,

şi te-ai gândit la...?^I-am spus de băiatul scoţian şi i-am spus că nu pot face asta,

nu m-am gândit prea mult la asta înainte, dar acum, că

m-am gândit, nu pot s-o fac.^Şi când am început să plâng puţin a desfăcut un şerveţel de

hârtie de pe stativ, mi l-a întins şi s-a uitat în alta parte.^A zis, scuză-mă, am zis, nu, e în regulă, e în regulă, şi am
înfăşurat şervețelul în jurul degetului ca pe un bandaj, îmi zise, părinți tăi, poate ei..., poate ai putea merge să-i
vezi, poate e doar o chestiune legată de telefonul pe care
l-ai dat, a zis el.^I-am spus, nu ştiu, e prea departe, nu pot să-mi permit, şi
el a spus, te duc eu cu maşina, te rog, mi-ar face plăcere
să te duc cu maşina.^Am zis oh, nu-i nevoie să faci asta pentru mine, nu aş putea,
vreau să zic, şi el a spus nu aş face-o pentru tine.^45

Fiica bărbatului cu mâinile cicatrizate stă pe pragul uşii de la intrare, se uită pe trotuarul de pe partea cealaltă a străzii şi-l vede pe băiețelul care locuieşte în casa de vizavi pe tricicleta lui, pedalând de zor, şi pe tatăl său păşind agale în urma lui, cu un pahar mare de apă în mână. Băiețelul pedalează până ajunge la numărul şaptesprezece, când lasă picioarele jos ca să pună frână, se întoarce spre tatăl său şi arată cu degetul.^Tatăl său se duce la uşa din față şi bate cu insistență. Este un bărbat înalt, cu mâinile osoase şi o barbă tunsă scurt, la nivelul obrazului. Ciocăneşte din nou la uşă, iar gemenii se opresc din joc să privească.^Clanța uşii se mişcă, iar tatăl îşi îndreaptă ținuta, strânge paharul mai bine în mână. O voce zice, stai aşa, iar s-a blocat, vin la fereastră, şi tatăl păşeşte prin bălăriile grădiniței din fața casei. La fereastră îşi face apariția o mutră, băiatul cu cămaşă albă şi cravată, cămaşa foarte şifonată acum, arată de parcă tocmai s-ar fi ridicat din pat, priveşte chiorâş în bătaia Juminii şi spune hello?^: Pe moment, tatăl nu scoate nici o vorbă, se uită la el iar apoi îi aruncă apa din pahar drept în față.^: Lepădătură! îi spune tare şi răspicat, iar apoi îi întoarce spatele şi o ia spre casa lui. Fiul său îşi târşâie tricicleta jur-împrejur şi îl urmează, iar gemenii din mijlocul străzii țipă, râd şi arată cu degetul.^45

Tânărul îi priveşte, se şterge pe față cu mâna şi nu-i în stare să zică nimic, închide fereastra şi se duce în camera din spate, încercând să-şi amintească ceva.^Se întinde pe jos, lângă fata înaltă şi slăbuță, se vâră înapoi sub pătură. Ea se uită la el şi ridică o sprânceană somnoroasă, având încă cu urme de sclipici. îl face să se simtă mai bine chiar înainte ca ea să zică ceva. întrebă cine a fost?^Un tip cu barbă, răspunde el. M-a făcut lepădătură şi mi-a aruncat un pahar de apă în obraz, îşi simte pleoapele grele şi adoarme pe loc. Ea zice, oh, şi încearcă să mai spună ceva, însă nu-i vine în minte despre ce a fost vorba.^Ce-ai spus? întrebă una din fetele culcate în pat, dar nu primeşte nici un răspuns şi închide ochii la loc, iar afară se aud țipete.^în camera sa de la mansardă, tânărul brunet cu părul des îşi numără iarăşi banii, răsfirând bancnotele de parcă ar fi avut în mână o serie de cărți de joc câştigătoare, aranjându-le în aşa fel încât chipul reginei să se alinieze spre el, aducându-le aproape de nas să le simtă mireasma jegoasă. Mirosul plăcut al unui teanc de o mie de lire sterline. Aruncă o privire în stradă, la tatăl său care îşi spală maşina, îşi închipuie reacția lui mai încolo spre după-amiază, dându-i târcoale, scoțând o batistă albă din buzunar ca să se şteargă pe față, împăturind-o la loc şi spunând ce-i asta, nu-mi vine să cred ochilor.^îşi mută privirea de-a lungul străzii, încearcă să prindă bătaia stereo la radioul unei maşini, îşi închipuie că tatăl său spune n-am ştiut, te-aş fi putut ajuta, ar fi trebuit doar să-mi spui.^45

Zâmbeşte, în sinea lui. Tatăl său nici nu ştie că el şi-a luat examenul de conducere. îndeasă bancnotele în portmoneu, bagă portmoneul în buzunarul de la spate şi se priveşte în Oglindă. Afară e tot gălăgie, țipetele fraților gemeni, îşi aranjează frizura şi se gândeşte, tati, astăzi ai să fii mândru de mine, poți să ştii. îți sărută pumnul strâns şi se repede pe scări în jos.^Pe stradă, gemenii se zbenguie şi se înveselesc, alergând încolo şi încoace pe stradă, de parcă tocmai ar fi nimerit O lovitură de şase puncte împotriva Angliei, îngânând ticălosule, ticălosule, unul altuia, fratele mai mare rotind paleta deasupra capului de parcă ar fi rotit o măciucă.^Hei, ia-o mai uşor amice, se aude o voce sonoră, ai să zbori creierii cuiva, e rândul meu, iar băiatul întoarce capul şi îl vede pe tipul de la numărul doisprezece îndreptându-se spre el, zâmbind larg, cu mâna întinsă, ca să apuce paleta, părul său negru şi des, bine fixat cu gel. Eu sunt Imran

Khan, zice el, nu, eu sunt Imran Khan, spune fratele mai mare, nu, eu sunt Imran Khan, spune din nou tipul, iar tu poți servi mingea şi să treci în poartă, spune el şi arătă cu degetul către fiecare.^Fratele geamăn mai mic ia mingea de tenis roasă şi o porneşte agale. Eu sunt Akram, îi strigă el peste umăr, şi se opreşte în loc, se întoarce şi se joacă cu mingea.^Jos capul, şi îşi începe cursa.^Fratele său se ghemuieşte după porțile improvizate din lăzile de lapte goale, gata să se repeadă după mingea servită cu forță şi să o prindă eroic.^Wasim Akram face un salt, ridică brațul, întregul trup arcuit spre poartă şi scoate un urlet istovitor.^46

Mingea face o boltă prin aer, ricoşează în fața lui Imran Khan care face un pas înainte şi o loveşte înapoi, peste capul lui Akram, spre strada principală. Howzaaayl strigă el, şasel Şi fratele geamăn mai mic se duce după minge, țâşnind prin fața unui autobuz şi vârându-se sub o maşină parcată să o recupereze.^Eşti afară din joc dacă mingea ajunge pe strada principală, zice portarul cu mâna întinsă ca să primească paleta, şi nu primeşti şase puncte, dă-ne paleta, dar tipul o ridică deasupra capului. Nu, nu eşti afară din joc, zice el, du-te şi serveşte acum, şi ridică paleta mai sus, în timp ce băiatul sare să o apuce.^Tatăl tânărului îşi spală maşina în fața casei, ridică privirea şi, în timp ce înmoaie buretele în găleata cu apă călduță, spumoasă, îl strigă, hei, las-o mai moale. Acesta se întoarce spre tatăl său, lasă jos paleta şi îi spune râzând, glumesc şi eu, ia mingea din mâna fratelui geamăn mai mic spunând, totuşi, eu sunt Imran Kahn.^Tatăl său îl priveşte şi stoarce buretele pe capota deja curată a maşinii. Fluieră o melodie dintr-un film şi, cum se întinde să ajungă de partea cealaltă a capotei, cămaşa i se îmbibă cu şampon şi apă călduță. Se trage înapoi, ud leoarcă şi numai o spumă, ca într-un număr de dans într-un club de noapte.^Fiica bărbatului cu mâinile arse şade pe treptele de la intrare, la numărul şaisprezece, şi se uită cum vecinul aruncă o găleată de apă limpede peste maşină. Se uită cum apa alunecă pe capotă, înlăturând şamponul murdar, se prelinge pe geamul maşini şi apoi pe caldarâm. îl urmăreşte pe băiatul brunet cu părul des cum serveşte mingea şi cum aceasta zboară spre numărul optsprezece.^46

Prindeee-o! strigă în cor cei trei jucători de crichet, Imran, Akram şi Younis, iar băiatul cu ochii injectați, de pe treapta din fața intrării, ridică privirea şi bate din palme în aerul fierbinte în timp ce mingea îi trece pe deasupra capului. Se întoarce să o prindă, dar îi scapă. Se ridică în picioare să se ducă după ea dar, din greşeală, o împinge cu piciorul, o ia de pe jos şi o aruncă, dar mingea nu prea ajunge la vreunul din cei trei jucători de crichet. Mulțumesc amice, spune cel mai în vârstă dintre ei şi, în timp ce se întoarce spre gemeni, îşi umflă buza de jos cu limba, se uită cruciş, iar ei chicotesc şi îl imită.^Băiatul cu ochii injectați se aşază la loc cu creionul şi hârtia în mână. Ii scrie o scrisoare fratelui său, săptămâna trecută am văzut-o cum încărca o maşină cu diverse lucruri de parcă ar fi fost pe punctul de a se muta, cutii, sacoşe, ba chiar o lampă cu picior, şi am fost cumplit de dezamăgit, dar apoi s-a dovedit că de plecat a plecat prietenul ei. Stă pe gânduri, apoi scrie, încă mai vreau să stau cu ea de vorbă, serios, înainte să mă mut vreau să văd dacă ştii tu ce, şi desenează un rând de puncte, puncte şi apoi scrie, dar bănuiesc că dacă prietenul ei a plecat, probabil se mută şi ea, iar astăzi este ultima zi a lunii aşa că am pierdut ocazia.^Se şterge la ochi, clipeşte nefiresc, scrie, pur şi simplu nu ştiu ce să zic şi ştiu că pare patetic dar nu ştiu, ridică privirea şi îşi dă seama că gemenii încă mai râd de el, aşa că îşi ia scrisoarea şi se retrage în casă.^Apare o maşină de la celălalt capăt al străzii şi claxonează la lăzile de lapte, o maşină cu geamuri fumurii şi capace de roată strălucitoare, o maşină din care răzbate bubuitul muzicii. Băiatul mai mare face cu mâna şi aruncă mingea

înapoi gemenilor, se duce la maşină şi, pe rând, dă mâna cu fiecare pasager.^Spune la revedere tatălui său, însă acesta se îndreaptă spre el aşa că prietenii lui coboară din maşină să dea mâna cu el, spunând, da, tata e bine, da, mama e bine, mulțumesc, da, Allahu Akbar, şi apoi toți patru se urcă în maşină iar tatăl îi priveşte cum se îndreaptă spre strada principală, vede un foc scurt de brichetă luminând fața fiului său care aprinde o țigară lungă, dincolo de geamul întunecat.^La numărul

douăzeci şi patru, la etaj, o fată şade la măsuța ei de birou şi vede maşina trecând, crede că ştie cine este băiatul care tocmai s-a urcat în ea, băiatul care juca crichet, crede că a stat de vorbă cu el, dar nu mai ştie când. Vede maşina cum coteşte pe strada principală, îi vede pe gemeni că se întorc la jocul lor, se uită peste drum la bărbatul în vârstă care-şi vopseşte rama ferestrelor, priveşte mai sus şi vede o macara cocoțată în aer, deasupra acoperişului caselor, se întreabă ce mai construiesc acum acolo, se schimonoseşte şi îşi vede înapoi de treabă. Ştie că a fost o greşeală să pună măsuța de birou la fereastră, e la lumină, dar sunt atâtea lucruri la care să te uiți afară, aşa de multe momente de întrerupere şi ea nu prea are timp de întreruperi. Deschide încă un manual, scoate capacele de la trei creioane carioca şi mai desenează o diagramă, o țesătură delicată de vene, nervuri şi celule, notează şi subliniază, străduindu-se să priceapă.^Afară, pe treptele din față, la numărul douăzeci şi doi, cele două fete urmăresc cu privirea un porumbel în zbor, cu o frunză în cioc. îl urmăresc de ceva vreme, discută aprins

47

r

I despre el. Au observat că, de câte ori se întoarce, nu are

■ nimic în cioc, dar, când o ia spre prăvălie, cară ceva, o frun-

I ză, o rămurică, o bucată de sfoară .^I Fata cu ochelari spune că îşi face un cuib, ce altceva să

I facă, iar fata care mai este în pijamaua scoțiană spune, cu

E siguranță îşi clocesc ouăle primăvara, e cu şase luni prea

I târziu pentru a-şi face un cuib.^| Poate că s-a zăpăcit, spune fata cu ochelari şi părul tuns

[scurt, poate că a hibernat prea mult, iar cealaltă fată spune,

| nu cred că porumbeii hibernează, ce zici? Şi intră în casă

f să-şi facă un ceai şi să dea un telefon.^I Fata cu ochelari se uită la porumbel, îşi aranjează cu

| grijă şuvițele de păr tuns scurt, observă pentru prima oară

! ce înfățişare grațioasă are porumbelul, cu gâtul întins,

| picioruşele strânse sub linia curbată a pântecului, aripile

i deschise, cu grijă să plutească în aer.^Peste drum, la numărul douăzeci şi trei, un tânăr, cu o claie de păr în cap şi plete unsuroase până peste umeri,

[discută în contradictoriu cu un alt tânăr ce poartă ochelari de soare portocalii, îi spune, ne trebuie brichete de spirt, n-o

j să-l putem porni fără brichete de spirt. Băiatul cu ochelari

[■ de soare portocalii răsuceşte foi de ziar şi le aruncă într-o tavă

| de metal ruginit, fixată pe nişte cărămizi, şi le acoperă cu

I smocuri de iarbă şi surcele zicând, nici vorbă, este în regulă,

f aşteaptă până îl pornesc, îndeasă câteva bucăți de cărbune

1 printre hârtiile de ziar şi vreascuri, aprinzând un colț de

' ziar. Uite, spune el, şi amândoi privesc cu atenție flacăra

I firavă, rotocolul de fum negru, fâsâitul firelor de iarbă.^O surcică fumegă şi pârâie, fulgi de hârtie arsă zboară

' prin aer, fumul se îngroaşă şi urcă spre fereastra de la etaj,

47

încolăcindu-se tot mai sus, o pală îşi face drum spre fereastra deschisă de la mansarda vecină şi trece pe la nasul bărbatului tatuat care se ridică în capul oaselor să vadă ce se întâmplă, restul pluteşte mai departe şi se topeşte treptat, în zborul său deasupra străzii tăcute.^47

A schimbat viteza.^Zice, nu te gândeşti niciodată la el?^întreb, la cine, la tipul din Scoția, răspunde, nu te gândeşti

niciodată la el?^îi spun, păi nu, nu chiar.^Mă gândesc la ce s-a întâmplat, la el, la acea noapte, şi prin minte îmi trece o imagine, doar piele, dinți şi mâini, stomacul strâns ca o rochie prinsă într-o uşă, închizând ochii.^Mă imaginez bătând la uşa lui, făcând o plimbare lungă în partea abruptă a oraşului şi aşteptând cu respirația tăiată la uşa

lui.^îmi imaginez uimirea, încântarea şi aerul stingher al feţei sale.^^Mi-l imaginez stând cu o mână pe uşă şi cu cealaltă pe tocul uşii, ţintuit locului, ezitând ca un lanţ de siguranţă de la uşa unui pensionar.^îmi amintesc mirosul gâtului.^Spun, nu, ştii, a fost doar o întâmplare.^N-a fost nimic altceva, spun, a fost doar un lucru care s-a întâmplat.^Apasă pe un buşon şi apa cu clăbuci stropeşte parbrizul, câteva picături prinse de vânt se scurg pe părţi.^Zice, dar nu ai vrut niciodată să te întorci şi să mai faci odată?^48

Porneşte ştergătoarele de parbriz şi ele scârţâie încolo şi
încoace, până se şterg toţi clăbucii.^Zice, şi nu te-ai întrebat ce crede el despre tine?^Şi continuă, iar când ai descoperit, nu te-ai întrebat oare ce
ar face dacă i-ai spune?^M-am uitat la el.^Zic, n-am putea vorbi de fapt despre altceva.^Zice, îmi pare rău, eu doar, ştii, şi se joacă cu clapele de
ventilaţie de pe bordul maşinii, întreabă, nu ţi-e prea cald?^Pot schimba ventilaţia, zise, şi mişcă butonul de control de la stânga la dreapta, activează un alt cadran, îşi ţine palma peste ventilator să simtă aerul care iese prin el.^Spune, n-am fost niciodată într-o asemenea situaţie, ştii, şi doar m-am întrebat, n-am vrut să zic nimic altceva.^Mă uit la el, ochii i se strâng şi clipeşte exact ca şi fratele său.^Spun, ce ţi-a spus fratele tău despre mine?^Spune, tot ceea ce ştia, presupun că nu foarte mult.^Mi-a povestit cum arăţi, spune, ce cursuri frecventai şi ce haine purtai.^Zice, şi mi-a mai spus despre felul cum zâmbeai, cum îţi suna vocea, cu cine stăteai, ce fel de chipsuri îţi luai când te întâlnea la prăvălie, cât de schimbată păreai când îţi dădeai jos ochelarii, ce a simţit când i-ai atins braţul.^Spun, nu-mi aduc aminte să-i fi atins braţul.^Zice, nu, nu cred că ţi-ai aduce aminte.^48

Am depăşit un camion cu prelată strânsă iar eu mă uit la câmpii şi la cer, prin grilajul descoperit, sunt baloturi de fân rulate ca nişte felii de covor şi un stol de păsări în V atârnând la orizont.^Nu ştiu ce vrea să spună.^Zice, fratele meu ar putea, poate fi ciudat uneori, iar eu zic, ce vrei să spui.^Zice, ei, doar lucruri ciudate, cum ar fi că odată mi-a trimis o listă cu hainele pe care le purtaseşi în săptămâna aceea, o listă chiar detaliată, culori, ţesătură şi croială şi cum arătai în ele.^Se uită la mine şi zice, nu a fost nimic scabros sau aşa ceva, nu era obsedat, erau doar, ştii, lucruri observate.^Se gândea că voia să-ţi cumpere un cadou, zice, şi vroia să nimerească unul potrivit.^Coboară puţin fereastra din partea lui şi peste amândoi trece o pală de vânt.^E un fel de colecţionar de lucruri, zice, colecţionează ce găseşte pe stradă, cum ar fi notiţe de la cursuri şi pagini rupte din reviste, iar o dată a luat cioburi de parbriz şi a făcut un colier din ele, zice.^Zicea că sunt diamante urbane, spune.^A făcut o casetă de sticlă şi a montat un şir de siringi folosite, pe care le-a găsit pe o străduţă.^Şi, dacă nu putea lua obiectele acasă, le fotografia, zice, avea un album întreg cu astfel de fotografii.^îmi spunea că detestă faptul că totul este ignorat, risipit şi aruncat.^Zice, îmi spunea că este un arheolog al prezentului, şi pufneşte în râs, şi deschide radioul, şi eu nu ştiu ce să zic.^48

Cântă o trupă de băieţi, de pe timpuri, când voi fi vestit, când voi fi vestit, şi mă întreb ce fac acum Craig, Matt şi Luke.^Spun, te rog, şi cum îl cheamă pe fratele tău?^El nu spune nimic, se uită peste umăr, depăşeşte o maşină şi schimbă postul de radio.^Spun, pare să fie interesant fratele tău, păcat că n-am apucat să stau mai mult de vorbă cu el.^El zice, dar ai vorbit, la petrecerea aceea, şi se uită la mine, şi o maşină din spatele nostru claxonează tare în timp ce noi trecem pe cealaltă bandă.^Se îndreaptă în scaun, priveşte drept înainte la drum şi spune scuză-mă.^Zic, e în regulă, dar ce vrei să spui, ce petrecere?^Zice, petrecerea la care aţi fost amândoi, mi-a povestit el, aţi petrecut toată seara sporovăind, el te-a condus acasă, iar apoi tu ai fost aşa de beată că ai uitat totul.^Nu, spun, nu, nu-mi aduc aminte de aşa ceva, şi mă gândesc, încerc şi-mi aduc aminte, nu, spun, chiar nu-mi aduc aminte.^Nu spune nimic, pune radioul puţin mai tare, îşi aranjează scaunul, întreabă, cunoşti drumul, vrei să te uiţi pe hartă.^Mă uit pe hartă, privesc afară pe fereastră şi recunosc peisajul, recunosc câmpiile care ajung până la marginea oraşului, departe, pe partea stângă, şi mă uit din nou pe hartă.^Spun, dar mi-ar plăcea să-l întâlnesc, când se va întoarce, crezi că va vrea, zic, şi el zice, da, foarte

încet, cred că ar vrea.^Ieşim de pe autostradă la următoarea intersecție şi eu încep să strecor în conversație scurte indicații de drum.^49

•Spune, crezi că e foarte ciudat ca eu să spun că fratele

• meu..., ştii, fratele meu a fost îndrăgostit?^Mă gândesc puțin, spun, stânga, la următorul sens giratoriu, recem pe lângă un complex comercial şi văd un şir de maşini traversând o parcare goală ca nişte căruțe prin " preerie.^Spun, ei da, mi s-a părut ciudat, m-a bulversat puțin, nu a

fost tocmai la ce mă aşteptam.^Drept înainte după semafor, zic.^"E un cuvânt greu, dragoste, zic, mi se pare, ştii", puțin cam deplasat.^Zice, îmi pare rău, n-am avut intenția să te necăjesc, am , vrut doar să văd ce crezi, şi spun, dar eu, de fapt nu cred

nimic, nici nu-l cunosc măcar, îmi pare rău.^Nu, spune, presupun că nu.^La pub coteşti la stânga, spun, şi intrăm în vechiul meu

• cartier, rulând încet peste amortizoarele de viteză din cauciuc de pe stradă, roase de vreme, las jos fereastra şi totul năvăleşte înăuntru, locul, mirosul şi atingerea locu-

1 lui, fragmente de lucruri care s-au întâmplat când am fost mai mică.^Dreapta, la sensul giratoriu cel mic, spun, şi îmi amintesc cum am căzut de pe bicicletă şi mi-am spart ochelarii, şi mama mi-a oprit banii de buzunar până au fost plătiți cei noi, stânga, pe lângă prăvălie, zic.^Pot să te întreb ceva, zic, şi el spune, da, stinge radioul, şi eu întreb, de ce faci acest lucru?^Spune, mi-ai spus că nu poți să-ți permiți un bilet de tren, nu, nu asta, zic.^49

Spun, de ce eşti aici, acum, spunându-mi toate aceste lucruri despre fratele tău şi întrebându-mă ce simt, ce urmăreşti de fapt?^Opreşte maşina brusc, se uită la mine şi zice, rahat, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr.^Nu m-ai supărat, spun, doar că e straniu ceea ce faci şi mă interesează să ştiu de ce.^Nu ştiu, spune, se uită la mine, nu pot răspunde la această întrebare, zise.^El îmi spunea că păreai prea singura şi că nu putea face nimic.^Trecem pe lângă şcoala mea elementară, stânga, spun, şi

apoi după colț şi suntem în fața casei părinților mei, în

fața casei mele.^îți mulțumesc pentru călătorie, îl invit la o ceaşcă de ceai

înainte de a pleca.^Spune, nu, nu mulțumesc, ar trebui să te las acum, şi îmi

dă numărul de telefon de la locuința unde va sta, sună-mă

când vrei să te întorci.^Spune, dacă îți convine aşa, vreau să spun, dacă nu te

deranjează, şi eu zâmbesc şi spun, desigur nu mă

deranjează.^El pleacă, eu îi fac semn cu mâna şi stau în fața casei mele, şi aştept.^Mă uit în jos la stomac şi mă întreb dacă se vede ceva.^Mie mi se pare deja diferit iar când îmi pun mâna pe burtă simt umflătura ca o respirație adâncă într-o rochie foarte strâmtă, elasticitatea ei, şi mă întreb dacă altcineva observă asta.^Mă întreb dacă tatăl meu va fi în stare să observe.^Sun la uşă.^49

Se aude o bufnitură de la o uşă de peste drum, poate din spatele uşii, şi el îşi ridică privirea să vadă ce este, bărbatul cu mâinile arse, îşi înalță carapacea crăpată a feței şi încearcă , .să vadă ce-i cu zgomot acela.^(Zgomotul vine de la numărul şaptesprezece, un zgomot de lemn lovit de lemn, clanța se mişcă în sus şi în jos şi uşa este împinsă, cu fiecare bufnitură, în afară, ca bătăile de inimă ale lui Bug Bunny îndrăgostit, bumba-bumba. Se gândeşte, trebuie că uşa e înțepenită, se întâmplă, la căldură, în aceste case vechi unde proprietarii lasă lucrurile în yoia sorții.^'.<■ Zgomotul se opreşte. Se uită la uşă, la strălucirea clanței, 'metalul încălzindu-se în soarele amiezii.^Iar apoi fereastra de lângă uşă e ridicată brusc, tocurile scârțâie şi un tânăr greoi se cațără pe fereastră să iasă afară din casă, perdeaua acoperindu-i o clipă fața ca un val de mireasă până iese în stradă şi porneşte cu paşi mari spre prăvălie. îşi acoperă ochii cu mâna, se schimonoseşte în lumina puternică a soarelui, trage de gulerul cămăşii albe, şifonate. Unul dintre gemeni se opreşte din cursa de serviciu şi strigă plici-placi, şi tânărul se face că nu-l aude.^Bărbatul cu mâinile distruse stă pe un scaun în grădina şi priveşte perdeaua fluturând prin fereastra deschisă.^, Vălul pe care l-a purtat în ziua nunții a fost alb, ca perdeaua. Fină, poate de mătase, şi când ea respira se depărta

uşor de faţă, ca o pană. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, ziua nunţii lor, dar pare că timpul nu a trecut deloc.^Privirea din ochii ei când şi-a ridicat vălul, încântarea, mândria, frumuseţea sufletului ei, parcă a fost ieri.^Faţa ei era frumoasă.^Mâinile ei erau frumoase.^Pielea ei netedă, curată şi întinsă, când îl atingea oricât de uşor se simţea de parcă apa i s-ar fi prelins pe trup. Obişnuia să-i treacă mâna peste faţă, să vadă dacă nu trebuie să se radă înainte de cină, şi când îşi îndepărtă mâna îşi simţea faţa curăţată de praful zilei.^Era înaltă, puternică, îşi purta părul încolăcit strâns la ceafă şi avea desene complicate în cele mai ascunse părţi ale trupului. A fost o femeie minunată, dar asta nu a fost îndeajuns să fie ajutată. Te rog, dragul meu, nu mă poţi ajuta, strigă ea. Nu a reuşit să ajungă la ea, nu era îndeajuns.^Uşa era înţepenită, la căldură, era umflată, tocul uşii de lemn, rama era prea strâmtă ca o verighetă într-o zi de arşiţă.^Era foarte cald.^Ea spunea, dragul meu, mi-e foarte cald, nu pot respira, te rog, nu poţi ajunge până la mine.^Vopseaua se scurgea de pe uşă, clocotind, facându-i băşici, ori de câte ori o atingea simţea cuţite străpungându-l până la os. Metalul clanţei, când l-a atins, i s-a topit în mână ca untul, pătrunzându-i în piele şi carne ca un topor într-un copac, iar cu aerul fierbinte şi vopseaua otrăvitoare în plămâni credea că va muri, dar nu a murit.^El nu a murit.^Ea spune, oh, Doamne, Doamne, ce se întâmplă. El stă în grădină, aşezat pe un scaun pliant, bărbatul cu mâinile arse,

50

soarele străluceşte şi fetiţa lui se joacă cu o altă fetiţă pe Stradă iar el este okay, dar nu este okay.^,;, II urmăreşte pe tânărul în cămaşă albă şi cravată întorcându-se în salturi, cu o pungă de cumpărături. Punga este roşie cu alb, plastic subţire, şi înăuntru este o sticlă cu lapte, iun carton de suc de portocale, pachete de săratele. Se uită cum băiatul se caţără să intre pe fereastră, îşi linge o fâşie de '.piele din palmă, netezind-o, şi îl urmăreşte pe tânăr care se •reîntoarce şi încearcă mânerul uşii de la intrare. Tânărul împinge uşa cu umărul, zgâlţâie clanţa, loveşte cu piciorul partea de jos a uşii. îşi bagă mână în cutia poştală şi scuturâ uşa.^Bărbatul pe scaun îşi duce mâna la buze şi se gândeşte la soţia lui spunând, oh, Doamne, uşa, ce se întâmplă.^Tânărul stă în faţa uşii şi priveşte în jur. Faţa îi este roşie şi transpirată. îl vede pe bărbatul de pe scaun, se văd unul pe celalalt, tânărul face o figură de măi, ce comedie iar bărbatul de pe scaun îi răspunde dând încet din cap.^Ea spunea, e prea cald aici, nu pot respira, nu pot, 'umnezeule, nu mă poţi ajuta, dragul meu, te rog.^Tânărul se întoarce, îşi ridică piciorul şi loveşte în uşă, într-o năvală, cu braţele ridicate şi pumnii strânşi, cu tot corpul la nivelul piciorului, uşa se deschide brusc iar mişcarea îl aruncă în umbra holului şi se aude un zgomot de parcă ar fi căzut pe jos.^Bărbatul de pe scaun se uită, nu se mişcă. îşi aduce aminte de ea, spunea, ce se întâmplă, uşa, te rog, nu poţi ajunge la mine, te rog, uşa.^r Fiica lui trece în fugă pe lângă el, pantofii lovesc caldarâmul, cântă iar când trece nu se uită în sus, la el.^50

*

în bucătărie, la numărul şaptesprezece, tânărul cu cămaşă albă, şifonată şi transpirată, pune ibricul la fiert. înşiră pe masă nişte căni aproape curate şi pune un pliculeţ de ceai în fiecare.^Fata cu sclipici la ochi intră în bucătărie şi zice, ce a fost zgomotul asta? Şi fusta îi este sucită într-o parte, şi are cute pe faţă de la pernă. Eu am dat cu piciorul în uşă, oh, zice ea, de ce, n-am putut să o deschid, îi răspunde. Ibricul fierbe şi el umple cănile, mirosind laptele înainte de a-l pune în ceai şi zice, cum te simţi, de tot rahatul, zice ea. întreabă, s-au trezit ceilalţi? Ea zice, nu ştiu, zice, alină-mi durerea, şi se aşează, îl ia de mâini şi i le duce la cap. El face mişcări circulare cu degetele în părul ei, strânge, apasă pielea capului de parcă ar frământa un aluat cald şi ea zice, hmm, aşa-i bine. Fata scundă, cu unghiile de la picioare lăcuite, intră şi zice, ceaiul acela e al meu, ce-a fost zgomotul ăla? Băiatul spune, s-a înţepenit uşa, a trebuit să dau cu piciorul, zise, ea zice, okay şi întreabă, unde a plecat tipul? îi răspunde că trebuie să fi ieşit, nu e în cameră, ea zice, sper să fie okay, a fost cam ciudat aseară. Fata cea înaltă se uită la vaporii străvezii ridicându-se din cănile de ceai, luminate de soare, distinge fiecare picătură de umezeală mai uşoară decât aerul, ridicându-se în spirală ca un stol de păsări întorcându-se spre soare, ca o cascadă minusculă cu capul în jos, un moment jucăuş, şi simte că dacă şi-ar pune mâna în calea lor ar gâdila-o şi zice, hmm,

mă simt mai bine acum.^Tânărul zice, deci vreți ceva pentru micul dejun, se așază din nou și își trece degetele prin păr. Fata cea înaltă zice, nu, nu mi-e foame, am stomacul cam..., și ezită, se gândește și spune, n-are rost, și iar zâmbește palid. Fata cea scundă, cu

51

unghiile lăcuite, zice, eu vreau o gogoașă cu ciocolată, hai să mergem să cumpărăm gogoși cu ciocolată, putem sta pe gard să le mâncăm, ceaiul ăla-i pentru mine, zice, v Ușa se deschide cu zgomot și băiatul cu inel în sprânceană intră și zice, copiii ăia dați naibii, într-o zi îl belesc pe unul dintre ei. Toți se uită la el. Ceaiul asta-i pentru mine, zice, se așază și-și trage o cană de pe masă iar pentru un moment ' capul fetei înalte e într-o parte, de parcă ar fi fost tras de sfoară, în timp ce urmărește aburii din cana de ceai ridicându-se în spirale. El pune o pungă de hârtie în mijlocul mesei.^• Zice, am fost lovit în ceafă de mingea lor, jur că a fost intenționat, mici stârpituri, și când zice stârpituri își love ște palma mâinii cu dosul celeilalte. Vorbește tare și repede, zice, m-au trezit cu pistoalele cu apă prin fereastră, azi-dimineață, maimuțele alea, dar le-am plătit-o, le-am făcut un duș, apoi se oprește și ia aer iar ceilalți se uită la el iar liniștea se așterne în cameră ca după trecerea unui tren.^Băiatul cu cămașa albă își aminteș te de bărbatul cu barbă aruncându-i un pahar ce apă în față, își aminteș te de vocea furioasă și tăioasă, când l-a numit lepădătură, și ce spuneai Că ai făcut?^/ Băiatul cu inel în sprânceană zise, le-am plătit-o, am aruncat apă peste ei, de sus, și cum zice asta o undă de iluminare trece pe față celuilalt băiat.^Băiatul cu inel în sprânceană zice, oh, am uitat, am cumpărat niște gogoși cu ciocolată.^: Afară, făcând echilibristică pe gardul de la numărul cincisprezece, sora gemenilor vorbește cu fetița bărbatului cu ftiâinile rănite, zice, știi că eu văd îngeri..., așa pur și simplu, de parcă ar zice eu mănânc crocheté de pește la micul

51

dejun, și își scoate panglica galbenă din păr înfășurând-o în jurul degetului ca un bandaj galben. Fetița se uită în sus la ea și zice, unde? Dar se aude doar o șoaptă.^Fetița cu panglică spune, păi, depinde, uneori vin în camera mea și stau în jurul patului, intră prin fereastră când mama o lasă deschisă. Sunt chiar mici de tot, zice, și începe să-și desfășoare panglica de pe deget. Ce fac, întreabă fetița, și vocea îi este încă slabă, strălucesc, zise fetița mai mare, ca luminile lucitoare, lumini cu chip omenesc, zice, și uneori cântă ca imamii, dar cu voci de fetițe, și fetița cea mai mică chicotește și-și dă cu mânuța curata peste gură, își apleacă capul și chicotește.^Și uneori, zice fetița mai mare, zboară așa, de jur împrejur, și-și mișcă panglica în aer ca majoretele, capătul ei rotindu-se, învârtindu-se și desenând cercuri în jurul capului ei iar fetița cea mică chicotește, dar fetița cea mai mare nu zâmbește. Șșt, zice, își pune degetul pe buze, îi auzi acum vorbesc, și fetița cea mică se uită în sus, în jur, și gura i se cască. Unde? zice, unde sunt? Și se uită în jurul ei. E greu să-i vezi, zice fetița cea mai mare, sunt foarte mici și oricum e prea mare lumină, e mai greu să-i vezi ziua.^își întoarce repede capul de parcă ar urmări o mașină care trece și zice, acolo, i-ai văzut, a fost unul acolo, a trecut repede, ai văzut, și fetița cea mică dă din cap că nu.^Fetița cea mare continuă să sporovăiască, zice, cred că acum a plecat, uneori stau liniștiți, dar trebuie să fie atenți pentru că nu pot sta pe pământ pentru că dacă stau atunci mor, dar îți pot vorbi doar dacă ating pământul, așa că ei fac așa.^își întinde brațele, panglica i se târăște în mână ca o coadă de zmeu, își ridică piciorul stâng, se apleacă ușor în față,

51

"nându-și piciorul întins în spate, încercând să se ridice înârful degetelor, fiecare mișcare fiind nesigură.^Și zice, așa sunt în siguranță pentru că nu ating chiar amantul, dar e destul cât să poată să-ți vorbească, și atunci "a se dezechilibrează și cade. Fetița cea mică face o mutră .Încruntată și zice, și ce spun?^Doar lucruri, zice fetița mai mare, înfășurând din nou anglica pe deget, îmi spun lucruri despre oameni, despre ucrurile pe care le văd. îmi spun ce înseamnă să fii înger, Zice, sună chiar frumos, zice, cred că aș putea fi și eu înger într-o zi.^Și zice, când vorbesc doar îți șoptesc la ureche, să fie siguri că nimeni nu-i poate auzi, și buzele lor sunt umede ca înghețata caldă. Zice, și mi-au

spus că nu trebuie să stai pe crăpături, că vei cădea în ele şi vei rămâne prins acolo pentru totdeauna.^Zice, ştii că dacă moare cineva toţi îngerii se duc noaptea la el acasă şi strălucesc pe acoperiş, zeci de îngeri, şi se fac atât de luminoşi încât păsările încep să cânte crezând că e ziuă dar ei stau foarte puţin, doar la miezul nopţii, ca nimeni să nu-i vadă, nu le place să fie văzuţi, au spus că eu sunt norocoasă că-i văd.^Fetiţa cea mică nu zice nimic, se tot uită în jur, privind în sus şi în jos pe stradă, căutând lumini care să se lovească de beton şi să atingă pământul doar cu vârful picioarelor.^Vede copacii şi cerul, casele şi băieţii jucând crichet.^52

Mama mea este scoţiană, tatăl meu nu e şi m-am gândit dintotdeauna că acest lucru mă face pe jumătate scoţiană, dar nu simt să fie aşa.^Nu am nici o urmă de accent şi nu am mâncat niciodată porridge, n-am umblat prin iarba neagră pe o vreme mohorâtă, în timp ce mama îmi povestea despre copilăria ei.^înmormântarea bunicii a fost singura ocazie când am fost în Scoţia, singurul moment în care am zărit un peisaj mai sălbatic şi un cer mai întins.^Nu-mi aduc aminte ca mama să fi vorbit despre aceste lucruri sau să fi sugerat să mergem în aceste locuri, şi nici nu îmi aduc aminte ca ea să fi avut vreodată un accent.^Ocazional, când era supărată, mai auzeam ecouri ale acestui lucru, un O scurtat, un R rulat sau un K mai pronunţat, însă, de cele mai multe ori, vocea ei era banală şi lipsită de culoare, dar îngrijită.^Originea ei scoţiană şi ceea ce mi-a transmis mie din ea a rămas secret, ceva ce trebuia ascuns şi negat, iar eu niciodată nu am înţeles de ce trebuia să fie aşa.^Odată am întrebat-o, dar ea a pretins că nu înţelege.^A schimbat subiectul, m-a întrebat dacă aveam deja un prieten, ne-am certat, iar eu am uitat ce-o întrebasem.^în privinţa asta era şmecheră.^52

Şi, astfel, mă întreb dacă aritmetica genealogiei îl va face pe copilul meu trei sferturi scoţian şi nu văd cum ar avea vreun sens acest lucru.^îmi pun mâna pe burtă, imaginându-mi felul în care celulele se împletesc înăuntrul meu, văzând cum creşte carnea şi se întinde pielea, cum capătă formă membrele şi degetele.^îmi imaginez corpul dintr-o dată gol, din nou, un bebeluş care plânge strivit de faţa mea în timp ce adoarme.^îmi imaginez primele cuvinte ale bebeluşului meu, şi ele nu sunt rostite cu un accent scoţian.^Mă gândesc dacă poate voi fi vinovată pentru asta, dacă mă voi simţi obligată să îi povestesc copilului meu despre originile lui, în caz că ne vom duce în vacanţe în Scoţia.^Poate că am putea trăi acolo, pierduţi prin nopţile lungi şi ploaia deasă ale acelui ţinut pitoresc şi aş putea creşte un copil cu plămâni sănătoşi, în aerul acela curat, cu un accent puternic şi un zdravăn sentiment al locului.^într-o zi, poate am putea merge la Aberdeen să-l căutăm pe băiatul chelner şi aş putea să-i spun, aici, dragul meu, aici e locul de unde provin jumătate din celulele trupului tău.^Descopăr că mă gândesc din nou la familii fericite şi sunt copleşită, pentru o clipă, de gustul lui, de atingerea lui, de perfecţiunea delicioasă a momentului nostru trecător.^Şi-mi şterg imaginea asta din mintea mea ca pe o urmă de ruj de pe o cămaşă, ca pe un graffiti de pe un zid.^52

Mă gândesc la toate astea stând în vechea mea cameră de zi, privindu-l pe tatăl meu cum se uită la televizor, ascultând-o pe mama cum izbeşte obiecte prin bucătărie.^S-a oferit să facă o cană de ceai, dar cred că nu vroia de fapt decât să plece din cameră, căci nu am auzit ibricul clocotind de vreo jumătate de oră, deja.^I-am spus despre el, despre băiatul din Aberdeen, iar politeţea i s-a întors pe dos ca o umbrelă în furtună.^Faţa i s-a înfierbântat în roşu lucitor şi sunt sigură că am auzit ieşind din gura ei, înainte să-şi acopere gura cu mâna, mizerabilă mică ce eşti, iar cuvintele erau rostite cu un accent strident, pătrunzător iar apoi şi-a întors faţa.^Mi-a zis, fără să se uite la mine, şi ai mai vorbit cu el de atunci, aţi ţinut legătura?^I-am spus că nu avea numărul meu de telefon şi că nici eu nu-l aveam pe al lui.^Mi-a zis, deci asta a fost tot, o aventură în întuneric, o pasiune de o noapte fără precauţii? Şi a făcut ca acest ultim cuvânt să rimeze cu munţii.^I-am zis, mamă, te rog, nu îmi e ruşine şi nu vreau să îmi cer iertare faţă de tine.^I-am zis, mamă, am nevoie de ajutorul tău.^M-a privit, atunci când i-am zis acest lucru, iar chipul i s-a mai îmblânzit şi m-am gândit că am reuşit să o fac să mă înţeleagă.^Oh, dar am crezut că acum eşti o femeie independentă, a spus ea.^M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că jacheta îmi era împăturită în poală, ca o mască.^52

Sau ca un scut.^Credeam că te descurci destul de bine pe cont propriu, mi-a zis, iar fața i s-a încruntat din nou, la fel de brusc ca o uşă care se trânteşte.^Nu ştiam ce să zic.^M-am uitat la tata, însă el privea fix la televizorul amuțit,

zgâriind cu degetele brațele scaunului său.^Ea mi-a zis: de câți bani ai nevoie?^I-am spus, mamă, nu mă refer la bani.^Nimeni nu a mai zis nimic pentru o vreme.^M-am uitat la tavan şi am clipit îndelung, am înghițit din

greu, îmi simțeam ochii umezi şi nu vroiam ca ei să fie

aşa.^Nu vroiam ca vocea să îmi tremure, când urma să mai vorbesc.^Tata a început să dea iar sonorul la televizor tare, însă l-a oprit din nou, când mama i-a aruncat o privire.^A zis, şi cum era acest tânăr, ne-ar plăcea de el dacă l-am întâlni?^Şi a continuat: bănuiesc că era un tânăr, nu-i aşa?^Da, mamă, i-am zis, aşa era, era un pic mai tânăr ca mine, presupun.^Apoi am văzut cum buzele i se subțiază şi cum pieptul i se ridică, şi am simțit un suflu de răutate, aşa că i-am răspuns, nu, nu cred că v-ar plăcea, nu era chiar atât de interesant.^Nu era chiar atât de inteligent, am zis, avea doar o voce plăcută, ochi frumoşi şi un corp bine făcut şi, ştii..., lăsând sfârşitul de propoziție suspendat în aer ca un nor de fum de țigară ce plutea spre fața ei.^53

Mai apoi, s-a dus să facă ceaiul, la fel de controlată ca înainte, ținându-se ferm ca o gimnastă, iar tata a aşteptat până să audă cum trântea uşile de la dulapul de bucătărie înainte ca să dea mai tare sonorul la televizor.^Se uita la una din casetele lui video despre box şi nu îmi aduceam aminte să o mai fi văzut înainte, însă oricum toate mi se păreau la fel, doi oameni într-un pătrat format din frânghii, o imagine alb-negru neclară, cu pumni ce se izbeau de fețe.^Tatăl meu, supraponderal şi ieşit din formă, e un mare amator de box, un bun cunoscător, cu opinii bine formate, un pasionat.^Obişnuia să petreacă ore în şir vorbindu-mi despre asta, pe când eram copil, iar eu lăsam poveştile să treacă pe lângă mine în timp ce visam să devin creatoare de modă.^îl privesc cum ochii îi dansează de-a lungul ecranului ca jocul de picioare al unul luptător, iar lumina televizorului îi face chipul să strălucească.^îmi zice, uite-aici, îl ştii pe ăsta? E Aii contra lui Terrell, iar Terrell îi numea în continuare tot Cassius Clay, zicea că nu cunosc nici un Aii, dar, vezi bine, pentru Aii numele de Clay e un nume de sclav, ca un nume de alb, iar el nu-l vrea, îmi zice.^Când îmi vorbeşte despre box, fața-i prinde viață, iar vocea îi vine dinlăuntrul său.^îmi zice, uite-aici, Aii ar fi putut să-l scoată din joc de mult timp, însă vrea ca Terrel să-i spună pe nume, uite, îl tot întreabă, lovindu-l din nou, întrebându-l din nou, uite.^Mă uit şi aud vocea lui Muhammad Aii răsunând din televizor ca un cântec, întrebând, care e numele meu, care e numele meu, furia canalizându-se în loviturile lui ca nişte

53

sticle incendiare, ținându-şi pumnii în față ca nişte ciocane ce dau în pietre, cântând, care e numele meu, care e numele meu?^Am zis, tată, şi tu crezi că sunt o ființă rea?^Mama ta nu crede că eşti o ființă rea, îmi spune el, ea are

doar nevoie de ceva timp.^Nu e lucrul la care se aştepta, îmi spune.^Nu e lucrul la care eu mă aşteptam, îi zic eu.^îl privesc, vreau să-l întreb lucrul ăsta şi sper că va fi cinstit

cu mine, zic, dar tu ce crezi, tată?^Respiră din greu, îşi strânge fruntea între degetul mare şi cel

arătător şi spune, nu ştiu, iubire.^Zice, cred că ai avut mare ghinion, îmi spune, cred că trebuie să iei nişte decizii dificile, îmi spune, dar cred că mă voi obişnui.^Iar eu îi zic, dar mama, crezi că mama se va obişnui vreodată?^Ridică telecomanda, apasă butonul roşu iar ecranul se stinge şi îmi dau seama că nu-l mai văzusem niciodată aşa înainte.^Trebuie să-i dai însă mamei tale un răgaz, îmi zice, nu intenționează mereu să fie aşa cum este.^Eşti o fată inteligentă, zice, dar sunt unele lucruri pe care nu le înțelegi.^Acum se uită la mine fix, aplecându-se în față, vorbind încet.^Zice, când bunica ta a murit, mama ta a plâns zdravăn timp de o săptămâna, a plâns zdravăn.^53

Plângea de uşurare, zice, era ca şi cum o uşă ar fi fost descuiată şi ar fi fost lăsată să iasă, şi-mi zicea, acum sunt în siguranță.^Aşteptă un timp şi apoi zice, acest copil,

când se va naşte, să nu îl laşi să înţeleagă nimic altceva decât că e un dar şi o binecuvântare, mă auzi?^Dau din cap iar el se pune din nou în scaun, părând obosit şi îmbătrânit.^Se uită din nou la caseta video iar eu îl privesc cum lumina străluceşte albastru şi alb pe faţa lui obosită.^Aii se înalţă ameninţător deasupra camerei de filmare, un om deasupra întregii lumi, spunând, m-am luptat cu aligatorii.^Privesc la ridurile de pe faţa tatălui meu, faţa tăticului meu, fiecare dintre ele săpat de trecerea îndelungată a câte unui an şi mă gândesc cât de puţin am ştiut până acum.^Aş vrea să-mi plimb degetele pe faţa lui şi să netezesc acele cute.^Muhammad Aii dansează pe vârful degetelor zicând, sunt atât de rapid că dă boala în voi, cele douăzeci şi ceva de camere şi microfoane din jurul lui râzând şi absorbindu-l, spunându-i pe nume.^Tatăl meu, bărbatul cel puternic, susţinând-o pe mama mea în toţi acei ani.^Aş vrea să mă duc la el şi să îl ţin ca pe un copil mic.^Stau pe canapea şi o ascult pe mama cum se plimbă de colo-colo prin bucătărie.^O aud cum urcă încetişor pe scări.^54

^Bărbatul cu mustaţă îngrijită, care locuieşte la parter, la numărul douăzeci, deschide uşa din faţă, îşi pipăie papionul cu mâna şi apoi păşeşte afară, în amiaza mare. Se uită, în sus şi în jos, pe stradă, zăreşte o scară sprijinită de peretele de la numărul douăzeci şi cinci, vede o fetiţă cu o panglică în mână cum face echilibristică pe gardul opus, îi vede pe gemeni cum se ceartă cui îi vine rândul să dea cu .paleta. Se uită mai sus, zăreşte o macara, agăţată deasupra acoperişurilor la câteva străzi distanţă, inima-i bate un pic mai tare, dar zâmbeşte şi porneşte în direcţia aceea.^îşi aduce aminte despre ce discutaseră la club, când s-a înscris pe listă pentru prima oară pentru această treabă, eşti sigur, spuseseră ei, la vârsta ta. Atunci zâmbise, arătând la titlul de pe foaie, ce zice aici, o întrebă pe domnişoara care încerca să îl descurajeze, iar ea îi citise cu voce tare, ca şi cum el ar fi avut vederea slabă, zice Fondul de Binefacere pentru Veterani şi Văduve, spuse ea. Ei bine, îi zise el, eu jiu sunt veteran, eram prea tânăr ca să fiu veteran, să nu spuneţi deci aşa ceva despre un bărbat de vârsta mea, sunt prea tânăr ca să-mi spuneţi asta, îi zise el. Oamenii aceştia, zise, împungând cu degetul cuvântul veterani, oamenii aceştia au făcut totul pentru mine şi pentru dumneavoastră, „să nu uitaţi asta. în clipa aceea ea a tăcut stânjenită iar el .s-a simţit prost faţă de ea. Acest lucru, spuse el, e cel mai mărunt lucru pe care îl pot face, dar îl pot face cu ochii

54

închişi. Şi se oprise, privise în jur, îşi ridică paharul şi spuse, să fiu al naibii dacă nu o să am ochii închişi, şi toţi cei de faţă din club au râs, iar domnişoara îl privi şi îi zâmbi.^Acum chicoteşte, amintindu-şi de acest lucru, mulţumit de sine, şi se plimbă în jos, pe stradă, lăsând în urmă două fete ce beau ceai şi citesc reviste, un băiat ce-şi curăţă pantofii, o casă cu toate perdelele trase, făcând la dreapta la capătul străzii, şi apoi dispare fără ca cineva să îl observe cum pleacă.^In faţă, la numărul şaptesprezece, s-au pus să stea pe zid, mâncând gogoşi cu cremă de ciocolată şi vorbind cu gura plină, băiatul cu inel în sprânceană zice, mă îndoiesc că cineva chiar a crezut în acest lucru, asta era problema, nimeni nu a crezut în acest lucru. Zice, eu unul ştiu că nu am crezut, şi nici vreun alt vânzător, vreun director sau vreunul dintre cei de la tiparniţă şi nici măcar piloţii care umblă aiurea să facă poze.^O fetiţă cu panglică galbenă trece pe lângă ei şi deschide uşa de la numărul nouăsprezece. Se opreşte pentru o clipă în hol, să urmărească cu degetele un model de pe tapetul de pe perete, şi apoi ajunge plutind la uşa din faţă. Părinţii şi bunicii ei mai stau încă acolo, urmărind televizorul, John zice, e o fâşie îngustă de presiune scăzută ce se întinde spre nord în după-masa asta, şi nimeni nu spune un cuvânt.^Mama fetei îşi ridică privirea, vorbeşte încet ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi, zice, iubire, de ce nu te duci să te joci cu fraţii tăi? Iar fata spune că ei joacă crichet şi nu-mi dau voie să mă joc, îmi spun că fetele nu ştiu să joace asta şi, în timp ce vorbeşte, se retrage cu spatele din cameră. Mama îi

54

"ce, spune-le că nu au dreptate, spune-le că eu zic că poţi ă joci, iar fata iese uşor din cameră, cu panglica atârnând în \fma ei ca dârele lăsate de o barcă pe apă.^Afară, se uită la fraţii ei cum joacă crichet, îşi întoarce rivirea şi trece drept pe lângă ei. Fata înaltă, care stătea pe Zidul din vecini, o vede şi o salută, dar fetiţa se face că nu

aude.^Fata înaltă îşi admiră ochii într-o oglindă de buzunar din rgint. Sunt umezi, par uleioşi, iar pielea din jur, lipsită acum e sclipici, e umflată şi cenuşie. îşi pune, cu degetul mic, işte cremă pe piele şi o întinde, clipind. Pune oglinda pe id, lângă ea. E gravată cu numele unei reviste pentru femei.^Ridică o pipetă pentru picături de ochi, apoi îşi întinde capul pe spate, în soare.^Băiatul cu inel în sprânceană zice, cel mai rău lucru era •Că în fiecare seară trebuia să ne lăudăm la câți oameni am Vândut în ziua aceea, ne puneau să stăm într-o încăpere " i să cântăm la tot felul de instrumente, în funcție de ce.^ânzări aveam. Celălalt băiat reapare în uşă în spatele lor, închizându-şi o cămaşă proaspăt călcată.^Despre ce vorbeşte, îi spune el fetei, despre slujba lui, îi ăspunde ea fără să se întoarcă sau să pară prea interesată.^în față, la numărul douăzeci şi trei, băiatul cu păr mare Zice, trebuie să foloseşti altceva, cărbunele nu are şanse să e aprindă, încearcă un lichid mai uşor sau aşa ceva, şi apasă re brichetă, împrăştie un jet subțire de lichid peste cărbuni i ziarul ars. Băiatul cu ochelari de soare galbeni zice, e bine, destul, încearcă aia şi îi dă foc dându-se un pas înapoi, în !mp ce un halou de lumină albastru-deschis înconjoară, ruse şi pentru o clipă, cărbunii reci.^55

La intrarea de la numărul şaptesprezece băiatul cu cămaşă albă desface o cravată albastru-marin şi o aruncă în jurul gâtului. Fata înaltă zice, mda, măcar tu ai fi putut să lucrezi afară, eu am rămas prinsă înăuntru toată vara, iar băiatul cu inelul în sprânceană se uită la ea şi zice, dar ce-ai lucrat, la urma urmei?^îşi înclină capul pe spate, îşi mai pune nişte picături în ochi şi zice, rupeam cadouri gratuite de prin reviste. El o priveşte.^Ea clipeşte des şi îşi lasă capul în jos, m-au pus să stau într-o cameră fără ferestre, zice ea, şi să rup cadourile gratuite din reviste ca să le poată recicla. Băiatul cu inel în sprânceană se uită la ea şi nu zice nimic.^Băiatul cu cămaşă albă îşi aranjează cravata şi-i zice fetei, mi-ai văzut pantofii negri?^Nu, îi răspunde ea, se întoarce şi zice, nu-ți stă drept cravata.^Băiatul cu inelul în sprânceană se întoarce şi zice, unde pleci aşa gătit, iar băiatul cel aranjat zice, o slujbă nouă, ajutor de telefonist la o firmă ipotecară.^Băiatul cu inel în sprânceană îşi loveşte palma cu dosul celeilalte şi scoate un zgomot puternic din adâncul gâtului.^Spune, ce puii mei, părinții noştri nu făceau la fel ca să trăiască?^Pe treptele de la intrare, la numărul douăzeci şi doi, fata cu părul scurt, blond, şi ochelari mici, pătrățoşi, îl priveşte pe băiatul de la numărul douăzeci şi patru cum îşi curăță tenişii. Stă aşezat pe treptele de la intrarea în apartament, luptându-se cu mâinile într-un lighean cu apă fierbinte şi săpun, poticnindu-se de parcă gheata i-ar fi luat-o la fugă,

55

ea se miră de ce atâta înverşunare să îi curețe, priveşte bulele de săpun cum sclipesc în aer ca o mână de cioburi aruncate în sus.^. De cealaltă parte a străzii, în fața numărului douăzeci şi trei, băiatul cu părul mare şi julituri îl priveşte pe celălalt băiat cum face încă o piramidă din hârtie, bețe şi cărbuni, feririd-o cu mâinile în timp ce o aprinde. Zice, care-i treaba cu ochelarii galbeni, de fapt, de unde îi ai? Iar celălalt băiat . îi dă jos şi se uită la ei, ajutați-i pe bătrâni sau aşa ceva, Zice el, ia-i şi încearcă-i. Băiatul cu părul mare şi julituri îi încearcă, iar celălalt băiat zice, femeia de la magazin spunea că obişnuiau să le dea la pacienții cu boli mintale, ca să-i înveselească sau aşa ceva. Băiatul cu părul mare se uită în jur pe stradă, rânjind, iar totul devine un galben straniu, saturat, îi scoate şi-i dă înapoi, zice, ei bine, nebunie, şi îşi freacă ochii de parcă ar încerca să scape de vreo urmă de culoare rămasă acolo. Amândoi se întorc la grătar, tocmai pe când piramida de hârtie şi bețe încetează să mai mocnească, iar băiatul cu părul mare şi julituri zice, s-o ia naiba, mă duc până la magazin să iau nişte chibrituri sau orice altceva.^Celălalt băiat zice, nu, stai un pic, stai un pic, dar când se întoarce, băiatul cu părul mare deja şi-a luat skateboardul şi S-a pus pe el, pe trotuar. Se uită cum prinde viteză, îndoind genunchii, în timp ce roțile dau peste bucățile de trotuar cu denivelări, cu mâinile întinse un pic şi, odată trecut de numărul şaptesprezece, înclinând skateboardul spre drum, schimbându-si brusc centrul de greutate, împingând în spate cu piciorul.^Şi cu toții privesc, cei din față de la numărul şaptesprezece, cele două fete de la numărul douăzeci şi doi, bărbatul cu

55

mâini arse, gemenii de pe stradă, băiatul cu ochelarii de soare galbeni, cu toții privesc cum se ridică de pe trotuar şi skateboardul se leagănă sub el, corpul ghemuindu-se brusc iar mâna-i încleştându-se de partea de jos cu desen a skateboardului, înainte ca roțile să aterizeze pe pământ din nou, iar impulsul îl poartă înainte spre magazin.^Băiatul cu tricicleta se opreşte din pedalat, încetineşte lent în timp ce îşi întoarce capul şi se uită cum trece pe lângă el skateboardul, stă cu gura deschisă şi nu înțelege ce tocmai a văzut, iar când va încerca mai târziu să îi spună mamei nu va şti ce cuvinte să folosească, iar ea nu va înțelege ce vrea el să zică, aşa că îl va mângâia pe păr şi-i va aduce un pahar de suc.^Băiatul cu skateboard se dă jos şi dispare în magazin, iar băiatul din față, de la numărul douăzeci şi doi, se întoarce să îşi curețe tenişii, iar fata din vecini se uită la el din nou.^Ea zice, scuze, pardon, iar el îşi ridică ochii, mâinile i se opresc, ea zice, scuze, dar ce faci aici, e o zi mult prea plăcută ca să te oboseşti, nu-i aşa, iar el ridică o gheată din care se scurge apa, cu o mână înăuntru, ca o mănuşă în formă de păpuşă ce iese dintr-o baie, arată spre o pată maro-închis, încolăcită ca un fetus peste degetul alb. Zice, încerc să mă scap de asta, tenişii sunt noi şi nu vreau să rămână acolo.^Fata zice, ce-i asta, sos curry sau ce, iar el zâmbeşte şi spune, nu, spune, nu, am ieşit aseară şi tipul cu care eram s-a luat la ceartă cu cineva. Lasă jos gheata udă şi îşi întoarce fața spre ea, se apleacă spre ea uşor ca să îl poată auzi mai bine. Zice, ştiam că era de rău, dar nu puteam pleca, căci îmi dăduse să-i țin paharul şi nu găseam vreun loc unde să îl pun jos.^56

îşi şterge sudoarea şi săpunul de pe frunte cu partea de jos a tricoului, zice, următorul lucru pe care îl ştiu e că l-am văzut cum muşca o bucată din nasul unui individ, nu îmi venea să cred, era tot un sânge şi-un rahat peste tot, zice el, şi acum nu îmi mai pot curăța tenişii.^Fata cu ochelari zice, ce-i zgomotul ăla? Şi se întorc, ascultă şi privesc unul la celălalt.^Ascultă amândoi şi aud un bubuit venind de undeva, care se face un zăngănit, un zăngănit asemănător ramelor de geam de la un club cu muzică electronică, nu-şi dau seama ce poate fi, dar se aude de parcă ar veni de sus, de pe strada principală, stau şi privesc, sună ca o maşină fără pneuri ce se rostogoleşte pe deal în jos, gemenii se opresc din jocul de crichet şi aleargă spre capătul străzii, până şi bărbatul cu mâini arse stă şi priveşte, iar zgomotul e acum atât de puternic încât nici unul nu mai poate vorbi, bubuitul zăngăne nebuneşte, iar ei aud țipete şi vai, şi da, e-n regulă şi...^Şi o duzină de scaune se rostogolesc dincolo de capătul străzii, scaune de birou cu suporți rotativi şi spătare ajustate ergonomie, gonind în jos pe drumul principal abrupt, unsprezece călăreți ținându-se de ele, încercând să le ghideze înfigându-şi picioarele în asfalt, aruncându-şi vorbe de încurajare unul altuia, pregătindu-se pentru căzătura inevitabilă, cu un scaun gol în urma lor, ca un cal fără călăreț la cursele naționale, iar apoi dispar, zgomotul amuțind rapid iar oamenii de pe stradă se întorc să se privească unii pe |llții, clipind, spunând, ce naiba, continuând apoi ceea ce jfaceau, vorbind, bând ceai, mâncând gogoşi, pregătindu-se să meargă la serviciu, jucând crichet.^56

Un autobuz se opreşte la capătul străzii, uşile se deschid şi cuplul în vârstă, de la numărul douăzeci, se dă jos cu stângăcie. Bătrânul zice, mulțumesc domnule şofer, dând să-şi atingă pălăria, în timp ce uşile se închid cu zgomot. Iar în timp ce autobuzul se îndepărtează, un băiat îşi scoate capul pe un geam de la nivelul de sus şi scuipă o flegmă ce cade spre ei, însoțită de sunetul ascuțit al râsetelor copiilor.^Ea se uită la el, îşi simte trupul încordându-se ca o funie întinsă, îl strânge de braț şi apoi se întorc şi pleacă.^Ea nu zice nimic, în timp ce merg în jos pe stradă, nu simte nevoia să facă asta şi ştie că nici el nu ar vrea ca ea să facă aşa ceva.^El îşi scoate o batistă din buzunarul de la piept, şterge dâra groasă de scuipat de pe mânecă, împăturind cu grijă mătasea roşie şi lăsând-o să iasă într-o parte.^Băiatul cu tricicletă se apropie în zgomot de ei, cu capul în jos, iar cei doi bătrâni păşesc cu grijă pe lângă el.^El se plimbă calm, cu spatele drept, ca întotdeauna, respirând puțin mai puternic, dar cu fața tot la fel de impasibilă.^Traversează strada către uşa de la intrarea casei lor apoi zice, care dintre voi doi e Ian Botham, însă o spune încet, iar gemenii nu ştiu despre cine vorbeşte.^Şi numai după ce au închis uşa de la intrare în urma lor zice, ce am făcut? Nici măcar nu m-am uitat la ei. Ştiu, dragul meu, spune ea, şi îl ia de braț urcând împreună scările.^Şi, în

timp ce el stă lângă cuier şi îşi dă jos pălăria, zăreşte un hârleţ şi o furcă prin uşa întredeschisă de la dulapul de bucătărie gândindu-se la lucrurile despre care nu i-a vorbit niciodată, la medalia sprijinită pe pervaz, la ea, cum s-a întors singură de la repartizarea parcelelor.^57

Se întoarce şi o priveşte cum se îndreaptă spre bucătărie, îşi aduce aminte de acele câteva luni de la început, la acei ani după ce se întorsese când ea îl întrebase, îl rugase cu blândeţe să-i spună, să nu-i ascundă nimic ci să-i împărtăşească totul.^Bătrânul se duce cu batista la baie şi o clăteşte cu apă fierbinte de la robinet, storcând-o şi uscând-o până când aburul se ridică.^Ei nu i-a spus nimic, căci nu era nimic de spus. Nu avea nici un răspuns la întrebarea ce ai făcut în război, pentru că nu făcuse nimic. După ani de antrenament şi pregătire, după zile de tensiune şi o călătorie de groază peste Canal, după toate astea, nu făcuse nimic şi nu avea nimic de spus.^Călătorise jumătate din Europa iar când s-a terminat s-a întors, pentru că, într-un fel, războiul trecuse pe lângă el, de parcă ar fi dormit pe când ceilalţi luaseră demult startul iar în tot acest timp nu făcuse decât să încerce să-i ajungă din urmă.^Când au ajuns la plajele din Normandia sărise în marea îngheţată şi îşi făcu drum prin apă spre nisipul profanat, fără să fi avut nevoie de mai multă precauţie decât într-o excursie pe timp de o zi la Blackpool. Prin nordul Franţei şi Belgiei mărşăluise o bună vreme de-a lungul unor drumuri asfaltate, pline de cratere, lăsând în urmă păduri făcute una cu pământul, unde câte un copac singuratic, golit de frunze, răsărea din solul mohorât ca braţele inerte ale unui mort, îndreptate acuzator spre cer. Trecuse prin oraşe capturate a patra oară, traversase râuri unde în loc de poduri găseai pontoane şi scânduri, văzuse case de la ţară distruse şi fumegând pe urma bătăliilor care abia se încheiaseră şi împărţise masa cu bărbaţi bandajaţi ce mergeau în direcţia opusă.^57

Scutură apa fierbinte de pe batistă şi o atârnă pe sfoara întinsă peste cadă. Se uită la mâini, mâini late şi netede, cu piele fără bătături şi unghii aranjate, şi le curăţă cu o perie de unghii.^Săpase morminte. Chiar pe drumurile ce duceau de-a lungul noii hărţi a Europei Aliate, săpase morminte, păşind pe calea atât de costisitoare a eliberării, despicând cu lopata solul însângerat şi făcând gropi îndeajuns de adânci cât să încapă trupurile tinerilor în uniformă. Pe lângă unitatea lor aveau un capelan, un bărbat mai în vârstă, care abia mai apuca să respire, târându-se de la o groapă la alta ca să binecuvânteze şi să sfinţească fiecare movilă proaspătă de pământ. Printre ele, el şi restul bărbaţilor din unitatea lui puteau să sape sute de morminte pe zi, răspândiţi pe câmp ca nişte fermieri, cu lopeţile ce se ridicau şi coborau la unison, capelanul stând alături de fiecare, pe rând, numind atunci când putea fiecare corp, încredinţând fiecare chip lipsit de expresie în compania sfinţilor, în timp ce ţărâna se întorcea domol şi cădea la loc în pământ.^Şi au făcut asta tot drumul spre Berlin, în răpăitul şi bufniturile bătăliei tot mereu spre Est, câte o încărcătură nouă de corpuri rostogolindu-se înapoi spre ei, de pe camioane conduse de bărbaţi cu feţe la fel de impasibile ca şi ale lor, dându-le câte o jumătate de propoziţie de informaţii, odată cu trupurile şi beţele de identificare. înaintăm în forţă, ziceau ei, sau o luptă cam strânsă, sau am luat podul noaptea trecută. Şi, la câteva zile după aceea, ajungeau acolo unde se înaintase în forţă, unde lupta fusese strânsă sau pe unde a fost luat podul. Adâncindu-şi lopeţile în pământ, făcându-i semn capelanului cu faţă roşie, pictând un nume şi un grad pe beţele de identificare, în întâmpinarea celor

57

care urmau să pună piatra funerară. Sau, dacă nu exista un nume, scriau sub cifrele datei, Necunoscut.^Uneori, când era sigur că nimeni nu-l vede, inventa un nume, se uita la faţa vreunui tânăr şi se decidea asupra unui nume pe moment, ca un botez proaspăt, încercând să ascundă anonimitatea brutală a ceea ce făceau.^Acelea erau amintirile pe care le-a luat cu el, atunci când călătorea spre casă la soţia lui, scoţându-şi noroiul de sub unghii şi gândindu-se la lucrurile pe care nu avea cum să i le spună.^Şi acestea sunt amintirile pe care le^a târât cu el în toţi aceşti ani, nerostite, pentru că nu era nimic de spus, îngropându-le adânc şi găsindu-le reînviate, feţele bărbaţilor, mirosul pământului şi al cărnii, cuvintele poticnite ale capelanului, amuţite de zgomotele

îndepărtate ale războiului.^Iar ea nu înțelege de ce el nu vrea să-şi expună medalia ca pe un trofeu.^Iar el nu poate să-i spună ei că a eliberat Europa cu un ' hârleț.^La uşa de alături, la numărul optsprezece, băiatul care clipeşte des se apleacă pe fereastră şi face câteva ultime poze cu strada, având bagajul aproape făcut. Se uită chiorâş pe j vizor şi face instantaneele într-o succesiune rapidă.^Băiatul cu ochelari de soare galbeni împungând grătarul.^Bărbatul cu mâini arse stând pe un vechi scaun din lemn.^Gemenii jucând crichet, certându-se.^O macara atârnând strălucitoare deasupra acoperişurilor.^58

Şi, în drum spre casă, abia dacă i-am spus vreo vorbă lui Michael.^El se concentrează pe şofat, făcând mici ajustări la încălzire, la sistemul audio, înclinația scaunului său, viteza ştergătoarelor.^Mă uit afară pe geam sau îmi închid ochii şi mă gândesc
cum stau lucrurile acum.^Mă gândesc cum a plâns mama o săptămână şi încerc să
îmi imaginez fața ei aspră şi uscată, schimbată după aşa
ceva.^Văd în fața ochilor o cascadă ce-şi risipeşte apa prețioasă în
nisipul deşertului, ca nişte mărgele.^Văd în fața ochilor o conductă lăsată deschisă într-o casă
părăsită, apoi reconectată la canalizare şi aruncând dintr-o
dată apă limpede şi curată.^Şi o văd pe mama mea, de fapt fața ei umflată şi ridată,
ochii ei injectați şi înlăcrimați, ținând în mână o batistă
stoarsă ca un burete.^Mă întreb dacă a stat în pat în săptămâna aceea, îngropată
într-o movilă de aşternuturi sau dacă a umblat în sus
şi-n jos prin casă, ca un exorcist, sau dacă pur şi simplu a
căzut pe podea lângă telefon, refuzând să se mai mişte.^Mă întreb cum s-a simțit tatăl meu când a auzit-o spunând
cuvintele, acum sunt în siguranță, dacă i-a tresărit inima,
mă întreb dacă o ținea în clipa aceea în brațe.^58

i aduc aminte din nou de acel mic dejun la Little Chef, o '. clădire minusculă din cărămidă, îndesată într-o vale de l stânci, cu păduri de pin şi iarbă neagră, îmi aduc aminte cum priveam pe fereastră ca şi cum tocmai mă trezeam, 1 întrebând unde suntem, privind în sus la întinderea
nesfârşită de munți ce atingeau cerul, i toată treaba asta se strecoară încet, înapoi în mine, şi mă întreb cum astfel de amintiri pot fi acoperite în fața noastră, ca nişte camere ce dau spre stradă, ascunse de perdele din plasa.^Tatăl meu spunând că suntem în Scoția acum, uite-aici iubire, aceasta este Scoția, iar eu neînțelegând ce spunea.^Mama mea trântind cuțitul şi furculița cu atâta putere încât am crezut că îşi va sparge farfuria, spunând, nu mergem, nu pot să fac asta, nu mergem.^Tatăl meu vorbindu-i încet, încercând să o atingă pe mână, iar ea a continuat să şi-o îndepărteze.^Ca doi magneți față în față.^Iar el vorbea atât de încet încât nu reuşeam să îl aud, şi
nu cred că l-aş fi înțeles chiar dacă reuşeam, aşa că mi-am
văzut de treabă.^Mama mea spunând, nu înțelegi că eu nu mă duc.^Plecând atât de repede încât nu am primit o bomboană,
deşi am fost cuminte şi am mâncat tot, fără să ajungem
acasă până s-a făcut din nou întuneric.^Mă gândesc la ce a făcut-o să nu plece, să nu se simtă în siguranță în tot acest timp.^58

Mă întreb câte moduri există pentru ca o mamă să cauzeze acea distrugere în propria-i fiică, iar muşchii mei se încordează în timp ce mă gândesc la asta.^Uşi încuiate, o curea, vânătăi în locuri ascunse.^Cuvinte dure, atingeri care lipsesc, pături subțiri, farfurii goale.^Mă gândesc la vremurile în care o vedeam ca pe o femeie dură, o mamă nedreaptă, şi îmi dau seama ce imagini palide şi binecuvântate erau acele momente.^El îmi zice cu blândețe, ai adormit, iar eu îmi deschid ochii şi el mă întreabă, eşti bine?^Zic, da, în regulă, sunt doar un pic obosită.^El zice, vrei să ne oprim să mâncăm ceva?^Mi-ar

prinde bine să mă odihnesc, zice el, şi se strânge de ceafă aşa cum obişnuia tatăl meu.^întotdeauna tatăl meu a fost un bărbat obosit.^Părea să stea permanent în camera de zi, uitându-se la televizor, înfundat în fotoliu, cu picioarele pe măsuță, cu pete închise pe ciorapii lui albi, ca mucegaiul de pe fructele moi.^Nu părea niciodată să se uite la programe, decât dacă țineau de box, dar era imposibil să schimbi canalul fără ca el să observe.^Atunci când se plimba prin casă se mişca încet, dându-şi jos ghetele de lucru în fața uşii, strecurându-se să vorbească cu mama, lăsându-se cu grijă în scaunul său ca într-o baie fierbinte.^Când veneam de la şcoală era deja acolo, nu în scaunul lui, ci trebăluind prin casă, făcând curat, încetişor.^în acele zile, perdelele erau mereu trase, iar mama o prezență absentă la etaj.^59

Mama ta nu se simte prea bine azi, îmi spunea tata, dar nu
s-a dus niciodată la doctor.^El îmi făcea câte un ceai, prăjind crocheté de peşte pe grătar,
cu o oboseală ce îi înceţoşa ochii ca nişte vânători.^Odată am mâncat din farfurii de hârtie şi nu m-am gândit
să întreb de ce.^El zice, e un service auto aici, vrei să ne oprim puțin, arătându-l deja, aşa că îi răspund că da, aşa că intrăm şi parcăm.^Stăm în restaurantul din podul de peste şosea, ciugulind din mâncarea foarte scumpă şi foarte fierbinte, urmărind traficul care goneşte pe sub noi.^La masa de lângă noi e un grup de femei, iar eu o aud pe una dintre ele zicând, dar nu înțeleg, în primul rând, de ce era dezbrăcat.^El zice, în fine, şi cum te-ai descurcat, a fost bine?^Zic, păi măcar mama a recunoscut că nu a fost chiar atât de impresionată, iar tata nu prea a zis mare lucru.^De fapt, nu îi spun ce mi-a spus tatăl meu.^O femeie de la masa de alături zice, nu cred de fapt că el era aşa, iar o altă femeie spune, păi de obicei nu e aşa, nu?^El zice, dar crezi că a meritat să vii, iar eu îi zic da, a meritat, da, cred că am făcut un pas spre ceva, cred că au doar nevoie de ceva timp în plus.^Una dintre femei zice, nu a fost ideea lui Phoebe, ea zicea că el are nevoie de un pic de înțelegere, ca să obțină apartamentul, ştii tu, de la urâtul ăla dezbrăcat.^Stau lângă intrare şi îl aştept să iasă de la toaletă.^59

îl urmăresc pe un băiat, cu David Beckham pe tricou, cum
joacă fotbal la colțul cu jocuri electronice.^Privesc o femeie cu un cărucior aşteptând ca cineva să îi
țină uşa deschisă.^Mă uit la cărucior, la geanta care atârnă de spatele lui, din
care se revarsă scutece, cârpe, sticle şi toate celelalte
mărunțişuri ce țin de îngrijirea bebeluşilor, despre care
eu nu ştiu nimic, îmi dau seama că nu am început încă să mă gândesc serios
la vreunul din lucrurile acestea: landouri, cărucioare,
pătuțuri, scutece, îmi dau seama că, în curând, voi deveni mamă, şi mi se
întoarce stomacul pe dos la acest gând, uleios, fluid şi
nesigur.^îmi simt fața arzând şi picioarele subțiri ca hârtia.^El iese de la toaletă, mă vede şi mă întreabă, eşti bine, nu pari
în regulă, eu îi zic da, simt doar nevoia să stau jos.^Şi cum mergem spre maşină îi simt mâna cum pluteşte
deasupra umărului meu, aşteptând să mă apuce.^Intrăm înapoi pe autostradă iar eu înghit în sec şi fără
vlagă, de câteva ori, încercând să-mi domolesc senzația
de rău.^îmi şterg fața cu degetele iar el spune, e prea cald, n-ai
nevoie de aer?^îi spun nu, e în regulă, doar că îmi e puțin greață.^Mă întreb dacă asta e greața despre care am citit în acele
broşuri sau dacă e doar oboseala, stresul şi călătoria cu
maşina.^Vreau să-i vorbesc mamei despre asta, aşa cum trebuie.^Vreau să îi spun, îmi e atât de frică, îmi vine să vărs, nu am habar cum să mă descurc cu asta.^59

' Să îi zic, mamă, nici măcar nu ştiu cum să schimb un scutec, nu ştiu cum să dau de mâncare unui bebeluş, nu ştiu nici un cântec de leagăn.^Mamă, vreau să-i spun, nici măcar nu cred că sânii îmi sunt destul de mari pentru a produce lapte, nu ştiu cum să-l fac să iasă, nu cunosc nici unul din acele lucruri pe care ar trebui să le ştiu, vreau

să zic, mamă, o să mă doară?^Apoi vreau să o întreb dacă aşa s-a simțit când era însărcinată cu mine.^îmi aduc aminte de puținele ocazii în care am încercat să discut cu ea vreun lucru serios pe când locuiam acasă, despre băieți, sau teme pentru şcoală, sau prieteni pe care nu îi simțeam ca prieteni.^îmi aduc aminte cum fața ei i se făcea mai mică, ochii i se îngustau şi priveau de jur împrejur prin cameră, iar mâinile-i i se zbăteau în aer ca nişte păsări de la magazinul de animale de companie.^Nu mi-aş face griji pentru asta, iubire, îmi spunea de fiecare dată, lucrurile o să se îndrepte în curând, şi schimba subiectul, sau îşi aducea brusc aminte de ceva, ieşea în fugă până la magazine înainte ca să se închidă.^îmi aduc aminte de dezamăgirea pe care o simțeam, de comparațiile pe care obişnuiam să le fac cu mămicile altor fete.^Cunoşteam fete ale căror mame le ajutau cu temele de la şcoală, le cumpărau haine cu care să iasă cu noii prieteni, le sărutau pe obraji ori de câte ori ieşeau pe uşa casei.^Cunoşteam fete, uneori aceleaşi fete, ale căror mame strigau la ele când ajungeau acasă târziu, sau le interziceau să

60

mai iasă din casă dacă nu erau de acord cu prietenii lor,

sau le puneau să ajute la treburile casei.^Mama mea nu a făcut nici unul din aceste lucruri.^Mama mea a fost politicoasă şi responsabilă, şi nu părea

întotdeauna să observe că sunt acolo.^Mă gândesc la ce spunea tatăl meu, mă gândesc la durerea şi

furia pe care trebuie să le fi îndesat adânc în sinea ei, ca

pe nişte cârpe într-o sticlă cu benzină, şi mă întreb cum

de nu a explodat vreodată.^Ne apropiem de casă, ieşim de pe autostradă şi prin geamuri pătrund lumini strălucitoare, lămpi stradale, lumini de la semafor, lumini de la vitrinele magazinelor, caselor şi de la intrarea în puburi, mai e şi muzica ce vine de la alte maşini şi sunt grupuri mari de oameni care vorbesc, şi strigă, şi cântă.^Ne învârtim printr-o intersecție mică, ne oprim la o lumină verde pentru a lăsa să treacă o ambulanță.^El zice, ce se întâmplă, oare de ce e aşa de aglomerat?^Nu ştiu, zic, şi trecem de cafeneaua unde am luat micul dejun deunăzi şi îmi dau seama că aproape am ajuns.^Zic, mulțumesc că ai făcut toată călătoria asta, chiar o apreciez, iar el se uită la mine şi zice că e în regulă, nu-ți face griji.^Ne oprim în fața magazinului de sub apartamentul meu şi el zice, dacă pot să fac ceva, dacă ai nevoie de ceva...^îl privesc şi mă gândesc la toate lucrurile de care am nevoie.^Iese din maşină, îmi scoate sacoşa din portbagaj, îmi deschide portiera, îmi dă sacoşa.^60

Ne luăm rămas bun iar eu urc în apartament şi mă aşez lângă fereastră, fără să aprind luminile, privind traficul, gândindu-mă cât de puțin i-am vorbit în drumul de întoarcere spre casă.^60

Afară se aude un claxon iar gemenii apucă fiecare de câte o ladă de lapte şi se mută cu crichetul de pe stradă, să lase să treacă o maşină.^Maşina e de-un roşu închis, lată şi elegantă, veche de zece ani, dar băieții încă sunt impresionați şi aleargă să o atingă, lăsând urme de mâini lipicioase pe caroseria lucioasă şi încercând să se suie pe capotă. Maşina opreşte în față la numărul nouăsprezece iar şoferul coboară şi zice, hei băieți, ce faceți, îmi stricați maşina, şi ei vin şi stau în fața lui, unul lângă altul, cu mâinile la spate şi zic împreună, bună unchiule, ce mai faci, ne pare bine să te vedem, şi chicotesc, şi îşi dau palme peste ceafă unul celuilalt.^Unchiul scoate o batistă din buzunar şi zice, bine, bine, mergeți de-i spuneți mamei voastre că am ajuns cu bine, se întoarce şi curăță urmele lăsate de mâinile lor pe caroseria maşinii iar ei se iau la întrecere până la uşa de la intrare.^Fata cu păr scurt, blond, şi ochelari mici, pătrățoşi, din față, de la numărul douăzeci şi doi, îşi ridică privirea de pe o pagină plină de anunțuri cu locuri de muncă şi îl vede pe bărbat, e tânăr şi îmbrăcat foarte bine, el se întoarce şi o vede cum se uită la el şi rosteşte un salut, ce mai faci, zice el, şi îşi pune mâna la ochi să se ferească de lumina soarelui. Ea e surprinsă, zâmbeşte, zice, bine, şi-şi lasă bărbia pe pumni uitându-se în continuare la el. Şi el se uită la ea şi aproape ezită să facă un pas spre ea.^60

Se întoarce şi şterge o urmă de mână de pe capotă frecând metalul deja strălucitor, de parcă ar fi o lampă cu petrol.^Fata se întoarce la anunţurile ei despre locuri de muncă, ridică un pix roşu şi face notiţe lângă un cerc pe care l-a tras mai devreme, momentul a trecut şi nu îl observă pe bărbat cum îi aruncă o privire peste umăr. O altă fată iese din casă şi se aşează lângă ea, pune două căni de ceai pe poteca pietruită şi spune, a trecut cineva pe aici în dimineaţa asta, credeam că am auzit voci. O priveşte pe fata cu ochelari şi păr scurt, blond, şi spune, nu era cineva care să vrea să stea, nu-i aşa? Fata cu ochelari râde şi zice, mda, desigur, de parcă aş fi vorbit cu proprietarul şi mi-ar fi spus că mai putem rămâne ceva timp. Cealaltă fată încă e în pijamaua ei cu model scoţian, se freacă la ochi şi zice, şi ce-a spus, iar fata cu ochelari zice, se pare că cineva se va muta mâine seară.^Nu pot să-mi fac bagajul, am prea multe lucruri, nu ştiu ce să fac cu toate. Fata în pijama ridică una din cănile de ceai, decide că e încă prea fierbinte şi o pune din nou jos.^Trebuie sa fii fără milă, zice privind spre fata cu ochelari, ia-ţi nişte saci de gunoi şi aruncă tot, du-le la ghenă, lasă totul pe seama arheologilor. Trebuie să călătoreşti fără bagaj, să începi într-un loc nou cu mâinile goale. Face bine pentru energia ta karmică, zice ea, iar cealaltă fată o priveşte şi râde.^De unde-ai mai scos-o şi pe asta, spune, iar fata în pijama dă din umeri şi spune, nu ştiu, am citit într-o revistă şi începe să-şi bea ceaiul.^Peste drum, băiatul cu păr mare împrăştie şi mai multă parafină pe cărbunii aprinşi, rânjeşte zicând, ce pana mea, "aşa mai zic şi eu, iar băiatul cu ochelarii galbeni, de soare, •se întoarce şi spune, nu aşa trebuie să faci asta, acum n-o

să mai ardă bine. Băiatul cu părul mare zice, măcar acum arde pe Baden-Powell, iar celălalt băiat nu zice nimic, intră în casă şi închide uşa cu zgomot.^In holul de la numărul nouăsprezece mama gemenilor îi roagă să se dea din drum, în timp ce ei aleargă în sus şi în jos pe scări, în bucătărie şi în camera din faţă. Bunicii lor se pregătesc alene să iasă la plimbare, el îşi aranjează jacheta şi îşi pune pe cap pălăria mică şi rotundă, ea stă lângă el, culegând scame mici, albastre, de pe umărul lui şi îşi strânge puţin jerseul pe corp. Nora lor stă şi-i priveşte, zice, totul e în regulă, aţi luat cu voi tot ce vă trebuie? şi zice, opreşte, iubire, chestia aia, părinţii tăi ies la plimbare. Băieţii ies din bucătărie cu obrajii umflaţi ca nişte veveriţe, plini de dulciuri roz presărate cu pudră de cocos, se strecoară printre adulţi şi-o zbughesc din nou afară.^Tânărul care îşi curăţă tenişii îşi ridică privirea şi îi vede, stând la intrarea lui de la numărul douăzeci şi patru, îi priveşte pe cei şase cum ies de la numărul nouăsprezece, cu cei doi fraţi care deschid calea, bunica şi bunicul păşind încet şi cu grijă, fiecare clipind când ajung la treapta cea mai de jos, iar în urma lor mama şi tatăl, tatăl având încă în mână telecomanda pe care o ţine la spate.^Băiatul se opreşte din frecat tenişii, şterge săpunul de pe mâini şi îl priveşte pe tânărul de lângă maşina de culoare roşu-închis cum salută cuplul mai în vârstă, dând mâna cu bărbatul, sărutând-o pe obraz pe femeie, o vede pe mama gemenilor aruncând o privire în jos, pe stradă, de parcă ar aştepta să apară nu se ştie cine. O aude cum cheamă pe cineva pe nume, spunând apoi ceva soţului ei, vede cuplul

cel vârstnic urcând în maşină şi pe tânăr cum închide portiera. Vede mâini strânse prin geamuri deschise, maşina îndepărtându-se, mama şi tatăl stând în pragul casei lor, intrând în casă şi închizând uşa.^, Ridică peria din nou, freacă pata închisă la culoare de pe degetul mare al ghetei stângi, cu gândul la noaptea de dinainte, înjurând în tăcere.^în vecini, fata cu păr scurt, blond, şi ochelari pătrăţoşi se ridică şi zice, mă duc la magazin, vrei ceva?^în holul de la numărul nouăsprezece mama şi tatăl se privesc fără să zâmbească, să caute sau să aştepte ca celălalt să vorbească, doar se privesc.^Ea zice, pune aia înapoi lângă televizor.^Şi apoi continuă, mă duc sus.^începe să urce scările şi, deşi nu mai este tânără ca altădată iar corpul începe să dea semne de oboseală, îşi simte încă mişcările trupului pe sub haine ca pe un lucru bun şi deosebit.^Simte bumbacul alunecându-i uşor pe coapse, în timp ce se plimbă, apăsarea sânilor, atunci când respiră, ţesătura care-i ciupeşte cutele mijlocului, în timp ce-şi îndreaptă spatele, şi se opreşte pe scări să privească în jos, la soţul ei.^El îşi ridică

privirea spre ea, fața îi este calmă şi răbdătoare, aproape solemnă, dar în capul lui sunt doar găleți de apă peste tăciuni aprinşi. Se uită la ea şi, la rândul său, e conştient de trupul său de sub haine, de miracolul liniştitor al bărbăției, trucul cărnii şi al sângelui care stârneşte energiile lente ale corpului ce îmbătrâneşte. O urmează pe scări, îi priveşte părul care îi cade pe spate, mişcarea şi luciul acestuia şi păşesc în dormitor, el întorcându-se şi închizând uşa.^62

Şi, într-o clipă, uşa va fi încuiată iar calmul şi liniştea vor rămâne de această parte a uşii. Amândoi vor scăpa de politeți şi vor rămâne pe podea cu haine cu tot iar el va trage perdelele şi ea îşi va descoperi trupul, va sta rezemată de perete cu brațele ridicate sus, aşteptându-l să-i soarbă întreaga făptură şi îşi va linge fiecare deget în parte, ca şi cum le-ar ascuți şi apoi vor fi împreună iar camera se va umple de mişcare, râsete şi sunete înăbuşite.^Fâsâitul şi căzutul aşternuturilor.^Murmurul.^O pânză sfâşiată.^O mână ce acoperă o gură.^Afară, băieții lor gemeni joacă din nou crichet, cel mai mic serveşte şi mingea se înalță sus şi aterizează în grădina de la numărul şaptesprezece, tocmai în clipa în care băiatul cu cămaşă albă spune, voiam doar să fac o încercare, voiam să mă armonizez cu natura şi ciclul vieții şi alte chestii de genul ăsta, citeam treaba asta despre regăsirea masculului vânător, iar fata cea înaltă şi slabă râde brusc şi strident, făcând o bucată de gogoaşă cu ciocolată să i se oprească în gât.^Fata de la numărul douăzeci şi doi, cu păr scurt şi ochelari pătrățoşi, trece pe lângă ei, se opreşte şi zice, vreți ceva de la magazin, ce-i aşa de amuzant? Băiatul cu cămaşă albă îi aruncă înapoi mingea celui mai mare dintre gemeni, iar băiatul cu inel în sprânceană zice mai du-te-n... Fata cu ochelari se uită la el, confuză, şi îl priveşte pe băiatul cu cămaşă albă care spune, le povesteam despre cum am mers la pescuit mai demult, atâta tot, li se pare amuzant, nu ştiu de ce zice asta, iar fata înaltă îşi muşcă buzele. Ai prins ceva,
62

Zice fata cu ochelari, iar el spune, sincer, am prins, după Câteva ore, un păstrăv sau aşa ceva, iar fata cea scundă, cu unghiile făcute, se strâmbă şi zice, l-ai omorât?^Am încercat spune el, dar l-am scăpat în iarbă, se zbătea şi nu puteam să-l țin bine, nu ştiam ce să fac, am crezut că o să moară oricum, dar a continuat să se zbată la nesfârşit, zice el, iar mingea ricoşează din perete în spatele lui şi se opreşte în fața băiatului cu inel în sprânceană.^Deci, am luat de pe jos bățul ăsta mare, zice el şi înfăşoară un ziar ca să demonstreze, un număr din Hellol şi zice, am stat acolo privindu-l cum se îneacă, încercând să-l lovesc.^Geamănul mai mare fuge la ei şi spune, dați-ne mingea, iar băiatul cu inel în sprânceană i-o pasează pe sub picioare. Dă-ne mingea aia împuțită, zice, iar ei se uită la el pretinzând că sunt şocați şi-i întorc spatele. Mingea e acolo, amice, zice băiatul cu inel în sprânceană, şi în timp ce copilul se întoarce să se uite, el aruncă mingea pe deasupra capului, spre grădina de la numărul doisprezece. Copilul priveşte înapoi. Părul îți e ud încă, zice, şi o ia la fugă.^In fine, zice băiatul cu cămaşă albă, l-am lovit în cele din urmă şi plesneşte treapta de la intrare cu fața răsucită a Ducesei de York de două ori, ca să demonstreze, şi zice, iar apoi a încetat să se mai zbată aşa că l-am luat cu mine în casa amicului meu şi i-am făcut felul, adică l-am spălat şi i-am dat jos solzii, am scos din el măruntaiele şi tot rahatul, o treabă evident a naibii de nasoală. Apoi l-am gătit, zice şi se aşază înapoi privind departe, în josul străzii, şi pare mândru de sine.^A fost fain, deci, zice fata cu ochelari, iar el o priveşte şi zice, păi arăta fain, l-am prăjit în bucăți mici cu usturoi şi piper negru, lămâie şi tot felul de chestii, mirosea tare bine,
62

şi-şi întoarce privirea, iar ea zice, dar ce gust avea? Nu ştiu, spune el, n-am putut să-l mănânc.^Băiatul cu inel în sprânceană scoate nişte bani din buzunar şi îi dă fetei cu ochelari, zice, poți să-mi iei nişte suc de portocale, iar ea se întoarce şi o ia în jos, pe stradă, spre magazin. Băiatul cu cămaşă albă îşi aranjează cravata şi îşi muşcă osul de la încheietura degetului mare, se uită în jos la pământ, se îndreaptă şi intră în casă să-şi caute pantofii negri.^La etaj, la numărul douăzeci, cuplul în vârstă e preocupat cu ritualul întoarcerii acasă, ceainicul pe cuptor, jachetele pe cuier, deschizând ferestrele şi lăsând un aer proaspăt să intre în spațiul strâns al camerelor.^Ea aude cum e trasă apa

la toaletă, îi aude paşii în hol şi vocea lui care murmură acelaşi cântec, din nou, unul dintre vechile lui cântece bisericeşti.^Ea reține cuvintele „tu, moştenirea mea", iar el se opreşte din murmurat în timp ce intră în cameră şi se duce la geam.^El zice, ți-am spus vreodată că eram acolo când a murit bunicul meu? O spune fără să se uite la ea, privind de la fereastră în jos, de-a lungul străzii, urmărindu-i pe băieți cu crichetul lor, ascultând cloncănitul şi zdrăngănitul ei de ceşti de ceai şi farfurii. Ea nu zice nimic, îşi dă jos pantofii de-un albastru marin şi se aşază într-unui din scaunele de bucătărie, îşi ridică pălăria şi îşi aranjează panglica.^El zice, şi poate să sune ciudat, dar a fost un lucru frumos. Doar să fii acolo cu restul familiei, zice. Să-l vezi cum respiră, şi-şi încovoaie degetele, şi se afundă în aşternuturi, zice. Şi stă lângă geam, cu mâna dusă la față, încovoindu-şi

încet degetele, ca un nou-născut. Aducându-i aminte de cum a fost el.^Părea să fi fost lucrul care trebuia făcut, zice, să fii acolo cu el. Se întoarce să-şi privească soția, crezi asta, zice.^Ea toarnă o ceaşcă de ceai şi spune, ce vrei să zici?^Vino şi stai jos, continuă ea.^El îşi trage un scaun şi spune, vreau să zic, ți se pare un lucru bun să ai toată familia acolo, păi bineînțeles, zice ea şi îi taie o felie de prăjitură.^El zice, camera era plină de oameni, aglomerată.^Am fost ultimul care a ajuns acolo, zice, şi când am intrat toată lumea era aşezată în jur, uitându-se la el, fără să vorbească. In cameră era înfiorător de cald, un aer stătut şi un miros acru-dulceag, zice.^Ea se uită la el, încă stând în picioare, în spatele scaunului, iar ea îi zice, stai jos, iubire.^Curăță firimituri de pe rochia ei cu flori, le dă jos cu mâna-i noduroasă iar ele cad pe podea. Zice, de ce nu mi-ai spus, în toți aceşti ani, niciodată despre asta, şi se gândeşte că mai sunt încă lucruri pe care nu le ştie şi se întreabă dacă asta e un lucru bun sau rău.^El se aşază şi zice, nu ştiu, mă gândeam doar la asta, ştii, şi îşi toarnă o ceaşcă de ceai.^Stau amândoi pe scaun, sorb câte o înghițitură mică de ceai aburind şi se uită unul la celălalt. O adiere se prinde de perdeaua care se încrețeşte.^El zice, am ajuns acolo cu cinci-şase ore înainte să moară şi fiecare respirație părea să fie ultima. Zice, credeam că urma să continue aşa la nesfârşit.^Adierea e absorbită afară din cameră, perdeaua cade dreaptă peste geam, uşa de la baie se închide trântind.^63

Zice, avea capul dat pe spate, din gură îi ieşea ceva umed, pe care mama mea îl ştergea cu o batistă albă, iar când trăgea aer suna de parcă ar fi avut în gură o pungă de rulmenți.^Toate clănțănind şi clămpănind, zice, iar ceaşca scoate un clinchet pe farfurie, de cum o pune jos.^Zice că arăta aşa de mic, pierdut printre acele aşternuturi şi perne enorme.^Zice că purta o pijama cu dungi roşii şi albe care nu îi era chiar pe măsură.^Ea îl priveşte, gândindu-se de unde vin toate acestea. Se uită la expresia neobişnuită a feței lui, la asprimea pielii. Nu e ceva pe care să-l recunoască.^Zice că toată fața lui tremura, de câte ori respira.^Zice, scotea un zgomot hârâit, foarte lent şi disperat, ce mă făcea să mă gândesc la o balenă eşuată pe plajă,.^Ea îl priveşte şi nu ştie ce să zică.^întreabă, de ce a murit, iar când el îi răspunde, oh, nu contează, furia lui obosită îi surprinde pe amândoi. Zice, îmi pare rău, iubire, dar apoi nu-şi mai termină propoziția şi îşi întoarce privirea de la ea.^Perdeaua se încrețeşte din nou în dreptul ferestrei deschise şi un teanc de scrisori cade pe podea, de pe raftul de alături. Ea pleacă de la masă ca să le ridice iar el zice, nu a spus nici un cuvânt, ştii, nici un cuvânt, nici măcar nu a deschis ochii, stătea doar acolo, muribund.^Zice că părul lui era atât de rar şi de uşor, ca a unui bebeluş, de parcă putea fi spulberat dacă cineva ar fi deschis fereastra.^Zice că nu puteai nici măcar să-i vezi picioarele pe sub aşternut, era atât de slăbit şi dus. Părea că tot ce i-a mai rămas

erau capul şi mâinile, zice, şi pieptul care îi se mişca în sus şi în jos.^Şi zice, era totuşi amuzant, ştii, nu ne simțeam chiar ca la un priveghi, datorită discuției, căci după o vreme am început să discutăm. Lucruri mărunte, zice el, glume şi distracții care să uşureze tensiunea, dar pe când a murit eram cu toții prinşi în discuție.^Zice, era ciudat, dar părea să fie un lucru bun că am putut face asta, doar să fim o familie şi să vorbim, nu să petrecem tot timpul holbându-ne la el, zice, şi se ridică şi părăseşte camera.^Ea îl

priveşte cum pleacă, ascultă stângăcia paşilor lui şi scârţâitul uşii de la baie. Se uită la felia lui de prăjitură neatinsă şi se gândeşte la vizitele lui la doctor despre care nu a pomenit.^El stă lângă uşă şi zice că părea ca o sculptură din ceară aşezată în pat, iar când a murit părea frumos, iar eu am fost fericit să îl sărut.^Ea zice, vino aici, vino aici.^întreabă, ce înseamnă toate astea.^El se uită la ea şi se aşază în cercul pe care braţele ei îl formează în jurul mijlocului său, zice, oh, nu ştiu, iubire, mă gândeam doar. Ea se uită la pieptul lui şi nu are nevoie să spună că doreşte ca el să încerce din nou, se uită în sus la el şi aşteaptă.^El zice, priveşte, iubire, asta e.^Şi continuă, asta-i fiinţa.^Şi după o vreme îşi descleştează braţele şi se îndepărtează din nou de la ea, cu spatele la uşă. Stă o clipă acolo, muşcându-şi buzele şi strângând din ochi şi dă apoi să se întoarcă spre ea. Ea îl priveşte iar el zice, adevărul e, iubire, că atunci

64

când a murit era ca şi cum s-ar fi făcut mai bine, vezi, şi acum se uită dincolo de ea, spre fereastră.^De câte ori respiraţia i se domolea părea mult mai uşurat, zice el, faţa lui devenea mai relaxată. Şi apoi aproape că îşi închidea gura printre răsuflări iar la final, zice el, toată lumea s-a oprit din vorbă şi s-a ridicat. Vorbeşte mai încet acum, zice, şi apoi s-a dus, aşa. Atât de încet, zice, precum o sticlă ce se umple cu apă şi apoi se scufundă, zice.^Ea zice, iubire, o întrebare, dar nu-i sigură ce întreabă.^El nu zice nimic, priveşte la cer prin fereastră, lumina întunecându-se puţin. Zice că pare că va ploua, dar ea nu se întoarce să privească. Zice, iubire, mă gândeam doar la asta, atâta tot, zău, se întoarce din nou şi de data aceasta iese din cameră, iar ea îl priveşte cum pleacă şi ascultă umezeala spartă a tusei lui.^Pe masă, o bucată nemâncată de prăjitură, o ceaşcă de ceai pe jumătate goală, firimituri.^64

Nu era nimeni acolo, când am ajuns la birou, azi-dimineaţă.^Cartela mea de acces respinsă, ţâşnind înapoi ca o limbă

scoasă, şi nu era nimeni prin preajmă care să mă lase să

intru.^îmi era cald şi eram ameţită de la plimbare, mă simţeam din nou rău, aveam nevoie să mă aşez.^O femeie-paznic a trecut pe lângă mine şi mi-a zis că e zi nelucrătoare la bănci, iubire, iar eu trebuie să fi arătat de parcă eram pe punctul de a plânge, căci ea s-a oprit din rânjit şi mi-a oferit ceva de băut şi aproape că mi-a atins braţul.^Am intrat şi m-am aşezat la micul ei birou, uitându-mă împreună cu ea, la imaginile de pe circuitul închis, în timp ce ne-a făcut la amândouă câte o cană de ceai şi ibricul ei era atât de mic încât a trebuit să pună apa la fiert de două ori.^A zis că, dacă nu am ceva împotrivă, să-mi zică iubire, nu pari deloc în regulă să fii la lucru oricum.^Am zâmbit şi am zis că nu, sunt bine, sunt doar însărcinată iar ea a zis, oh, felicitări şi mi-a pus întrebări şi mi-a arătat poze cu noua ei nepoată.^Mi-a dat o mulţime de sfaturi, mi-a zis, să bei tărie, să iei acid folie şi fii atentă să nu-ţi mai faci acum griji.^Am terminat ceaiul, am zis mulţumesc şi m-am întors acasă, iar în drum spre casă mi-a fost rău din nou, de

64

cura am trecut pe lângă tomberoanele de la restaurantul chinezesc.^Aveam un mesaj de la Sarah, pe robotul telefonic.^Era un mesaj lung, aşa că l-am lăsat să meargă, în timp ce

am strâns lucrurile de la micul dejun.^A zis, ce faci, mai eşti în pat, unde ai fost?^A zis, am încercat să te sun, ce ai făcut tot weekendul?^A zis, deci cum e cu tipul acela, cum îl cheamă, tipul acela

căruia i-am dat numărul tău de telefon, te-a sunat, v-aţi

văzut?^A suspinat, de parcă ar fi fost deodată şocată, a chicotit şi a spus, pe-acolo ai umblat în ultima vreme?^Aţi făcut copii, a spus ea, el e încă acolo?^Se auzeau voci în fundal, a zis, uite, oricum trebuie să plec, dar voi fi în partea ta de oraş astăzi, sună-mă şi ne putem întâlni.^Mi-a lăsat numărul ei de telefon mobil, dar l-a spus prea repede şi a trebuit să ascult întregul mesaj din nou până să-l pot nota.^Mi-am dat hainele jos şi am făcut un duş, timp în care m-am gândit să-i dau şi eu un telefon.^Ar fi bine, poate, să vorbesc cu ea, însă gândul acesta m-a făcut într-o oarecare măsură neliniştită.^Mi-am adus aminte de ultima dată când am încercat să vorbesc cu ea despre lucrul acesta şi m-

am gândit că, poate, nu o mai cunosc eu îndeajuns de bine.^Mi-am pus şampon pe păr şi am urmărit clăbucii scurgându-se în jos pe corp, m-am uitat la pielea mea şi m-am întrebat dacă era ceva schimbat, sânii mai grei, stomacul mai rotund, şoldurile mai late.^65

, Era greu de zis.^Mi-am privit corpul şi am încercat să mă imaginez ca pe o femeie gravidă, am stat cu picioarele depărtate, cu mâinile sprijinite de spatele şoldurilor şi cu stomacul împins în față.^M-am simțit ca o fetiță de nouă ani, jucându-se de-a adulții.^M-am clătit de săpun şi am ieşit de sub duş, eram pe punctul de a mă spăla pe dinți când mi s-a făcut greață în cadă.^Mai era un mesaj pe robotul telefonic, de la Michael, spunea am sunat să văd dacă eşti bine şi mă întrebam dacă ai planuri pentru după-amiază, şi mi-a dat numărul lui de telefon.^Când am deschis uşa am spus oh, bună, l-am privit şi amândoi ne-am simțit stingheriți.^Ținea în mână un buchet de flori, crini albi cu tulpina groasă şi mijlocul galben, cu frunze verzi, lucioase.^M-am uitat la ele, s-a uitat la ele, iar din partea de jos a ambalajului i s-a scurs apă pe pantofi.^Oh, nu ştiu ce să spun, îi zic, şi nu ştiam.^Iar el zice, oh, îmi pare rău, n-am vrut, nu sunt..., adică nu-i ceva..., pur şi simplu m-am gândit, oare să..., iar propoziția lui se pierdu într-un şir de puncte care nu aveau cum să convingă.^îi spun, oh, însă sunt frumoase.^Iar el spune, mă gândeam, ştii, păreai supărată ieri, m-am gândit că poate te vor înveseli, îmi cer scuze.^65

Nu, iartă-mă, sunt frumoase îi spun, însă m-ai luat pur şi simplu prin surprindere, doar atât, nu mă aşteptam, ci..., uite, intră, le voi pune într-o vază.^El intră şi stă lângă uşă, iar eu pun florile într-o vază lângă fereastră, tulpina unduindu-se în sus precum arcul descris de spatele unui dansator, având petale cărnoase şi lucioase precum ochii dimineața, iar mireasma lor începând deja să se răspândească în apartament.^Pregătesc un ibric de ceai şi îl torn în ceşti albe, subțiri, fără farfurioare.^El mă întreabă, eşti totuşi în regulă, ieri n-a fost greu?^Nu m-am putut decide cum să îi răspund, am început a-i

spune ceva evaziv, ceva de genul păi... a fost bine, cred că

se vor da pe brazdă, ceva care să devieze de la întrebare,

precum o pereche de umeri ridicați de după un şal, însă

în continuare cuvintele nu voiau să iasă.^Vreau să-i spun câte ceva din ceea ce s-a petrecut, noul fel

de a înțelege ce mi s-a oferit, dar acele cuvinte erau de

asemenea înțepenite.^I-am spus, ba da, a fost greu, dar nu aşa cum mă aşteptam.^M-a întrebat, ce vrei să spui cu asta, iar eu i-am răspuns, nu

ştiu cum să-ți explic, nu cred că ar avea sens.^Mi-a spus să încerc, a zâmbit şi mi-a zis, nu sunt atât de

prost pe cât par, iar apoi şi-a ridicat palmele.^Zic, putem de fapt să vorbim despre altceva, iar el îşi

înfrânează zâmbetul şi spune iartă-mă, iartă-mă.^îi spun, florile chiar îmi plac, îți mulțumesc.^Se aşază la masă, în fața mea, se uită la flori şi apoi pe fereastră.^65

: Zic, mă gândeam la fratele tău azi-dimineață, iar capul i se întoarce brusc să mă privească şi spun, mă gândeam cum trebuie să fie să ai un frate geamăn.^El mă întreabă cum adică, iar eu îi răspund, păi e ciudat, te simți diferit față de ceilalți?^îmi spune, nu ştiu, e greu de zis, nu am termen de comparație pentru asta, nu ştiu cum este, din punctul ăsta de vedere, pentru ceilalți.^Nu e aşa cum cred oamenii, îmi spune el, nu suntem telepatici sau ceva de genul ăsta, însă întotdeauna am fost foarte apropiați, întotdeauna am ştiut unul de celălalt.^Uniți, spune el, parcă am fi uniți.^Apoi se strâmbă, se şterge pe frunte cu mâna şi spune, în fine, mai puțin separați decât alții, în orice caz.^Spune, e foarte cald aici, pot să deschid fereastra?^încearcă să deschidă fereastra, se înțepeneşte şi e nevoit să lovească rama cu podul palmei.^îmi zice, ştii detaliul ăla al lui cu ochii, clipitul din ochi, iar eu dau din cap afirmativ.^îmi amintesc când fratele lui a vorbit cu mine în acea zi, clipind atât de tare încât ambii obraji i s-au ridicat de parcă ar fi vrut să se întâlnească cu sprâncenele.^Asta era singura modalitate prin care oamenii puteau să ne deosebească, spune el, mai ales când eram la şcoală şi

purtam aceleaşi haine, era singura diferență dintre noi.^într-o vreme credeam că o face intenționat, a zis, doar ca să fie altfel, ştii, şi l-am întrebat odată despre lucrul acesta şi s-a mâhnit foarte tare, mi-a spus că asta arăta că nici măcar eu nu îl cunoşteam cum ar trebui şi m-a întrebat

66

de ce ar face una ca asta când îl făcea să pară atât de prost.^Nu-l face să arate prost, am spus eu, ci doar puțin timid.^Mă priveşte, ia un pix de pe masă, un stilou cu pastă,

începe să scoată şi să bage înapoi vârful de pix, clic-clic,

clic-clic.^Mâna i se strânge imediat pe pix, cu încheieturile degetelor puternice şi albe, spune că nu e timid, fratele meu nu e timid, şi cântăreşte fiecare cuvânt de parcă l-ar sublinia cu pixul pe care îl ține în mână.^Pune pixul deoparte, respiră încet, şi zic, îmi pare rău, nu asta am vrut să spun, ci... adică nu prea îl cunosc, ziceam şi eu aşa.^Uite, cred că ar fi mai bine să plec, zice el, nu ştiu ce caut aici.^Stă lângă uşă şi nu poate să iasă, deoarece cheia nu e în yală.^Aşteaptă, iar eu îi privesc ceafa şi vreau ca el să se întoarcă

şi să-mi spună ce se petrece.^Şi dintr-odată, mai mult ca orice, nu vreau ca el să plece.^Mă întreabă, ai cheia, uşa e încuiată şi continuă să stea fără

să se întoarcă, vorbeşte cu fața la uşă şi vocea lui sună

ciudat.^Ii spun, nu pleca.^Fratele meu nu e timid, zice el, însă lumea nu-i dă niciodată o şansă, lumea nu face efortul de a încerca să-l cunoască, nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat.^Nici măcar eu nu sunt sigur că îl cunosc, îmi spune, iar eu continui să mă uit la ceafa lui.^îi spun, nu pleca.^66

El se întoarce şi-mi spune, nu vreau să plec, nu ştiu unde să plec.^Se aşază şi între noi domneşte minute în şir o linişte profundă.^Zice, îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nepoliticos, e vorba că uneori simt că are nevoie să fie protejat.^A fost născut cu câteva minute înaintea mea, însă întotdeauna m-am simțit ca şi cum eu aş fi fost fratele lui mai mare, deşi nu sunt foarte sigur de ce.^Ii spun ştii, de fiecare dată când vorbeşti despre el mă simt şi mai rău pentru că nu l-am cunoscut cum ar fi trebuit atunci când locuiam acolo, mă simt de parcă aş fi ratat ceva şi a fost oarecum vina mea, de parcă ar fi trebuit cumva să-mi cer scuze.^Țin o mână în cealaltă şi întreb, el nu te sună niciodată, crezi că ar putea să telefoneze aici şi că i-aş putea vorbi?^îmi răspunde, nu, niciodată nu dă telefon, pur şi simplu, fără explicații şi mă gândesc că poate l-am supărat din nou, că poate asta cere prea mult, iar eu sunt depăşită de situație.^îți aminteşti că ți-am spus că el colecționa lucruri, îmi zice, şi făcea poze, eu... el mi le-a dat spre îngrijire şi cred că nu l-ar deranja dacă ți-aş arăta şi ție, adică cred că i-ar plăcea, i-ar plăcea să le vezi tu, şi deja se şi ridică în picioare.^Constat schimbarea bruscă de dispoziție, îi zâmbesc, îi spun, da, şi-i descui uşa privindu-l cum se îndreaptă spre maşină.^Mă uit prin cameră la masa cu flori, la vasul cu ceai şi la cele două ceşti, gândindu-mă cât de frumos pot arăta două ceşti pe o masă.^66

Peste drum trece o umbră, o urmă ştearsă care se prelinge peste trotuarul şi asfaltul străzii, observată doar de fetița bărbatului cu mâinile rănite, ea umblă după asemenea momente, şi o vede trecând la fel de iute ca un fior, îşi ridică privirea şi vede o pereche de aripi, sus, deasupra ei, foarte albe, pe cerul imens, care lasă în urma lor o panglică subțire de aburi.^Mai vede, acolo sus, cum vine un strat de nori, greoi şi cenuşii ca nişte perdele murdare, aripile se pierd în depărtare iar cerul se întunecă. Se întoarce şi îl vede pe tatăl ei ridicându-se în picioare, îşi ia scaunul, strecoară brațul prin spetează şi, atârnând de încheietura cotului, îl cară ca pe o sacoşă de cumpărături. II vede intrând pe uşa din față, cu capul întors peste umăr, spre cer. Din senin, un vânt rece se porneşte de-a lungul străzii, părul îi zboară în vânt, lăzile de lapte goale se răstoarnă şi servantul strigă, eşti afară din joc, chiar dacă nu a dat drumul mingii, jucătorul la bătaie le aşază la loc şi țipă, nu se ia în considerare, nu se ia în considerare, nici măcar n-ai servit mingea, sunt înăuntru.^îşi ridică privirea şi vede alți nori târându-se dinspre sud, îi vede înfoindu-se şi întunecându-se, tot cerul de culoarea apei din chiuvetă după ce tatăl ei s-a spălat pe mâini. E surprinsă de emoție, priveşte în jur şi

sare de pe trotuar în mijlocul străzii. O zăreşte pe fetiţa mai mare, cea care i-a povestit despre îngeri, o zăreşte la capătul străzii, vine de după colţ în fugă pe lângă trotuar, cu braţul ridicat şi cu

67

panglica galbenă fluturând după ea ca un fanion agăţat de antena radio de la maşină, trece în viteză şi nu scoate o vorbă, pantofii lovind caldarâmul în zgomot de aplauze rare.^Băiatul cu hârtie şi creion, care şade în faţa casei sale de la numărul unsprezece şi desenează o schiţă a străzii, nu şi-a ' terminat treaba dar se uită sus pe cer, îşi adună lucrurile şi se trage înăuntru.^Omul cu scara o aşază din nou pe zidul casei, la numărul douăzeci şi cinci, simte scăderea de temperatură, se uită în sus şi se grăbeşte să pună la loc capacele pe cutiile de vopsea, le ia şi le duce în hol, înveleşte pensulele în cârpa umedă, îşi dă jos salopeta şi intră în casă.^Bărbatul care îşi spală maşina, de partea cealaltă a drumului, înjură în sinea sa şi încearcă să şteargă la timp partea metalică, întinde cârpa de şters cu amândouă mâinile şi o trece peste capota şi aripile maşinii, se uită la cer şi se duce să golească găleata de apă cu şampon în canal, simte o stropitură de apă pe ceafă.^Iar în aer este un miros tot mai intens şi năvalnic, un miros de rnetal curăţit de rugină, de curăţenie forţată care apasă aerul, îl încordează, un impuls electric ce leagă pământul şi cer, un miros care se lipeşte de cerul gurii, dens, cleios, un miros fără nume, dar uşor de recunoscut, şi toată lumea de pe stradă îl ştie, mai puţin copiii, toată lumea miroase aerul şi se uită în sus, spunând sau gândind că miroase a ploaie.^Băiatul care şade pe treapta din faţă, la numărul optsprezece, şi îşi freacă cu degetele pleoapele iritate, vede un strop mare de apă cum aterizează în faţa lui, cum se întinde pe jos, soarbe praful şi lasă o pată pe betonul palid. Vede oamenii care se scurg în casele lor, vede liniştea ce cuprinde

67

strada, până şi gemenii se opresc din disputa lor şi privesc spre cer, în aşteptare.^Se uită la întunericul desăvârşit al văzduhului şi-şi ţine răsuflarea.^Se întreabă cum este posibil ca atâta amar de apă să ţină piept atracţiei pe care forţa gravitaţiei o exercită în timp ce norii se încarcă, se gândeşte la momentul în care începe să plouă, la diferenţa dintre umplere la vărsare, acea pauză mută, de o clipă, în mecanismul fizic al cerului în care se atinge masa critică, acea clipa de ezitare înainte ca primul strop, gata să plesnească, se îndreaptă spre pământ, fără să-şi dea silinţa. Se gândeşte la toate astea, iar ploaia începe să cadă.^Una, două, trei picături deodată, un firicel de apă alunecând pe fereastra dormitorului, un pocnet umed pe o pagină de ziar, un fâsâit pe cărbunii de grătar.^Iar după aceste prime atingeri vine îmbrăţişarea iar umezeala din înaltul cerului se prăvăleşte pe caldarâm, pe case, peste întregul oraş, la început cu o răbdare ciudată, luându-şi avânt fară grabă până când, dintr-o dată, se aude o larmă de pietricele aruncate în geamul ferestrei şi ploaia cade cu forţă şi greutate, se loveşte de asfaltul străzii cu asemenea putere că îţi vine greu să spui dacă ploaia vine de jos sau de sus, pisând pavajul şi alunecând peste peticele fierbinţi ale străzii, năvălind de pe acoperişuri în gurile de canal şi crăpăturile întâmplătoare, spălând ferestrele şi ramele coapte de vreme, lovind cu insistenţă în tot ce este lăsat sub cerul liber.^Iar oamenii care n-au apucat să se adăpostească sunt luaţi prin surprindere, îşi adună în grabă ziarele ude şi o zbughesc peste pragul de la intrare, veseli la schimbarea neaşteptată

67

a vremii, scuturându-se ca nişte câini îmbăiaţi, se uită unii la alţi şi se miră de unde o fi venit potopul, îi văd pe copii stând în ploaie, udaţi până la piele, stârniţi de entuziasm, cu limba scoasă ca să prindă stropii, băiatul cu tricicleta, fetiţa de la numărul şaisprezece, gemenii, cel mai mare lovind cu paleta în toate părţile, toţi într-un pas de dans şi chiot, de parcă n-ar mai fi plouat de luni întregi.^Şi sora gemenilor reapare din josul străzii, aleargă, cu panglica în zbor, cu o mutră de călugăriţă, ceva de neexprimat în cuvinte luminându-i obrazul, se opreşte lângă fetiţa bărbatului cu mâinile arse, îi şopteşte ceva şi o iau la fugă împreună, panglica fluturând în ploaie, o frânghie de uscat rufe goală, un capăt de bandă de magnetofon, aleargă până la capătul străzii, se

întorc şi o iau de la început, fata mai mare, pierdută în plăcerea ascunsă a secretelor sale, fata mai mică, derutată dar voioasă, chicoteşte şi încearcă să sară într-un picior în timp ce aleargă.^Tatăl ei o strigă din uşă, o strigă pe nume, îi spune gata, hai înăuntru, te uzi toată, ea lasă din mână capătul de panglică şi fuge la el, fata mai mare nu se opreşte din alergat şi nici nu-i pasă.^Dintr-odată ploaia se întețeşte, de necrezut, o perdea oarbă de apă lăsată peste întregul oraş, iar acum până şi gemenii se adăpostesc şi pe stradă rămâne doar fata, singura fiică a perechii înlănțuite în încăperea lor, ea îşi învârte panglica de parcă ar fi o plasă de prins fluturi, de parcă încearcă să prindă un prunc, o soră, odată l-a întrebat pe tatăl ei de unde a venit ea pe lume, iar el i-a răspuns, draga mea, te-am prins din văzduh, şi acum ea încearcă să facă acelaşi lucru, stă în mijlocul drumului şi se propteşte de ploaia care cade,

68

cu ochii închişi, să-i apere de furia apei, când o maşină dă colțul străzii, croindu-şi drum prin potopul de apă ca un plug de curățirea zăpezii, fata se uită spre maşină şi muzica din capul ei încetează, maşina claxonează, roțile se blochează şi are loc un derapaj uşor pe oglinda de apă. Ea se uită spre maşină, care dă peste poarta de crichet încropită din lăzi de lapte, răstoarnă lăzile, iar fata aleargă în casă şi lasă panglica pe jos, în stradă.^Maşina e oprită în drum, ştergătoarele măturând cu furie parbrizul şi claxonul amuțit de trăsnetul ploii.^Iar ploaia cade greoaie, schimbând culoarea şi textura străzii, orice părticică întinsă capătă un lustru întunecat, soarbe praful din atmosferă şi îneacă orice alt zgomot, numai ca oamenii să poată privi.^Ploaia îl ajunge pe băiatul cu ochii iritați, aplecat peste pervazul ferestrei de la etaj să facă poze polaroid una după alta, fără să schimbe unghiul, fără să mişte focalizarea, culegând fiecare imagine nou-născută din aparat şi aşezând-o, aşa umedă, deoparte, acelaşi cadru mereu schimbat, ploaia picurând pe dispozitivul de vizare ca nişte şanse ratate, iar el priveşte atent, apasă declanşatorul şi nu clipeşte, iar

ploaia cade şi se strecoară printre crăpăturile acoperişului de pâslă, în mansarda de la numărul douăzeci şi doi, unde fata cu părul tuns scurt şi ochelari pătrățoşi aşază pentru ultima dată o cutie goală de înghețată, cu ochii la cerculețele jucăuşe lăsate de stropii căzuți din tavanul pătat, îşi împachetează lucrurile în sacoşe şi cutii de carton, se pregăteşte de plecare, dar nu este sigură în ce direcție sau ce se va întâmpla acum, ia CD-urile de pe rafturi şi recuperează cărți şi piese de îmbrăcăminte rătăcite sub pat, nu ştie unde să le mai

68

pună şi se mişcă cu încetineala unui copil pus să-şi facă curățenie în camera, iar

ploaia cade ca într-o saună pe grătarul de la numărul douăzeci şi trei, fumul ridicându-se din cărbunii încinşi, băiatul cu părul mare şi plete se repede din casă şi îl acoperă cu o umbrelă de golf vărgată, o ține într-un anumit unghi şi tot schimbă mâinile opărite, iar

ploaia bate în fereastra dormitorului de la numărul nouăsprezece, o trezeşte pe mama gemenilor, ea doarme cu fața lipită de fața soțului, mădularele lor împletite la fel ca trunchiurile a doi pomi de tisa, dorm, dar ea este trezită de apa care ciocăneşte la fereastră. Nu face nici o mişcare, vede apa şiroind pe geamul ferestrei prin crăpătura perdelelor, trăieşte satisfacția lucrului împlinit prin toate fibrele trupului, de parcă răsuflarea ei ar fi o atingere uşoară a unei corzi de violoncel, o melodie fredonată şi un firicel de dorință împrăştiată, iar

ploaia cade din cer şi se prinde de marginile rebele ale perdelelor scăpate prin ferestrele deschise, ca nişte plase de năvod lăsate la apă pe spatele bărcii, plase atârnate cu grijă ca să despartă ceea ce este înăuntru de ceea ce este în afară, menite să păstreze bine ascunse secretele încâlcite, iar

ploaia cade mai domol, zgomotul se pierde încetul cu încetul, lumina începe să străpungă pânza de nori şi ajunge pe stradă iar studentul de la arhitectură, de la numărul unsprezece, îşi lipeşte fața de geam şi priveşte cum petele de lumină trec printre firele de apă, îi vine în minte un loc unde a lucrat în primăvară, un birou în care la fereastră era un morman de recipiente pentru răcirea apei şi, cum stătea să privească

razele soarelui strecurându-se prin labirintul straturilor de refracție, ce frumos era, îi spunea matematică

69

spontană şi dorea să construiască ceva asemănător, priveşte şirul de case de peste drum şi le imaginează alcătuite în întregime din plastic şi sticlă, îşi imaginează cum viețile oamenilor s-ar putea schimba dacă locuințele lor s-ar mişca într-o neîntreruptă reflecție de lumini, nu ştie dacă este posibil dar se gândeşte că este o idee nostimă, iar

ploaia şovăie iar mama gemenilor stă tot nemişcată, este fericită până în străfundul inimii şi aşterne un sărut pe obrazul soțului, simte o undă molcomă ce îi străbate trupul ca o amintire, închide gura şi ochii păstrând-o în sinea ei, o lasă să-i dea târcoale pe cerul gurii, o soarbe încet şi fără grabă, iar

ploaia se mai potoleşte, bărbatul din maşină deschide în sfârşit portiera şi îndepărtează lăzile de lapte, le aruncă pe marginea drumului şi aruncă o privire criminală spre gemenii care se ascund în holul de la intrare, o ia din loc şi strada se goleşte, spălată şi dichisită de această schimbare neaşteptată, iar

ploaia mai cade încă, blândă acum, prin fața ferestruicii de la mansarda casei de la numărul douăzeci şi unu, omul cu tatuaj este din nou în pat, fumează, iar femeia cu părul roşcat adună petalele căzute în jurul unei vaze cu trandafiri, trandafiri pe care i-a ținut mai mult decât se cuvine, culege petalele căzute şi le vâră într-un borcan de gem gol iar bărbatul o întreabă de ce face asta. Şi ea pune borcanul pe pervazul ferestrei, se întoarce spre el, umbrit în camera întunecată de ploaie, şi-i spune, în felul acesta stau la lumină, lumina trece cumva prin ele şi le dă viață, le dă strălucire, iar

pe măsură ce ploaia se duce e linişte şi pace, lumina năvăleşte pe stradă, prin ferestre şi uşi deschise, îți sar în

69

ochi ultimii stropi căzuți pe caldarâmul aburind, se scurg firicele şi picături de apă din conducte şi guri de canal aflate în diverse stări de uzură, este o tăcere similară unei adieri de încordare ce nu durează mult, până copiii revin pe stradă, sărind prin ochiurile de apă, hainele ude de pe ei şi părul ud se usucă rapid în bătaia fierbinte a soarelui care se întoarce, băieții îşi pun la loc poarta de crichet şi se pregătesc să reia jocul, furtuna trece peste restul oraşului şi se pierde pe dealuri din jur.^69

Când se întoarce în cameră fața îi este mai luminată, se

vede că este emoționat, cutia e ciudată şi grea dar el o

ține de parcă ar fi uşoară ca o pană.^Aşază cutia pe masă şi începe să scoată din ea obiecte, asta

o să-ți placă, zice, o să-ți placă, întreb, n-o să se supere, nu sunt obiecte personale sau aşa

ceva, dar sunt deja aproape de el şi mă uit în cutie.^Nu, nu, îmi zice, va fi foarte mulțumit, totdeauna îi place

să se mândrească cu obiectele lui, şi scoate o casetă de

lemn cu o fațetă de sticlă şi, zice, uite ți-am spus de asta,

nu-i aşa?^Mă uit la şirul de siringi montate pe casetă, cu ace de mărimi diferite, unul din ele rupte în două, toate locaşurile date cu un strat de vopsea cafenie, transparentă, ca nicotină de pe un beţigaş de curățat pipe, întinsă pe sticlă, iar pe spatele casetei a scris o dată şi câteva numere ce par a fi indicatori de pe o hartă.^încep să-l întreb ce este cu caseta, dar el îmi întinde alte obiecte, o scrisoare scrisă de mână, pusă sub sticlă într-o ramă, presată ca o frunză, o mănuşă de bucătărie, jumătatea de sus a unei sticle de vin sparte, o legătură de chei.^Mă uit la toate lucrurile astea şi spun, dar pentru ce sunt toate acestea, şi el zice, păi le numeşte arhivare urbană, mi-a spus că e parte din arheologia lui, spune, stai o clipă, colierul de cioburi e pe aici, pe undeva.^69

Merg să mai fac nişte ceai, stau în uşa bucătăriei, până fierbe apa, şi mă uit la el cum scotoceşte în cutie, îi ascult vocea şi-i spun, eşti chiar mândru de fratele tău, se vede de la o poştă.^Se opreşte din scotocit, se întoarce, se uită la mine şi zice foarte încet, sigur că sunt.^Umplu ceainicul, îl duc în cameră şi-l pun pe masă, aproape de

caseta cu siringi şi scrisoarea presată, lângă sticla de vin şi chei, lângă vederile acoperite de însemnări scrise cu mâna.^Acum se aşază, citeşte însemnările şi emoţia pare să-i fi trecut.^Mai scoate câteva lucruri din cutie, un pachet de ţigări, o canistră de bere nedeschisă, un portmoneu de plastic alb cu un lănţişor de aur prins de încuietoare, ţine în mână fiecare obiect întorcându-l în lumină, privindu-l cu atenţie.^Mă-întreabă, crezi că e puţin prea mult?^îi spun, nu ştiu, adică unele dintre ele, unele par puţin, ştii,

unele nu sunt importante.^Zice, vorbea mult despre asta înainte de a pleca, despre

faptul că totul e prea mult, despre asta vorbesc acele

lucruri, proiectele lui, încearcă să absoarbă câte ceva din

ele.^îl întreb, prea mult din ce, şi el spune, prea mult din toate, prea multe lucruri, prea multe locuri, prea multă informaţie, prea mulţi oameni, prea multe obiecte pentru a fi prea mult, sunt prea multe lucruri de ştiut şi eu nu ştiu cu ce să încep, dar vreau să încerc.^70

îmi ridic privirea şi văd că citeşte aceste cuvinte de pe una din vederi, vocea îi este puţin alterată şi mă întreb dacă aşa îi este vocea când citeşte sau încearcă să aibă timbrul vocii fratelui său.^Mai ia o vedere şi citeşte, sunt aşa de mulţi oameni în lume, zice, şi vreau să-i cunosc pe toţi dar nu ştiu nici măcar numele vecinului meu, şi când pune vederea jos, văd că de fapt este o fotografie, o fotografie a soţilor bătrâni din vecini, fotografie luată de sus, de la fereastră, cei doi mergând pe stradă.^Iau vederile, toate sunt fotografii lipite pe un carton, fiecare fotografie a oamenilor care locuiau pe strada aceea.^Este o fotografie a bărbatului cu mâinile cicatrizate, care locuia câteva uşi mai jos, îşi ridică fetiţa, ea sta, pe braţele lui încrucişate, ca pe un scaun.^A scris pe spatele vederii, cred că îl cheamă Avtar, mă întreb cu câţi ani în urmă o fi fost incendiul, fiica lui e cam agitată, nu ştiu cum o cheamă.^Mai este o altă fotografie, a gemenilor de pe partea cealaltă a străzii, poza lor în curtea cuiva, scoţând pungi de gunoi din tomberoane iar pe spate scrie nu ştiu cum îi cheamă, tot timpul ţipă, sora lor este liniştită şi pare să ţină tot timpul ceva ascuns la spate.^Mai este o fotografie a băieţilor de la numărul douăzeci şi trei, mergând pe mijlocul străzii iar pe spate este trecut numele lor, scrie Jamie, Michael îl cunoaşte, Rob, cel cu skateboardul, Jim şi Andy, nu ştiu prea multe despre ei, doar că unul cântă la chitară.^Nici unul dintre cei din fotografii nu arată că ar şti că sunt fotografiaţi, toţi se uită în altă parte, absenţi şi detaşaţi.^70

Toate fotografiile au ceva într-un colţ, cadrul unei ferestre, o perdea, o parte din uşa de la intrare şi toate pozele arată ca nişte secrete.^Este şi o fotografie de-a mea, merg în jos, pe stradă, îmi întorc capul să mă uit la ceva şi pe spatele fotografiei e scris numele meu, a mai scris şi altceva şi apoi l-a şters cu linii groase de carioca.^Mă uit la fiecare fotografie, aproape toată lumea de pe stradă a fost fotografiată şi însemnată, uneori cu un nume, alteori cu câte o remarcă, mă uit la fiecare fotografie pe rând şi când am terminat le aşez frumos una peste alta.^Femeia de peste drum, mama gemenilor, stând la fereastra

deschisă de sus, privind în stradă, zâmbind, arătând cu

mult mai tânără decât, probabil, era.^Bărbatul din vecini, ţinându-şi pălăria în mână şi trecându-şi

degetele prin păr ca un pieptăn, pe spatele fotografiei

scrie cred că au o grădină pe undeva, dar cred că numai

soţia merge acolo, îmi amintesc că o vedeam trăgând după ea căruciorul de

cumpărături, coada cazmalei fiind la vedere, având deja

mănuşile de grădină trase pe mâini, întorcându-se spre

noi şi zicând hi-ho.^Bărbatul care îşi tot spală maşina, cu o găleată goală în

mână, o dungă udă pe pieptul cămăşii, de parcă ar fi

alergat într-o cursă de atletism.^Cuplul cel tânăr, din apartamentul de la etaj, obişnuiam

să-i aud certându-se tot timpul dar în fotografie se ţin de

mână şi râd.^Mai sunt şi alte fotografii, fără oameni, lipite pe carton fără nici o explicaţie pe spate, un fotoliu pe o străduţă,

un stâlp de iluminat vopsit roşu cu verde, un porumbel
zburând cu o crenguță în cioc.^O fotografie a pavajului într-o stație de autobuz, punctat cu
resturi de gumă de mestecat scuipată pe jos.^Dar cele mai multe sunt fotografii cu oameni şi, de cele
mai multe ori, oameni sunt pe stradă, tânărul cu inel în
sprânceană, tatăl slab al băieţelului cu tricicleta, bărbatul
de la prăvălie, stând în spatele tejghelei, cu un zâmbet
larg privind în aparat.^Pe spatele fotografiei scrie: el a fost singurul pe care l-am
putut întreba, numele lui este Dl Rozi.^Mă întreabă, i-ai cunoscut pe toți aceşti oameni, îi spun, îi recunosc, dar nu i-am cunoscut pe nici unul dintre ei.^Mai scoate şi alte lucruri din cutie, o mână de clame de perdele, un borcan de gem plin cu mucuri de țigară.^Se uită la borcan, se uită la mine şi izbucneşte în râs, zice, unele din lucrurile astea sunt puțin nu ştiu cum, şi ia clamele, se joacă cu ele dintr-o mână în alta, lăsându-le să cadă ca nişte piese de domino.^Spun, dacă colecționează atât de multe lucruri când călătoreşte va avea nevoie de un camion până se întoarce, iar el îşi ridică privirea, schițează un zâmbet şi sună telefonul.^Mă ridic să răspund şi Sarah zice oh, Doamne, dar nu pot să cred.^îi spun, bună, ai primit mesajul meu, ce s-a întâmplat, ce
nu crezi?^îmi spune, tocmai am vorbit cu mama ta, pentru că ți-am pierdut numărul aşa că am sunat-o pe ea să i-l cer şi mi-a
71

spus că e îngrijorată din cauza ta, a spus că credea că ştiu.^întreb, ştii ce, ea zice ce crezi, îmi închid ochii şi trag o înjurătură şi mă întorc cu spatele spre cameră şi, în acest timp, îl aud pe Michael strângând ceştile şi ducându-le în bucătărie.^îi spun, oh, deci aşa ți-a spus ea, îmi spune, da, nu mi-a venit să cred, îi spun, îmi pare rău, voiam să-ți spun eu, dar aşteptam. Mai aşteptam puțin.^Şi zice, de când ştii, când ar fi sorocul, cine a fost, de ce nu
ai şti ce vreau să zic, iar cuvintele îi ieşeau amestecate şi
repezite ca un e-mail virusat.^Spun, Sarah, îmi pare rău că nu ți-am spus până acum, dar
acum nu vreau să vorbim despre asta, nu chiar acum.^Spune, scuză-mă, şi vocea îi sună spartă.^Nu vreau s-o supăr, zic, vrei să ne întâlnim, vrei să vii la
mine?^Okay, zice, okay, poate peste weekend, ar fi foarte bine spun, avem o mulțime de vorbit, de recuperat, şi ea râde scurt, nervos.^Zice, dar tu, eşti okay?^Zice, mama ta, e îngrijorată, părea chiar foarte îngrijorată.^îi spun, sunt okay, Michael e aici, a venit să mă vadă, cred că mergem să luăm prânzul undeva, sunt okay, mulțumesc că m-ai sunat, mă bucur că ai sunat, pe cuvânt.^întreabă, mai este încă acolo? Nu e el, aşa-i? Şi apoi zice, oh, nu, desigur că nu, şi chicoteşte, şi îşi ia la revedere, şi eu îi spun că o voi suna.^71

Vine din bucătărie în timp ce pun receptorul în furcă şi
zice, eşti okay, şi îi spun da, doar că, nimic de fapt.^Mă uit la lucrurile de pe masă, de lângă cutie, mă uit în
cutie şi scot un teanc de fotografii polaroid.^Spun, e vorba de maică-mea, i-a spus lui Sarah că sunt
însărcinată iar eu nu aveam de gând să-i vorbesc încă
despre asta.^Mă uit la fotografii, sunt luate din nou din fereastra dormitorului, o zi în care a plouat tare, sunt stropi pe lentilă şi strada străluceşte de ploaia care a căzut.^întreabă, n-ai vrut să-i spui deloc, zic, ba da, dar nu încă, nu aşa, am vrut să aştept până când..., nu ştiu.^în fotografie sunt gemenii, în ploaie, cu capetele date pe spate şi hainele ude leoarcă, unul dintre ei agitând o paletă de crichet în aer.^Spune, cel puțin acum poți discuta cu cineva despre, vreau să zic, ştii, nu vreau să par nepoliticos, dar ai nevoie de cineva cu care să discuți, la modul serios vreau să zic, şi eu îi arunc o privire.^Mă uit la celelalte fotografii, sora gemenilor îşi flutură panglica în aer, focul de la un grătar scoate nori de fum, la numărul douăzeci şi trei, cerul negru e plin de ploaie, strada străluceşte ca oglinda şi privesc mai atentă pozele.^Mă uit la fotografia gemenilor

şi recunosc hainele pe care unul dintre ei le purta, cel cu paleta de crichet, şi-mi dau seama când au fost făcute fotografiile şi stomacul mi se întoarce pe dos, ca o vază ce alunecă de pe un pervaz.^Scoate ultimele obiecte din cutie, un teanc de caiete spiralate legate cu sfoară, aparatul de fotografiat, pagini decupate din ziar, fotocopii de texte.^72

-Cred că cea mai mare parte din toate acestea sunt legate
de dizertația lui zice, şi scoate nişte fotografii cu sicrie şi . ruguri funerare, un articol despre Graceland, dezlipeşte
resturi de lipici de pe dosul paginilor.^Studia ceva în legătură cu ritualurile funerare, zice, o
comparație între cele istorice şi cele moderne.^Scot ultimele lucruri din cutie, două bucăți sparte ale unei
figurine de lut, cred că şi asta făcea parte din studiu,
spune, ceva oriental.^Pun cele două bucăți cap la cap, fixând capul rotund şi
neted, ținând figurina mai aproape, să o pot vedea.^O figurină plină de eleganță, paşnică, foarte bine făcută,
ochii închişi, nasul o picătură delicată, umerii şi corpul
aproape fără formă.^O întorc, o pun jos şi aşez capul lângă corp.^E păcat că s-a spart, spun.^Probabil a scăpat-o, zice el.^începe să pună lucrurile înapoi în cutie, în ordine, aranjându-le cu grijă astfel încât să încapă totul.^întreb, vrei să mergem undeva să luăm prânzul, se uită la mine şi continui, vreau să spun că n-am nimic de mâncare.^Zice, nu, nu, ar fi bine, mi-ar face plăcere.^Zice, de fapt nu fac nimic deosebit azi, poate am putea
merge undeva după-masă, este şi o zi de sărbătoare
legală.^îşi îndreaptă privirea spre mine, mâinile nu mai fac nici o mişcare, mă uit în sus şi el clipeşte iar eu îmi întorc privirea, zice, vreau să spun, dacă nici tu nu ai nimic de făcut.^72

Nu, spun, repede, nu am nimic deosebit, nu, ar fi chiar plăcut, puțin aer curat spun, puțină mişcare.^Zâmbeşte, spune, e în regulă, bine, termină de împachetat cutia, o ridică şi zice, ei, mergem acum?^Okay, îi spun zâmbind, ne întâlnim afară, că mai am nevoie de câteva clipe şi îi deschid uşa, îl urmăresc mergând afară la maşină, mă simt ciudat şi puțin zăpăcită.^îmi iau poşeta, beau un pahar cu apă şi umplu sticla, mă uit din nou la flori şi ies în lumina soarelui, spre maşina care mă aşteaptă.^72

în pat, în dormitorul de la numărul nouăsprezece, mama gemenilor e trează. Soțul ei doarme, netulburat, iar ea stă întinsă lângă el, nemişcată, conştientă de plăcerea absolută dinlăuntrul ei, gândindu-se la vremurile când nu asta era ordinea firească a lucrurilor, când momentele lor de intimitate erau întunecate de umbra a ceva neîntâmplat, de gândurile potrivnice ale familiei în privința lor şi în special a ei.^îşi trece degetele peste netezimea plată a pântecului şi îşi aminteşte când aşa ceva era un lucru dureros, un lucru pentru care trebuie să plângi.^Un lucru pentru care trebuie să te rogi.^Apucă faldurile căzute ale pielii de pe burtă şi de pe şolduri, îşi trece degetul mare peste cutele mărunte şi semnele lăsate de ceea ce a fost acolo, de creşterea treptată a Irupului ei.^îşi aminteşte greutatea, mărimea enormă, îşi aminteşte miracolul, corpul ei schimbându-se să facă loc unui nou trup, altor două trupuri noi.^Se gândeşte la vremurile imposibile, la anii nebinecuvântați, la cuvântul pe care l-a folosit mama soțului ei spunându-i, e o ruşine, e ruşine că eşti nebinecuvântată.^Dar ea nu înțelegea prin ruşine ceea ce unii oameni înțeleg când îl rostesc ca nu uşor regret, ca atunci când spun ce păcat că plouă, nu aşa a folosit cuvântul, l-a folosit în sensul lui vechi, cuvântul ruşine însemnând umilință, şi stânjeneală, şi
72

nedreptate. Ruşine însemnând pleacă-ți capul şi nu te uita la mine, eşti aducătoare de ruşine în casa fiului meu.^Ea nu a spus chiar aşa de clar, dar ceea ce a spus înseamnă exact asta, lucruri amarnice, duşmănoase şi le spunea doar când nici unul din bărbați nu era în casă.^Sunt câțiva ani de atunci, dar încă îi este greu să-i găsească scuze pentru lucrurile pe care le-a spus, pentru felul cum se purta.^Soțul

oftează în somn, se mişcă, se întoarce spre ea, întinde un braţ peste pieptul ei şi îi dezmiardă umărul cu buzele.^Ea îi ia mâna, îşi împleteşte degetele cu ale lui şi arată la fel ca atunci când s-au născut cei doi fii ai lor, când au fost întinşi talpă la talpă, se mişcau deodată şi-şi împleteau picioarele.^Iar când se gândeşte la acel moment, privindu-i pe cei doi nou-născuţi, inima îi înfloreşte întocmai ca atunci. Se gândeşte la cât timp a trebuit până să se nască, la toate procedurile, la tot ritualul, medicamentele şi regimul special, calendare şi termometre, nenumărate analize de sânge, de urină şi multe altele.^Se gândeşte la ruşinea soţului, fiind nevoit să-şi verse sămânţa într-o sticlă de plastic, e bucuroasă că mama lui nu ştie despre asta. A fost mai tăcut o vreme după aceea, după ce doctoriţa i-a vorbit despre test, a spus că s-a simţit de parcă s-ar fi micşorat, de parcă era mai puţin bărbat. Dar ea l-a sărutat şi l-a ţinut în braţe şi i-a spus că el e aceleaşi pentru ea, aşa cum a fost întotdeauna şi, după o vreme, el a crezut-o şi i-a povestit ce i-a spus doctorul, sfatul pe care i l-a dat.^Chiar şi acum, după şapte, opt ani, îi revine zâmbetul pe buze când îşi aminteşte de toate lucrurile pe care au trebuit

să le facă pentru ca imposibilul să devină posibil, să aducă binecuvântarea. Erau lucruri care păreau prea comune, prea lumeşti, de parcă trebuia să cauţi o comoară ghicind şase numere, se gândeşte la acele lucruri, sărută mâna soţului şi zâmbeşte.^Băi calde, alergări prin parc, mâncare cu puţină grăsime.^Lenjerie de corp mai largă.^Toate i se păruseră atât de inutile, lucruri atât de mărunte în faţa sterilităţii ei, ca un păhărel de apă în mijlocul deşertului, ca o bătaie cu un deget într-o uşă imensă de fier şi nu avuseseră mari speranţe, aşa că au continuat cu tot ce se mai putea, calcule şi tabele, temperatură şi cântărit, estimarea celei mai potrivite perioade. Ferestre fertile, spusese doctoriţa, trebuie să estimaţi care vă sunt ferestrele fertile şi să le folosiţi din plin.^Expresia i s-a părut nostimă, o făcea să se gândească la o colibă părăsită, cu iederă şi muşchi crescând prin ochiul spart al ferestrei.^Şi totuşi, şi-au estimat ferestrele fertile folosindu-le din plin. Zâmbeşte, şi trupul i se umple de plăcere, cu amintirea plăcerii, se întoarce puţin şi se strânge lângă soţul ei. îşi aduce aminte că odată, el prefacându-se că ezită, i-a spus, iubirea mea, nu crezi că supraestimăm aşa numitele ferestre fertile? Şi ea îi spusese, desigur, aşa cred, şi au profitat de ele din plin.^Acum îl priveşte, ochii închişi, gura întredeschisă, fiecare colţişor al feţei luminat de strălucirea soarelui care inundă camera. Obrajii aspri şi puţini lăsaţi în jurul pometilor, barba de o zi făcându-şi loc prin piele, puncte negre condimentate cu argint. Se gândeşte la sunetul pe care l-ar face palma ei trecută peste firişoarele acelea, ca o nucşoară dată

pe râzătoare. îi atinge uşor pielea, îi desenează conturul ochilor şi al buzelor, urmăreşte cutele de pe frunte, prinde firele sprâncenei stufoase între două degete şi le strânge în smocuri. El murmură ceva în somn, se întoarce puţin şi faţa i se strâmbă către ea. Ea şopteşte un şşt, şi-şi trece degetul arătător peste fruntea lui, în jos, pe nas până la buze.^Se gândeşte la faţa lui de atunci, îşi aduce aminte cum s-a schimbat brusc când i-a spus, a fost ca un uriaş foc de artificii într-o noapte întunecată, luminând, şi scânteind, şi explodând în faţa ei, ochii larg deschişi, gura deschisă şi dinţii strălucindu-i în alb şi auriu, pocnituri şi şuierături de încântare izbucnind de undeva din adâncul său. Oh, e adevărat? a zis, chiar e adevărat? oh, lăudat fie, a spus, sunt aşa de fericit, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, a spus, şi ea şi-a dat seama că i se adresa ei, aşa că a râs şi a spus, nu, eu îţi mulţumesc ţie, eu îţi mulţumesc ţie, Dle Pantaloni Largi, iar el a râs, s-au îmbrăţişat şi-au tot citit scrisoarea doctoriţei, vorbind bucuroşi şi emoţionaţi până noaptea târziu, cui să-i spună mai întâi, când să spună, vorbind de hăinuţe, pătuţuri şi landouri, de cum vor aranja debaraua, de somn bun şi mâncare bună, de bani în plus, de nume. Discutând ore întregi despre un nume bun, discutând săptămâni şi luni, în timp ce burta i se umfla şi mersul i se îngreuna, în timp ce greaţa venea şi dispărea iar emoţia creştea, în timp ce vizitele rudelor şi prietenilor se înmulţeau, tot timpul gândindu-se la nume. Scriind liste, încercând cum sună numele preferate, căutând prin cărţi idei noi.^îşi aduce aminte de acele ultime săptămâni, izolată în casă, înconjurată de

oameni care încercau să o ajute, înconjurată de poveşti, cum a fost când ei..., sfaturi peste sfaturi ca şi cadourile din colțul camerei.^74

îşi aduce aminte cât de incomod a fost, atunci, durerea dându-i târcoale, dificultatea de a dormi, senzația copleşitoare a unei asemenea poveri, dorind să treacă odată şi, totuşi, temându-se de sfârşit. îşi aminteşte cum soțul îşi desfăcea ' palmele late peste burta ei, degetul mare lângă degetul mare, degetele mici întinzându-se aproape pe şolduri.^Cum te simți, întrebase el, cum e să fii aşa de ciudată şi de diferită, şi ea îi răspunse, mă simt ca un mamifer, şi el a râs zicându-i, dar asta suntem, noi, ființele umane suntem mamifere, ştii doar, şi ea îi răspunse, nu, nu asta vreau să zic, şi era incapabilă să-i explice ce vroia să spună, că se simțea ca un elefant nenorocit, o balenă, enormă şi maiestuoasă ca un balon, vroia să spună nu ca o ființă umană, ci asemeni unui animal prins între mreje mai puternice decât el, mai mult decât o singură ființă umană, voia să spună că se simțea ca făcând parte dintr-o specie, parte din ceva ce era lucrul naturii şi ea nu-l putea controla.^în noaptea înainte de a se întâmpla, el şi-a desfăcut mâinile şi le-a apăsat pe pielea ei umflată, o piele atât de întinsă încât părea transparentă, şi-a ținut mâinile acolo şi a zis, Dumnezeule, asta va fi un copil grozav de mare.^îşi aminteşte spunând asta, zâmbeşte şi dă din cap, se întreabă cum de nu îi trecuse prin cap, cum nici unuia dintre ei doi nu le trecuse vreodată un asemenea gând prin cap.^îşi aminteşte de mutra lui uluită când a aflat, când totul s-a terminat şi a fost condus în cameră şi tot ce putea face a fost să se uite la ea şi să spună, Dumnezeule, sunt doi.^îi atinge din nou buzele cu degetul, mângâindu-i cu încheietura degetului marginile buzei inferioare şi superioare, el îşi mişca buzele, pleoapele i se ridică puțin, ca nişte hârtii foşnind la o mică adiere. Ea îi şopteşte, trezeşte-te,

74

îşi apleacă fața să-l sărute pe gură, se rostogoleşte cu toată greutatea spre el, simțind căldura soarelui pe spate, mişcându-şi capul aşa că umbra ei saltă în fața ochilor lui.^Se trezeşte, îşi deschide ochii şi ea îşi răsfiră degetele pe pieptul lui, mişcându-şi coapsele în aşa fel că pântecul lui se leagănă încolo şi încoace.^Ea întreabă, ai dormit destul acum, eşti odihnit?^Spune, încă suntem singuri în toată casa, ştii.^El ridică din sprâncene şi începe o încleştare de trupuri, foşnet de cearşafuri mototolite, scârțâit de arcuri vechi.^Şi, într-un moment de repaus, fără suflare, clipind unul la altul, ştergându-şi deja sudoarea de pe frunte, ea se gândeşte la următoarea surpriză, la câteva luni scurte după dubla lor binecuvântare, la sădirea celui de al treilea copil pentru care nu fuseseră pregătiți, şi ea ştie că au avut dreptate să pună capăt altei posibilități, să-i lase pe doctori să-şi folosească bisturiele şi cusăturile pe soțul ei şi să tragă obloanele ferestrelor fertile. Nu e vorba de bani, a spus ea, trupul mi-e istovit, şi acest lucru el nu-l putea nega. Ni s-a dat mai mult decât am cerut, a spus ea, e destul acum, şi el a fost de acord.^Au ținut înțelegerea în secret, nu erau siguri că părinții lui vor încuviința aşa ceva, dar mama lui n-a mai vorbit de alți frați şi surori pentru copiii lor. Poate şi ea crede că trei sunt destui de fapt. Poate crede că nici ei doi nu-şi mai continuă viața în aceea direcție, acum că nu mai e nevoie.^îşi trage unghiile încet peste spatele soțului, ascultă sunetele de plăcere pe care i le provoacă şi se gândeşte, ei bine, cel puțin în privința acestui lucru mama lui se înşală.^74

Azi-dimineață m-am trezit, a trebuit să plec la birou fără să fac duş şi m-am simțit toată ziua lipicioasă şi cu capul în nori.^înainte de a pleca, am observat că Michael lăsase aici, pe masă, figurina spartă, zăcând pe o parte, pradă uitării.^Am luat-o în mână şi am privit-o din nou, cu capul odihnindu-se pe umeri, uitându-mă la urechile lunguiețe, subțiri, la mărgelele minuscule din jurul gâtului, la expresia împietrită.^Mă întrebam, oare când se spărsese.^Mă întrebam dacă aş putea să o repar, dacă ar fi corect, dacă nu cumva trebuia să o las aşa.^Am căutat nişte superglue, m-am uitat în sertarul din bucătărie, cel cu bandă de lipit, folie de aluminiu şi benzi elastice, dar am găsit pliantele de clinică, acelea pe care le-am îndesat acolo cu o săptămână în urmă.^Am citit secțiunile pe care am început să le subliniez, am citit tot restul şi, oarecum, mi se părea mai puțin străine decât mi se păruseră la început, mă tot uitam la ceas şi mai citeam puțin, mângâindu-mi pântecul şi imaginându-mi miracolul

fierbând încet, înăuntru.^Dar, în cele din urmă, a trebuit să le pun înapoi şi să alerg după autobus cu gura plină de pâine prăjită.^Şi am petrecut toată ziua la fotocopiator, tăindu-mă cu foile de hârtie în timp ce mă tot gândeam la după-amiaza de ieri.^75

M-am gândit la cât de plăcut a fost să petrecem după-amiaza plimbându-ne, vorbind, nevorbind, gândind, spunându-ne unul celuilalt ceea ce gândeam.^Am mers în parc şi am văzut-o pe fata de la prăvălia de jos, cred că şi ea m-a văzut, dar nu am ştiut dacă să o salut sau nu, nu eram sigură că mă recunoaşte.^Am vomat după nişte tufe de rododendroni, dar asta nu a întrerupt conversaţia.^Am luat prânzul la un restaurant pe marginea lacului, am stat la fereastră şi ne-am uitat la apa lacului, el mi-a povestit cum împreună cu fratele lui au învăţat să înoate într-o excursie în regiunea lacurilor, cum s-au îndemnat unul pe celălalt să intre tot mai departe în apă.^A fost o zi caldă, a zis, dar apa era încă rece ca gheaţa.^Mi-a povestit cum stăteau în apă, tremurând de frig, numindu-se unul pe celălalt laş, încă un pas înainte, şi încă unul, până când au început să dârdâie de frig.^Acum priveşte lacul, se uită la oamenii care vâsleau şi zice, am încetat să mai vorbim, ne uitam la altul întrebându-ne din priviri ce să facem, şi deodată ne-am înşfăcat unul pe celălalt şi ne-am tras, din răsputeri, cu capul în apă.^Am întrebat, şi ce s-a întâmplat, iar el a zis nu ştiu, îmi aduc aminte că am fost sub apă o vreme, dând din mâini şi din picioare, şi apoi, deodată, capul mi-a ieşit la suprafaţă şi amândoi înotam.^I-am spus că eu nu ştiu să înot şi el a arătat spre burta mea şi a zis, deci naşterea în apă este exclusă, şi a zâmbit, iar eu am pufnit în râs.^75

După aceea am mai povestit şi am mers înapoi prin parc, am traversat oraşul şi ne-am dus la o galerie de artă.^Era o expoziţie specială, doar cu un singur exponat, dar noi am stat o oră, uitându-ne şi privind, vorbind despre piesă cu voci şoptite, uimite.^Piesa era într-o singură încăpere, mare, cu lumini lunguiețe, şi am stat în uşă şi ne uitam la ea, la ele, ne uitam peste ele, mii şi mii de figurine de lut roşu de cincisprezece centimetri, făcute primitiv, ca omuleţii de plastilinămodelate la grădiniţă, două orbite cât vârful degetului pentru ochi şi capul ridicat dintr-un corp fără formă.^Fiecare aproape la fel şi, totuşi, fiecare unică.^Ne-am pus în genunchi, uitându-ne la ele cum se uitau, în sus, la noi, mii de figurine, zicând, mă întreb de când, mă întreb dacă toate, mă întreb ce.^Un băieţel a venit alergând şi strigând din spatele nostru şi apoi brusc a tăcut şi a spus, e ca la teatru.^Am vrut să fur una, am vrut să o pun pe noptieră şi să mă trezesc văzând-o zâmbindu-mi blând, dar Michael a zis că nu e Corect, că nu se face, a zis că figurina s-ar simţi părăsită.^Am vrut să le număr, să le dau nume, să inventez o poveste pentru fiecare, dar era imposibil chiar să şi începi aşa ceva.^Aşa că am stat doar acolo, în genunchi, fără să vorbim,

uitându-ne la ele cum se uitau la noi fără să clipească,

fără nici o expresie.^Când am ieşit, soarele era rotund, la apus, ne era foame, dar

eu nu voiam să merg acasă.^Ne-am dus la o cafenea, am cerut o supă, am stat pe scaune

înalte la tejgheaua de la fereastră şi am vorbit fără să ne

75

uităm unul la altul, cu imaginile noastre reflectate în sticla ferestrei.^El m-a întrebat, nu eşti prea obosită, nu-i aşa, nu am umblat prea mult?^I-am spus, nu, nu, sunt bine, sunt puţin frântă, dar e în regulă, am avut o zi bună, am spus.^Şi am stat amândoi acolo înghiţind supa şi mă întrebam ce înţelegeam eu prin bună, m-am gândit la ultimele zile, m-am gândit de ce este el aici, cine e şi de ce a venit să mă caute, la ce se aşteaptă şi la ce se gândeşte acum.^A zis, nu te cunosc decât de o săptămână şi deja simt că te cunosc mult mai bine decât te-a cunoscut fratele meu vreodată, oarecum nu mi se pare cinstit.^Am spus, dar eu mă simt ca şi cum l-aş cunoaşte, mi-ai spus atât de multe despre el, încât am impresia că l-am întâlnit cu adevărat, şi el a spus, presupun că da, dar nu e acelaşi lucru.^Mai sus, pe stradă, era o trecere de pietoni, semaforul era roşu şi mă uitam la toţi cei care aşteptau să traverseze, o mulţime de oameni nemişcaţi, cu feţele fără expresie, uitându-se în sus, la semafor.^Arătând exact ca figurinele din galeria de artă.^Afară era parcată o camionetă albă iar doi bărbaţi în jachete fluorescente încărcau colaci mari de cablu, lopeţi şi marcaje de circulaţie.^A întrebat, care este lucrul

cel mai înfricoşător care ţi s-a întâmplat vreodată?^Şi am început să vorbesc, vroiam să-i spus despre ziua aceea, după-amiaza aceea, văzând clipa, urmărindu-l pe fratele lui mişcându-se într-acolo, dar el a zis, vreau să

76

ştiu ce ţi s-a întâmplat ţie, nu ceva ce ai văzut sau ceva despre care ai citit că s-a întâmplat.^M-am oprit, m-am uitat la el şi mi-am dat seama ce deosebire importantă era.^Am zis, nu ştiu, poate când eram copil şi m-am pierdut la un iarmaroc, dar nu sunt sigură, să mă gândesc, am zis, dar tu, şi am sorbit din supa roşie, groasă cuprinzând cu degetele cartonul cald al paharului.^A zis, eram în spate, într-o dubită care mergea pe un teren denivelat, n-am ştiut unde sunt şi am crezut că fusesem răpit.^M-am uitat la el şi am crezut că glumeşte, dar nu a zâmbit

şi nici nu a spus că nu-i aşa.^A zis că sună mai rău decât s-a întâmplat, dar atunci am fost

îngrozit, am crezut că voi muri.^Mă uit la el, el se uită fix la camionetă şi zice, scuză-mă,

îmi aminteşte de întâmplare, asta-i tot, camioneta mi-a adus

aminte.^Am întrebat, şi cum a fost, cum s-a întâmplat?^îmi spuse că făcea odată autostopul spre casă, stătusem multă vreme să mă ia cineva iar dubita asta s-a oprit şi cei doi bărbaţi au spus că mă pot urca în spate.^A zis, nu avea geamuri, doar două crăpături subţiri în acoperiş, iar razele de lumină scrutau interiorul când făcea viraje şi reuşeam doar să zăresc lucrurile care erau acolo în dubită, cărămizi, frânghii şi o cazma.^A spus că puneau frâne bruşte şi râdeau în hohote.^Şi am mers prea multă vreme, a zis, şi ei s-au oprit din râs şi apoi au rulat pe un fel de teren pentru curse dirt track, săltând în sus şi-n jos, şi eu n-am ştiut unde sunt.^76

Am întrebat, oh, Doamne, ce-ai făcut, ce s-a întâmplat, a zis nimic, nu s-a întâmplat nimic, m-au lăsat în cele din urmă la capătul străzii mele, a fost un fel de glumă, a zis.^Vorbea rar, fără să respire, şi a spus că cel mai rău lucru a fost, e ciudat, dar cel mai rău, mai rău decât ce mi se putea întâmpla mie, a fost întrebarea ce aş putea face, cum voi ieşi din situaţia asta, cel mai rău a fost că mă gândeam că nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat cu mine, că voi fi dat pentru totdeauna pierdut, dispărut, dus.^S-a uitat la mine şi a spus, poţi să-ţi imaginezi asta?^Spuse, poţi să-ţi imaginezi un sentiment mai puternic de singurătate?^Când seara am ajuns înapoi în apartament, luminiţa verde de

pe robotul telefonului licărea.^Am rămas locului uitându-mă la ea, ca hipnotizată, am lăsat

uşa de la intrare deschisă şi luminile stinse, uitându-mă la

luminiţa verde clipind în întuneric.^Mă întrebam dacă mă sunase mama, dacă avusese timp să

se gândească şi voia să-mi spună că nu e nici supărată,

nici necăjită, că e bucuroasă că i-am spus şi oare n-ar

putea veni să mă vadă?^Mă întrebam dacă nu era tatăl meu, spunându-mi să am

grijă, spunându-mi că şi mama simte la fel dar îi vine greu

să rostească cuvintele, spunându-mi că şi ea te iubeşte la

fel de mult ca mine.^Urmăream luminiţa aprinzându-se şi stingându-se ca un

ciocănit insistent într-o uşă închisă, m-am apropiat dar

nu mi-a venit să apăs pe butonul de ascultare.^76

Mi-a trecut brusc prin cap că părinţi mei au sunat rudele din Scoţia, au dat de urma băiatului care lucra acolo unde a fost pomana, i-au dat numărul meu de telefon şi i-au spus să mă sune.^îmi imaginam vocea lui plină, subţiată prin cablurile telefonice şi de aparat, năvălind în apartamentul meu şi spunând ceva de genul hello, a trecut ceva vreme, ce mai faci.^M-am întrebat, ce s-ar întâmpla la auzul vocii sale, dacă m-aş chirci sau m-aş ridica, dacă înlăuntrul meu, undeva sub inimă, ceva ar tresări, s-ar mişca cu un ghiont în semn de recunoaştere.^Mi-am amintit cuvintele pe care i le spusesem lui Michael, şi mă întrebam dacă le-aş putea spune din nou, ca răspuns, dacă aş putea

spune îmi pare rău, a fost doar ceva ce s-a întâmplat, n-a fost nimic, decât doar o întâmplare.^Apoi m-am uitat la luminița verde şi m-am gândit la fratele
lui Michael, şi mi-am imaginat vocea lui calmă, ezitând
să iasă din aparat.^Mi l-am închipuit pe Michael luând legătura cu el, spu-
nându-i, am întâlnit-o, zicându-i că eu am spus că mi-ar
face plăcere să-l întâlnesc într-o zi.^Mi l-am imaginat la un telefon public, undeva în cealaltă
parte a lumii, dându-i târcoale, întinzând şi retrăgându-şi
mâna, ca un jucător de şah nesigur pe mişcări.^Mă întrebam ce ar spune el, mă întrebam ce aş spune eu
dacă m-ar suna şi am vorbi din nou.^M-am gândit că poate l-aş întreba de fotografiile pe care mi
le-a arătat Michael, de obiectele pe care le-a colecționat
77

şi le-a stocat, aş putea să-l întreb de ce le-a păstrat şi dacă aveau vreo semnificație.^Şi m-am gândit că aş putea să-l întreb de figurina spartă, ce-i cu ea, de unde provine, cum s-a spart, m-am gândit că astea sunt lucruri despre care am putea vorbi şi, desigur, vroiam să-i spun despre după-amiaza aceea, acel moment, vroiam să-l împărtăşesc cu el, amintirea aceea, m-am gândit că probabil el nu va fi unul care să spună, de fapt n-am putea vorbi despre altceva?^Am apăsat butonul şi aparatul a spus, ai mesaje, primul mesaj, şi am ascultat.^O pauză, apoi un sunet ca un pupic al cuiva care-şi deschide gura să vorbească, şi imediat receptorul trântit în furcă.^Am ascultat mesajul de mai multe ori, să găsesc, ghicind,
vreun indiciu, încercând să-mi explic.^A fost un număr greşit, o eroare.^Sau a fost Sarah, gândindu-se să vină pe la mine, era doar în
trecere, nu părea să merite să lase un mesaj.^Pauza aceea, scurtă şi enormă, nici urmă de respirație, nici un
zgomot de fond, nici o mişcare în încăpere.^Şi acel sărut, buzele desfăcându-se, fără vreun sunet sau
aer respirat, doar deschiderea gurii şi apoi zdrăngănitul
telefonului închis.^Nu a fost nimic, nu a fost nimeni, doar nişte copii plictisiți,
sunând la întâmplare, aşa mi-am spus, este okay, a fost
doar unul din aceste lucruri.^Dar mi-aş fi dorit să fie el, acest vecin atât de puțin cunoscut,
sunându-mă dintr-o altă țară, spunând ceva asemănător
77

cu... fratele meu mi-a zis, şi mă întrebam, dacă vrei, aş putea veni curând înapoi.^Nu că-l vreau, nu mă văd întinsă în pat lângă el, nu ascultasem sunetul acela în speranța să-l gust, vroiam doar să-i vorbesc, vroiam să ştiu, vroiam să-i spun îți mulțumesc, îmi pare rău.^Dar nu era el, nu era nimeni, m-am culcat şi m-am gândit la oamenii pe care-i cunosc, la cei pe care nu-i cunosc şi a trecut multă vreme până am adormit.^77

Bărbatul cu mâinile pline de cicatrice se strecoară afară, se aşază pe treapta pragului şi se sprijină de cotul umed al uşii, se uită la strălucirea întunecată a asfaltului şi se gândeşte la părul strălucitor al soției sale.^încearcă să nu, dar e greu.^îşi aminteşte de primele luni, imediat după căsătorie, când erau foarte strâmtorați băneşte şi soția lui l-a lăsat să-i taie părul.^îşi aminteşte cu câtă îndemnare ținea foarfecă, cât de sigure şi delicate îi erau mişcările, degetul mare şi cel arătător, elastice ca trupul arcuit al unei pisici la pândă.^îşi aminteşte de greutatea moale a părului ei în palma mâinii lui sănătoase, la fiecare tăietură făcută cu grijă, la smocurile de păr rostogolindu-se pe spate, pe podea, ca nişte crengi bătute de vânt la poalele unui deal.^Cum îşi închidea ochii şi avea o încredere tăcută că el nu-i va ştirbi frumusețea-i deosebită. Doar ei doi în bucătăria goală, zgomotul lumii pătrunzând prin fereastra cu jaluzele în timp ce nu schimbau nici un cuvânt, concentrarea lui totală până când a terminat şi podeaua goală de sub scaunul ei arătând ca un lac în miez de noapte, nemişcat, întunecat şi

strălucitor.^Nu povesteşte nimănui despre aceste lucruri, aici nu e nimeni căruia să-i spună, nimeni care să ştie. Dacă ar fi întrebat ar spune okay, în mare sunt okay, în mare totul este în regulă. Dar sunt momente când simte prea mult, când, dacă
78

ar putea spune cuiva, ar izbucni, nu mai pot suporta, aş vrea să smulg tapetul de pe pereți, să cad în genunchi şi să izbesc podeaua cu pumnii mei distruşi.^Ascultă zgomotul televizorului din camera din față, fiica lui urmăreşte un program, nişte tineri vorbesc despre muzică şi fotbal, aude vocea fetiței în spatele lui care spune, tăticule, ai văzut vreodată îngeri?^El tace, fața i se strânge într-o încruntare uşoară, se întreabă oare la ce se gândeşte fiica lui. Se întoarce şi zice, te văd pe tine în fiecare zi, îi strânge obrăjorii cu încheieturile mâinilor şi-i suflă o bezea pe frunte. Ea se fereşte şi spune, vreau să zic îngeri adevărați, şi o zbugheşte pe aleea grădinii, stă într-un picior, privindu-l, aşteptând răspuns.^El ridică uşor din umeri, spune, orice e posibil, şi zâmbeşte. Ea face ochii mari şi întreabă, ai văzut sau nu? El se uită la ea şi-şi aminteşte momentul când s-a născut, moaşa ținând-o în aer ca pe o comoară ridicată din apele mării, pauza aceea lungă, până la primul țipăt al venirii pe lume, fața ei minusculă, schimonosită de zbârcituri umede, ca sâmburele »unei piersici.^întreabă, îngeri? Zice, nu ştiu, nu cred, dar mă voi uita după ei. Tu te uiți? Şi ea se întoarce şi dă din cap ruşinată.^El zice, ei, ei n-are de ce să-ți fie ruşine, e okay să cauți astfel de lucruri, e foarte bine, da? şi ea se uită la el.^întreabă, tu ce-ai văzut, şi ea nu spune nimic, se apropie şi zice, am văzut aripi pe cer, în înaltul cerului.^El spune, păi ăsta-i un lucru deosebit, ai văzut mai mult decât am văzut eu, bravo, şi ea zâmbeşte şi fața-i este ca o panglică scoasă de pe un cadou împachetat.^El întreabă, vrei să mai vezi un lucru deosebit, şi arată către acoperişul casei de pe partea cealaltă, şi-i spune, poți bate
78

din palme în locul tăticului tău, şi când ea bate din palme un întreg şir de porumbei se ridică sus, în aer, zburând ca un balon în stradă, în formație, rotindu-se, aşezându-se pe un alt acoperiş, în acelaşi şir.^El întreabă, îi vezi acum, vezi cum nu se ciocnesc unul de altul, crezi că acest lucru este deosebit? Ea se uită la el şi crede că ar trebui să dea din cap, aşa că-l aprobă.^El spune, ştii, acolo unde te-ai născut tu, dar nu spune la noi acasă, pentru că nu vrea ca ea să creadă asta, dar asta vrea să spună, acasă, acolo unde ei au fost o familie, el zice, acolo unde te-ai născut tu erau stoluri de mii de păsări, care se adunau pe-nserat şi, când virau în zbor, cerul se întuneca de parcă Allah ar fi tras obloanele pentru o clipă. Şi nici o pasăre nu se ciocnea de alta, ce zici, crezi că asta-i ceva deosebit?^Zice, fetița mea, şi toată dragostea lui îi învăluie vocea când rosteşte aceste două cuvinte, zice, fetița mea, trebuie să te uiți cu doi ochi şi să asculți totdeauna cu cele două urechi. Lumea aceasta este foarte mare şi sunt multe lucruri care pot să-ți scape, dacă nu eşti atentă. Spune, există lucruri deosebite tot timpul, chiar aici în fața noastră, dar ochii noştri au ceva ce seamănă cu nişte nori care acoperă soarele iar viața noastră este mai săracă şi mai ştearsă dacă nu le vedem pentru ceea ce sunt menite să fie.^Spune, şi dacă nimeni nu vorbeşte despre lucruri deosebite cum pot fi ele deosebite?^Se uită la ea şi ştie că ea nu înțelege, nu crede că-şi va aminti să fi înțeles atunci când va fi mai mare. Dar, oricum, îi spune toate acestea, e bine să le spui cu voce tare, sunt lucruri la care oamenii nu se gândesc şi el vrea să le lase să plutească în aer.^78

îngeri, spune, şi se apleacă în față de parcă ea ar aştepta să-i spună un secret. Nu ştiu ce să spun despre îngeri, zice, poate că există mulți îngeri, poate că sunt chiar aici, acum, şi ea priveşte în jur şi se apropie de el, iar el zâmbeşte. Dar există şi oameni, spune, pretutindeni există oameni şi cred că e mai uşor să te ții de mână cu oamenii decât cu îngerii, nu?^Se opreşte să-şi recapete respirația, ştie că o zăpăceşte, poate chiar o plictiseşte, el ştie că, de fapt, îşi spune lui însuşi toate aceste lucruri.^Zice, scuză-mă, vorbesc prea mult, vino şi îmbrățişează-l pe tăticul tău, şi ea se strânge la pieptul lui şi el o cuprinde cu brațele.^Acum du-te şi te joacă, spune, ploaia s-a oprit, du-te găseşte-ți prietena şi căutați îngerii.^Ea se desface din îmbrățişarea lui, se îndepărtează, se întoarce, îl sărută pe gură şi o ia la fugă în josul străzii.^Aleargă pe lângă o pânză de

păianjen întinsă ca o dantelă peste o grămadă de umeraşe, sclipind din toate picăturile de ploaie, într-o grădină.^Trece în fugă pe lângă un porumbel lovind apa cu aripile, într-o baltă.^Trece pe lângă numărul optsprezece şi îl vede pe băiatul care locuieşte acolo discutând cu fata care locuieşte cu două case mai jos, fata are părul scurt şi ochelari pătrăţoşi, zâmbeşte politicos iar el clipeşte des şi nu se uită direct la ea când îi spune, deci, pleci, şi pânza de aer dintre ei e grea, groasă şi de nepătruns.^Trece în fugă pe lângă bătrânul din casa învecinată, stă în grădina din faţă şi zgomotul respiraţiei sale e ca un zgomot presat de cineva dintr-o armonică spartă.^79

Trece în fugă pe lângă tânărul care-şi freacă tenişii, încă n-a reuşit să-i cureţe şi plesneşte cu mâna în apă, de nervi, bulele ridicându-se în aer şi apoi zburând ca nişte confeti de diamant.^Trece strada în fugă, spre o femeie care stă aplecată la fereastra unei mansarde atârnând o pătură roşie, scuturând-o ca şi cum ar fi un semnal de control aerian, pe lângă bărbatul de la numărul douăzeci şi cinci, el e din nou sus, pe scară, revopsind locurile unde a pătruns ploaia, o mişcare scurtă îi prinde privirea şi el se întoarce să se uite prin fereastra deschisă a dormitorului din vecini unde vede un băiat şi o fată, băiatul doarme, sunt amândoi goi şi încolăciţi unul în altul, lumina din cameră este curată şi aurie iar fericirea se scurge prin fereastra deschisă, fata se uită la el, zâmbeşte şi şopteşte, bună ziua.^Şi fetiţa aleargă spre capătul străzii şi nu-şi vede nicăieri prietena cu panglica, priveşte în sus şi vede o macara arcuindu-se deasupra acoperişurilor.^în apropiere, la câteva străzi depărtare şi la vreo trei metri sus, în aer, bărbatul cu mustaţă îngrijită stă nemişcat şi orb.^Când îşi deschide ochii vede oraşul întins la picioarele lui, acoperişurile teraselor întinse pe o parte a văii, ferestrele mansardelor sclipind în soarele după-amiezii, circulaţia pe sensul giratoriu, oamenii întinşi pe iarbă, în parc, prinşi de pământ ca fluturii de colecţie. Vede toate acestea şi întregul oraş freamătă şi sclipeşte aşa de tare că se simte ca şi cum ar sta pe o trambulină deasupra unui bazin de înot, aşteptând să sară şi să se răsucească în apa limpede şi albastră. Dar, când se uită în jos, nu vede imaginile refractate ale mozaicului din bazin ci doar asfaltul crăpat al parcării clubului, teren

79

pietros înconjurat de o mână de oameni cu feţele ridicate în sus, spre el.^Tânărul din spatele lui spune, okay, domnule, când sunteţi gata, vă relaxaţi doar şi vă daţi drumul să cădeţi, îi place de acest tânăr, e foarte politicos, demn de încredere. Ii spune, şi dumneata eşti sigur că totul este gata, totul e în regulă, da? Şi tânărul nu ezită nici o clipă, îi spune, absolut sigur, domnule, totul a fost verificat şi supraverificat.^Okay atunci, zice bărbatul cu mustaţă, foarte îngrijorat şi cu papionul perfect aranjat, okay, atunci am încredere în dumneata. înghite, greu, în sec. întâi, însă, voi admira peisajul, bine? zice, şi tânărul îi spune, e în regulă, domnule, nu e nici o grabă. E o privelişte frumoasă, nu-i aşa, zice bărbatul, e o zi frumoasă pentru aşa ceva, şi tânărul îl aprobă calm, e o zi frumoasă.^Se uită la stradă, o vede pe fetiţă la capătul străzii, îi vede pe băieţi, jucând crichet, îl vede pe bărbatul de pe scară vopsind fereastra şi vede oamenii şezând pe prag. Vede o maşină făcând colţul şi n-ar putea spune dacă se mişcă sau nu. ,

Bine atunci, zice, şi se târăşte puţin mai aproape de margine, okay. Tânărul din spatele lui zice, bine, domnule, relaxaţi-vă şi daţi-vă drumul, ţineţi ochii deschişi, zice, nu trebuie să vă scape nimic.^Şi bărbatul cu mustaţă foarte îngrijită şi cu părul puţin chel dă din cap, se uită drept înainte, aplecându-se în faţă, de pe platformă, căzând fără zgomot, ca o sticlă goală, ca prima picătură grea de ploaie a unei furtunii, întorcându-se şi luând viteză spre pământ.^79

Ar trebui să fie deja aici.^Privesc afară pe fereastră, mă uit la ceas, apoi din nou pe fereastră, şi nici urma de el printre oamenii de pe stradă.^Mama îmi spune, am fost azi în oraş şi am intrat într-un magazin cu îmbrăcăminte, am cumpărat o salopetă, cum îi zice, de nou-născuţi, una albă, e atât de mică, zice.^Mi-a luat ceva timp să aleg una, îmi zice, e aşa o mare varietate azi, din vreo trei sau patru mi-a fost greu să aleg.^Apăs receptorul de ureche, vreau să o aud mai bine.^Zice, şi e dintr-un material aşa pufos, arată foarte plăcut la purtat, şi are şi o glugă cu două urechiuşe de ursuleţ, m-am gândit că o să-ţi placă.^Ii spun, nu ştiu, mamă, mi se pare că poate e prea mică pentru mine,

dar ea nu râde, tace şi apoi zice, ei, am crezut că o să te bucuri.^Zic, îmi pare rău, mami, desigur că mă bucur, scuză-mă.^Vocea i se luminează, îmi spune, am luat una albă pentru că nu ştii încă, nu-i aşa?^Ar trebui să fie deja aici.^A spus, ora şapte, în jur de..., şi acum e aproape opt şi el n-a venit încă, plouă, e fără maşină şi se întunecă.^Mama îmi spune, când vei afla, ar trebui cât mai curând, acum se pot face tot felul de lucruri, nu-i aşa?^Zice, nu ca atunci când te-ai născut tu.I

80

ii spun că am o programare pentru consult, aud un zgomot în parcare, în spate şi zic, stai puțin, scuză-mă.^Deschid uşa şi mă uit, dar nu-i el, nu e acolo.^Ridic receptorul şi ea zice, programare pentru ce, o ecografie, îi spun/ vor vedea dacă totul este în ordine, şi vor vedea dacă e fată sau băiat.^Şi, când zic toate astea, îmi imaginez un băiat sau o fetiță în interiorul meu, de mărimea jumătății degetului mare, îmi imaginez membrele, degetele, locul fragil al unghiilor în formare, fiecare unghie mai mică decât o împunsătură de ac, mă imaginez peste un an, doi, trei cu un copil în poală spunându-i, stai liniştit, tăindu-i acele unghii cu grijă.^Zice, oh, un băiețel ar fi minunat, totdeauna mi-am dorit un băiat.^Ar trebui să fie deja aici.^Nu pare să fie o persoană care să întârzie, nu în mod obişnuit, doar dacă nu se întâmplă ceva.^Poate s-a rătăcit, în întuneric, în ploaie.^Poate că încearcă să telefoneze, şi nu poate.^Spun, mami, scuză-mă, dar trebuie să te las, aştept pe cineva, poate încearcă să mă sune.^îmi zice, okay, bine, aştepți pe cineva?^Nu e cineva, e un prieten, şi spun, e cineva pe care-l cunosc de la birou, pentru că nu vreau să încerc să dau explicații.^Ea îmi zice, okay, atunci te las, şi pare dezamăgită, dar parcă şi eliberată.^îi spun, mulțumesc, mami, că m-ai sunat, chiar m-am bucurat, şi ea pune deja jos receptorul.^80

Mă uit pe fereastră, deschid uşa, mă uit la ceas.^Mă gândesc la toate lucrurile care i se pot întâmpla cuiva

când încearcă să ajungă la tine.^Maşini care derapează în condiții de vreme umedă.^Oameni furioşi, căzând în stradă din uşa pubului.^Băieți cu brațe subțiri ca acele cerşind bani, cu o scânteiere

argintie în mână.^Mă gândesc la el pierdut în această vreme, cu ploaia potop

din cerul întunecat, mă gândesc la el că e ud leoarcă,

tremurând şi clipind îngrijorat, căutând numele străzilor,

semne de circulație, clădiri cunoscute.^Pun un prosop pe radiator să-l încălzesc, pun ibricul la fiert,

mă uit afară la vălul des de ploaie şi îl aştept.^Şi mă întreb cum de s-a întâmplat asta, de ce sunt atât de

îngrijorată din cauza cuiva pe care abia l-am întâlnit.^Şi ştiu de ce e aşa, şi nu vreau să fie aşa.^Ibricul fierbe, se opreşte, se linişteşte.^Aud o sirenă la câteva străzi depărtare şi inima mi se

încleştează, alerg să mă uit afară, dar nu se vede nimic.^Simt că-mi vine să deschid fereastra şi să-i strig numele, îmi dau seama că, dacă i s-ar întâmpla acum ceva, dacă

aceea sirenă goneşte spre locul unde el e întins pe jos, în

ploaie, nimeni nu îmi va spune nimic.^Că îi vor căuta părinții, îi vor anunța pe ei şi le vor spune

să vină repede, îl vor găsi pe fratele său, oriunde s-ar afla

şi i-ar spune, i-ar cere să se urce în primul avion.^Dar pe mine nu mă va găsi nimeni şi nimeni nu-mi va

spune, nu e nici un motiv ca ei să o facă şi eu nu voi şti

niciodată iar toate astea mi se par nedrepte.^80

Mai pun o dată ibricul să fiarbă, întorc prosopul pe ambele părți, să fie cald, deschid uşa şi mă uit afară, în noapte.^îl văd alergând în parcare, cu mâna ridicată deasupra capului ca o umbrelă minusculă, uitându-se în sus, la mine.^Fuge în sus pe scări, zice, scuză-mă că am întârziat, m-am rătăcit, şi stă în uşă.^Zic, eşti okay, eşti ud până la piele, hai, hai intră, vino aici, şi-l apuc de mâneca hainei şi-l trag înăuntru spre mine, şi închid uşa.^Tremură, brațele, întregul corp i se scutură şi apa curge din hainele

lui ca ploaia din rufele agățate, puse la uscat.^Când vorbeşte dinții îi clănțăne ca nişte oase lustruite întro cutie, zice, m-am rătăcit, am încercat, n-am reuşit, m-am rătăcit, şi eu spun, şşt, nu-ți face griji, e okay, e în regulă.^îi spun, eşti ud până la piele, ar trebui să-ți aduc ceva să te schimbi, îți dau un prosop, şi-i aduc din camera mea un pulover cu tăietura în V şi prosopul de pe radiator.^îi întind prosopul şi stau în fața lui, ținând puloverul ca o vânzătoare la magazin.^începe să-şi usuce părul, îi spun, nu, dă-ți jos întâi tricoul, pune-ți ceva uscat, şi el zice, da, desigur, şi-mi întinde prosopul iar eu stau şi mă uit la el.^Amândoi respirăm de parcă am fi alergat prin furtună.^îşi dă jos haina, îşi trage T-shirtul peste cap, se încurcă în jurul capului, se smuceşte o clipă, orbit, cu brațele ridicate şi eu mă uit la pieptul lui neted şi umed, la sfârcuri şi umerii goi, la pata de păr de sub buric, îşi trage tricoul peste cap, îl lasă să cadă pe jos, eu las puloverul din mână şi-i împing prosopul.^81

împing prosopul spre pieptul lui, mă cuprinde o senzație
bruscă de căldură, zic, trebuie să te usuci.^îmi întind mâinile, ținând prosopul, o mână nemişcată, cu
cealaltă făcând o mişcare lentă, arcuită, cu degetul mic
trasând o linie peste curbura umărului, în jos, într-o parte
a pieptului.^Degetul cel mare, ca şi vârful unei busole, apăsându-i sfârcul.^Dar nu-l ating, nu cu adevărat, nu-i ating pielea.^E ca şi cum prosopul ar fi o pereche de mănuşi care face
ceea ce fac eu, un lucru inocent.^Mă uit la el, ochii îi sunt închişi, foarte strâns, buza
inferioară încordată, lipsită de culoare.^Continui să-l şterg, trec prosopul peste stomac, în jurul
taliei, în sus, pe cele două părți ale pieptului.^Ridic prosopul încet, uşor, îl înfăşor în jurul umerilor,
ținându-l cu mâinile iar degetele mi se îndoaie peste
clavicule.^Chiar şi prin țesătura umedă a prosopului simt la încheietura mâinii drepte cât de repede îi bate inima.^Mă uit la el, la fața lui fără expresie.^Spun, e mai bine, şi spun asta încet, şi mă apropii mai tare de
el când rostesc cuvintele, îşi deschide ochii, îşi deschide gura să spună ceva şi cum îşi
deschide gura izbucneşte acel sunet de pupic, sunet pe
care-l recunosc.^Zice, da, da, mulțumesc, şi eu mă apropii şi mai mult, ca
să-i aud cuvintele.^Mă uit la el, îmi ridic fața şi el şi-o lasă în jos.^81

Se uită la mine, se apropie încă puțin, îi simt mâinile dând
târcoale feței mele.^Gurile noastre sunt închise ca şi aripile strânse ale unui
fluture.^Fiecare ne mişcăm mai aproape, distanța dintre noi se subțiază, un val de mătase, o respirație.^Totul s-a oprit.^îmi închid ochii, inhalez dulceața şovăielii.^Se depărtează, din el izbucnind o răsuflare bruscă, se trage
înapoi şi prosopul cade jos, se întoarce îşi apleacă capul
şi-şi pune mâinile în păr.^Spune, îmi pare rău, nu pot.^Spune, fratele meu.^Ridică puloverul meu de jos, îl îmbracă, e prea mic pentru el şi când ridică prosopul să-şi usuce părul mânecile îi vin până la coate.^Tăietura la gâtul puloverului lasă un triunghi palid al pielii,
mie mi se pare că e roşie.^Spune, îmi pare rău, fratele meu.^Nu spun nimic, mă uit la el, el se uită la mine, îşi întoarce privirea, se uită din nou la mine, spune, trebuie să plec, scuză-mă, îşi ridică haina şi a plecat.^Pe jos, o băltoacă de apă şi un tricou mototolit, urme umede de tălpi, un prosop.^81

Băiatul cu inel în sprânceană îl vede pe tipul cu mustață spilcuită executându-şi saltul epocal în cadrul clubului.^Nu-şi dă seama despre cine este vorba sau la ce se uită, tot ce vede este o siluetă care cade de pe macara, în cădere liberă, şi dispare după un şir de case.^Pentru câteva secunde simte un nod în gât, atenția îi este aspirată de felia de cer pe care o străbate tipul iar în clipa aceea, cât îi trebuie sucului de portocală din cutia de carton pe care o dusese la gură să-i curgă în jos pe bărbie, să danseze în raza de

lumină şi să-i pice în poală, în clipa aceea tot sângele i se încarcă de adrenalină, face ochii mari iar prin degete îl furnică toată energia încătuşată.^Apoi observă frânghia unduind în voie pe cer, un cordon ombilical care îl leagă pe săritor de braţul macaralei, şi schiţează un zâmbet, în timp ce frânghia se întinde şi amortizează căderea, stabilizează silueta la loc, un semn de întrebare leneş, desenat pe cerul limpede.^Pune jos cutia cu suc şi vede cum tipul cade din nou, dar adrenalina scade, se pierde şi se risipeşte ca un suspin. Se întreabă, ce trebuie să simţi atunci, în momentul acela, înainte ca frânghia să se întindă şi să amortizeze căderea, cât e de mare îndoiala din suflet, dacă mai ai timp să-ţi închipui ce s-ar putea întâmpla. Se întreabă dacă senzaţia de uşurare ar fi mai puternică decât sentimentul de frică.- Şi îşi aminteşte de un tip despre care a auzit la ştiri, un tip căruia nu i s-a deschis paraşuta când a sărit pentru un spectacol de

caritate, se întreabă cum poate să fie acele două sau trei minute, căderea aceea liberă, şuieratul vântului şi mugetul delirant al morţii sunându-ţi în urechi. Şi priveliştea de sub tine desfăşurată precum o arătare de vis, câmpia, copacii şi apa râului ca într-o carte cu poze, maşinile în mers domol pe o ţesătură de drumuri şi tu punându-ţi întrebarea dacă ei văd că te zoreşti să le ieşi în cale. Oare ce-ar face el, ar intra în panică, s-ar zbate, ar păşi prin văzduh ca un personaj din desene animate hotărât să traverseze hăul. Dacă s-ar preface că are aripi de vultur, în zbor întins, planând uşor, sau s-ar face mic, ţintind pământul cu iuţeala săgeţii, cu mâinile încleştate, cu ochii închişi, bolborosind, hai odată, hai odată, dornic să-şi vadă sfârşitul.^Se gândeşte la toate astea, se întreabă ce-ar face cu adevărat, se întreabă dacă ar fi pregătit, se întreabă dacă ar fi la fel de norocos ca tipul de la ştiri care s-a prăbuşit printre copaci, a rupt crengi, şi-a rupt oasele, dar n-a murit.^Şade la soare pe treapta uşii, mai bea o gură de suc şi se tot miră, ce senzaţie am avea, cum ar fi să ştim că existenţa noastră este un adevărat miracol.^Dintr-o maşină un tânăr vede silueta căzând din cer, un tip într-o maşină care face colţul la celălalt capăt al străzii.^A luat colţul cam cu viteză, va spune lumea, am văzut noi.^Virează şi vede o siluetă în cădere, nu vede şi coarda elastică ataşată de el, vede doar patru membre în zbor, rămâne ca trăsnit şi, cu privirea ridicată, urmăreşte saltul în gol.^Nu se uită la drum, nu în clipa asta, şi nu se uită la copilul din faţa lui.^82

Nu s-a uitat unde se duce, va spune lumea, ţi-ai fi putut da seama, e clar ca lumina zilei.^Copilul îşi ridică privirea. Era preocupat de mingea de tenis, încercând să prindă cusătura, încrezător că aşa fac eroii lui cu nume în crichet, şi este pe punctul de a-şi face numărul, când înalţă capul şi vede maşina. E o maşină albă, un Fiat alb, mic, şi vine în faţa lui. Se îndreaptă spre el, dar, până să ajungă la el, nu reuşeşte să aprecieze distanţa şi şovăie, nu înregistrează primejdia. Maşina este în faţa lui, asta e tot ce vede.^Farul din stânga e spart, noroiul şi-a făcut lăcaş în spărtură şi iese în relief pe faţa curată de plastic ca un arc de fulger negru. Tăbliţa cu numărul maşinii e scrisă cu litere cursive, lucioase, nu în formatul obişnuit, mai are timp să observe acest lucru dar nu şi să citească literele. Maşina e curată, foarte curată, ceruită, lustruită şi strălucitoare în bătaia soarelui. Vede chipul şoferului, poartă ochelari de soare şi faţa lui este pe jumătate umbrită de luciul tremurător al razelor pe parbriz, dar recunoaşte chipul şi este un chip cunoscut, băiatul de la numărul doisprezece care a jucat cu ei dimineaţă, înainte să plece împreună cu prietenii lui să cheltuiască banii economisiţi cu grijă pe o maşină.^Copilul îşi ridică privirea, vede maşina şi vede şoferul.^Stă pe loc.^Mai târziu, când oamenii vorbesc despre momentul respectiv, nu vor cădea de acord de ce s-a întâmplat aşa. A avut timp să se dea la o parte, vor spune unii, ar fi putut sări în lături din calea lui, să fugă, să facă doar câţiva paşi la dreapta sau la stânga. Alţii vor spune că n-a avut timp, că n-a apucat să vadă maşina la timp, că poate n-a văzut maşina

deloc. Unii, probabil cei care nu sunt în stare nici să-şi deschidă gura când are loc un asemenea eveniment, vor spune că băiatul a avut timp să se ferească, dar nu a fost în stare să facă nimic, că a rămas ţintuit locului în clipa aceea hotărâtoare dintre ce a văzut şi ce s-a întâmplat.^Ridică privirea, vede maşina şi nu se dă la o parte.^Vede partea

carosabilă din spatele maşinii, suprafaţa încă umedă cu luciul ei întunecat, vede casele pe ambele părţi ale străzii, uriaşe şi strâmbe, în mintea lui lovită de panică, ridicându-se ameninţător ca nişte monştri, ochii ferestrelor privind chiorâş, gura uşilor arătându-şi colţii. Vede oamenii de pe stradă uitându-se la el, fetiţa, a cărui tătic are mâinile ciudate, rămasă nemişcată într-un picior, iar în spatele ei, în grădină, tăticul ei cu braţele întinse, încercând să se ridice în picioare, iar departe îl vede pe tipul nostim de la numărul optsprezece, cel care nu poate prinde mingea, sare spre el şi întregul său trup pare să fie în aer, apoi îi zăreşte pe oamenii aşezaţi în faţa casei din vecini, oameni gălăgioşi care s-au întors brusc cu toţii şi-şi întind braţele spre el, ceva mai încolo, băieţelul pe tricicletă îndreptându-se tot spre el, pedalând cu furie, şi mai zăreşte pe cineva sus, pe acoperişul plat al prăvăliei, sunt două persoane, una dintre ele are palmele lipite de tâmple, cu braţele întinse spre cer ca într-un cerc larg şi mai vede bolta cerului albastru, spintecată de la stânga la dreapta de o urmă albă şi densă de aburi, dar aeroplanul este prea mic să poată fi zărit, sunt nori, numai câţiva, numai pânze subţiri, soarele străluceşte şi scaldă colţul de cer, o pasăre îşi întinde aripile să se menţină pe o creangă înaltă a copacului din faţa casei locuite de cei doi bătrâni, mai este şi o pisică ce se tăvăleşte în praful din faţa casei sale, o pisică albă şi flori sălbatice crescute

83

printre frunzele putrede, adunate în streaşină înfundată de pe acoperişul casei de la numărul cincisprezece, revărsate peste margini şi atârnând pe zid, un mănunchi de floricele albe şi flori mai mari, galbene, flori de mac.^Pe toate le vede dintr-o privire, băiatul ţintuit în mijlocul drumului.^Vede strada, oamenii şi înaltul cerului.^Insă el nu vede nimic. Totul este acolo, cuprins în câmpul său vizual, culorile şi lumina de foc izbind celulele şi conurile retinei sale tinere, dar este prea puţin timp şi el nu mai vede nimic.^îşi ridică privirea, copilul îşi ridică privirea, vede maşina şi rămâne pe loc.^Iar tânărul din maşină vede copilul şi calcă frâna.^Este la volan, vrea să oprească maşina, vrea s-o oprească pe loc, aşa că asta şi face, calcă frâna cu o mişcare la fel de bruscă ca zgomotul unei uşi de grajd trântită cu putere.^Calcă frâna.^Şi, cât ai rosti aceste vorbe, se întâmplă totul.^Impulsurile electrice se scurg printre celulele creierului său, încolo şi încoace, precum mesajele în sediul unei agenţii de ştiri, până când toate converg într-un singur impuls, o năvală de voinţă cumulată ce o ia la vale ca pe un jgheab, în josul coloanei vertebrale, săltând şi contractându-se pe ruta cea mai scurtă, ca un curier pe bicicletă pedalând de zor pe sensul opus, până când atinge muşchiul gleznei şi smuceşte talpa piciorului, fără să se mai controleze, apasă pedala cu aşa forţă încât pielea se va învineţi timp de câteva zile după aceea iar, în cele din urmă, creierul îşi duce treaba la bun sfârşit.^83

Este ceea ce codul rutier numeşte timp de gândire, dar dacă totul s-ar arăta în direct la CNN, reporterul ar spune, nu, frânele nu s-au declanşat încă, nu în timp util, acum legătura în studio.^Calcă frâna.^Ceea ce înseamnă că e cuprins de panică şi apasă în jos pedala cu toată forţa şi iuţeala de care poate să dea dovadă.^Iar pedala trage de mecanismul cu arc, împingând un plonjor în micul rezervor umplut cu lichid de frână, comprimându-l şi trimiţând compresia aceea într-un singur impuls, de-a lungul unui cablu de frână flexibil şi bine izolat, energia presată croindu-şi drum pe căile cauciucate, precum narcoticele îşi croiesc drum pe căile sângelui şi, ajungând la ghearele care cedează pe loc la presiune, lipind plăcuţele de frână de discul de oţel polizat, din ce în ce mai strâns, ca strânsoarea disperată a unui căţărător agăţat de un colţ de stâncă. Dar, indiferent de îmbrăţişarea disperată a plăcuţelor de frână, maşina nu se va opri dintr-o dată, nu există pe lume vreo maşină care, în asemenea condiţii, să se oprească brusc.^Şi, totuşi, acesta e începutul la ceea ce codul rutier se referă drept timpul necesar frânării, iar la CNN reporterul spune, nu, Christina, maşina nu s-a oprit din mişcare, pot confirma că autovehiculul se mai mişcă şi te voi ţine la curent, acum legătura la tine.^El loveşte pedala de frână, asta face. Copilul cu ochii la el, toată lumea cu ochii la el şi toată lumea îngheaţă de frică în veşnicia Timpului Necesar Frânării.^El loveşte pedala de frână, apasă pedala, lichidul se comprimă şi plăcuţele de frână îmbracă discul de frână. Cablul de frână dă semn de uzură, plăcuţele de frână nu sunt

84

nou-nouțe, discul nu este curat ca lacrima sau perfect uscat şi toate astea prelungesc clipa cu câteva vitale fracțiuni de secundă iar toate aceste lucruri nu vor fi pomenite în rapoartele oficiale ale investigație.^Aşa că el loveşte pedala de frână, roțile se blochează, maşina se duce mai departe, târându-se pe suprafața umedă şi uleioasă a carosabilului, pneurile încep să-şi lase urmele otrăvitoare şi întunecate iar zgomotul acela, zgomotul acela, acum cei de pe stradă aud zgomotul acela.^Zgomotul la care oamenii uneori se referă drept un scrâşnet de frână, dar cuvântul nu aduce nici pe de parte cu asta.^Este zgomotul cu care oamenii vor începe jumătate din relatările acelei zile. Am auzit zgomotul acela, vor spune cei norocoşi, care n-au apucat să vadă ce s-a întâmplat, am auzit zgomotul şi ne-am dus la fereastră, sau am lăsat jos ziarul, sau m-am oprit din mers şi m-am întors să privesc.^Asta vor povesti prietenilor, în scrisori, în file de jurnal, oamenilor din pub, dacă discuția va lua acest curs. Am auzit zgomotul acela şi m-a rupt în două, ca un fierăstrău prin creier, mi-a rupt urechile şi a venit aşa, pe neaşteptate, şi părea să nu se mai oprească. Asta vor spune, când vor fi terminat poveştile despre cuiele bătute în tabla din clasă sau focurile de artificii şi nu vor şti nici pe departe despre ce a fost vorba, spunând doar că a fost brusc şi părea să țină o veşnicie.^Vor înțelege diferite lucruri atunci când vor spune o veşnicie. Unii dintre ei vor înțelege că la auzul zgomotului timpul şi-a pierdut măsura, că, după ce s-au întors şi au văzut de unde vine zgomotul, o groază inevitabilă a cuprins strada, ca o umbră pe fața soarelui şi tot ce-au putut face a fost să aştepte ca zgomotul să înceteze. A fost ca prima

aterizare pe o placă cu rotile, vor spune ei, când aştepți să-ți umpli golul din stomac şi pare că ține o viață, iar apoi vor privi în lături, pentru că nu despre aşa ceva a fost vorba.^Iar alții, când vor spune o veşnicie, vor înțelege că, după ce s-a stins zgomotul, a părut să continue, le-a sunat în urechi, le-a țiuit în creier, l-au auzit în vis. N-am putut scăpa de el, vor spune. Am auzit tot urletul acela cutremurător ori de câte ori era linişte în încăpere, a revenit, s-a prelins pe stradă, a trebuit să pun muzica tare tot timpul să nu-l mai aud, vor spune ei.^Zgomotul acela. Maşina alunecând pe carosabil, roțile blocate şi pneurile târându-se întunecate pe suprafața aburită a asfaltului. Copilul privind în sus, nemişcat. Şi toți oamenii se uită cu capetele întoarse ca nişte magneți, ca acele unei busole, inimile tresăltând ca nişte seismografe, prinşi inutil în răstimpul care-i este necesar ochiului să vadă şi minții să înțeleagă. Soarele străluceşte, cântă muzica, florile cresc, maşinile trec la capătul străzii şi totul este filtrat în centrul acestui moment.^Copilul în drum, silueta în cer, maşina, zgomotul.^Şi tânărul de la numărul optsprezece, care se mişcă spre centru, parcurgând distanța fără să atingă pământul, fără să se gândească, un act involuntar în ordinea firească a lucrurilor.^84

Şi, în timp ce stau aici aşteptând, încercând să fiu calmă, toate aceste lucruri îmi răsună în cap precum nişte monede ce se învârtesc într-un uscător de rufe.^Michael fugind afară, înapoi în ploaie, cu puloverul meu pe el.^Michael, în aceea primă seară când l-am întâlnit, spunându-mi,

şi chiar nu ai ştiut nici măcar cum îl cheamă?^Mama şi tatăl meu, cu fețele înfierbântate lângă telefon,

mama spunând, acum sunt în siguranță şi tata incapabil

să scoată o vorbă.^Mama reuşind să spună, are o glugă cu două urechiuşe de

ursuleț, am crezut c-o să-ți placă.^Sarah, cu ochii larg deschişi, povesteşte-mi, povesteşte-mi,

ascultând povestea mea despre Michael, despre fratele

lui, despre ce s-a întâmplat după înmormântare.^Băiatul din Aberdeen, gol, şi frumos, dormind când am ieşit

din casa lui, acum lucrând într-un bar, neştiind ce a sădit

în mine.^Fratele lui Michael, însemnările, fotografiile şi obiectele lui,

observațiile şi tăcerea lui.^Fratele lui Michael mişcându-se spre centrul acelei după-amiezi

cumplite, mâinile lui întinse.^După ce a plecat, după ce l-am urmărit grăbindu-se prin parcare şi dispărând după colț, fără să privească înapoi,

după ce am hotărât să nu merg după el, am ridicat tricoul de jos şi l-am întins pe radiator să se usuce.^Am ridicat prosopul şi l-am ţinut la faţă, mi-am îngropat faţa în căldura lui umedă şi m-am întrebat dacă ceea ce simţeam era mirosul lui; m-am aşteptat să plâng dar n-am plâns.^I-am telefonat, am vrut să mă scuz fără să-i vorbesc direct, am ascultat cutia vocală a telefonului lui şi am spus, bună, sunt eu.^Am spus, a fost o greşeală, nu am vrut, am spus, crezi că

am putea uita asta?^Am spus, mă bucur că suntem prieteni, nu vreau să pierd

acest lucru, şi apoi am mai zăbovit un pic, mi-am luat la

revedere şi am închis telefonul.^M-a sunat mai târziu, când voiam să mă culc, robotul s-a

activat şi când a vorbit a spus, dacă eşti acolo nu ridica

receptorul, vreau doar să-ţi spun ceva.^A spus, nu vreau să-ţi pară rău, eu sunt de vină, nu fi

jenată, a fost bine dar eu nu pot, s-a oprit şi a zis, noi nu

putem.^A spus, puloverul tău e la mine, voi trece într-o zi să ţi-l aduc.^Am vorbit din nou cu mama, în ziua următoare, după ce

Michael fusese pe la mine şi plecase.^Vorbea despre bani.^Spunea că a mai umblat prin magazine, lucrurile sunt foarte scumpe, ştii doar, am făcut nişte socoteli şi nu cred că ne putem permite.^85

I-am spus că sunt bine plătită, pot face economii, pot să iau şi de la second-hand, şi ea a zis un da, da, tărăgănat, aşa cum o face când de fapt vrea să spună nu.^A spus că, desigur, mai este şi altcineva care ar putea contribui, dar eu am zis, mami, nu.^A spus, am dat câteva telefoane, am numărul de la locul unde a fost pomana, mi-au spus că au acelaşi personal, am zis, mami, te rog, nu.^A spus, asta presupune că ştii cum îl cheamă? Şi i-am spus că desigur, ştiu cum îl cheamă şi i-am spus că n-am de gând să-l spun.^A continuat spunând că nu-i corect, gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă eu i-aş fi făcut aşa ceva tatălui tău, apoi amândouă am trântit telefonul în acelaşi moment şi mi-am dat seama că vindecarea nu se va face uşor, că acum trebuie să mă concentrez cum să n-o ţin în mine şi cum să n-o transmit altora.^Femeia de la recepţie strigă un nume, eu îmi ridic privirea, dar nu e numele meu.^Şi când, în cele din urmă, Sarah a venit la mine într-un weekend, desigur a vrut să ştie totul.^La început a fost cam greu, am crezut că va fi mai uşor decât să vorbim la telefon şi mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc să fiu în cameră cu ea, pentru că arăta altfel, mai matură şi mai isteaţă.^Dar apoi ea a pufnit în râs, ochii i s-au strâns şi arăta la fel ca întotdeauna, şi am început să vorbim aşa cum obişnuiam, terminând una propoziţia celeilalte, gesticulând când voiam să accentuăm ceva, chicotind la poveşti hazlii.^85

I-am povestit ce am făcut de a plecat Michael, şi ea s-a făcut că e uluită, dar m-a presat cu întrebări pentru detalii.^M-a întrebat dacă l-am văzut de atunci şi i-am spus, nu, dar aş fi vrut, am spus că puloverul meu e încă la el, şi ea a râs.^Nu i-am povestit nimic de mama, despre cum a reacţionat şi ce mi-a spus, tata despre ea.^M-a întrebat cum s-a întâmplat, cine a fost, şi i-am spus, i-am povestit o mulţime de lucruri, cine e, ce-am făcut, cum arată la faţă şi timbrul vocii lui.^A fost şocată şi încântată iar apoi a întrebat, oh, dar acum ce ai de gând să faci, şi eu i-am spus că nu ştiu.^El se întoarce spre mine şi întreabă, eşti okay, eşti îngrijorată iar eu spun, nu, mă simt bine, doar mă gândeam.^Şi nu i-am spus lui Sarah de fratele lui Michael, ce îmi spusese Michael despre el, nimic despre lucrurile pe care le-am aflat şi lucrurile pe care vreau să le aflu.^Nu i-am spus nimic despre acele fotografii, ale oamenilor de pe stradă, ale mele, ale gemenilor care se zbenguiau în ziua aceea în ploaie.^Nu i-am spus nimic nici despre figurina de lut pe care încă o mai am, în camera mea, cele două bucăţi puse pe noptieră, aşteptând să fie lipite din nou.^N-am fost sigură că va înţelege.^Femeia de la recepţie strigă un nume, mă uit la ea, ea strigă din nou, e numele meu, mă ridic şi mă îndrept spre ea.^îmi dă un teanc de hârtii, îmi arată încotro să o iau şi, când mă întorc, văd că Michael stă tot jos, uitându-se la mine.^86

îi spun, hai, te rog, vreau să fii acolo cu mine, şi el se ridică
şi merge cu mine spre sala de consult.^Doctorița se uită la nişte notițe, mă întreabă cum mă simt
şi, când îi spun că mi-a fost deseori rău, îmi ia tensiunea,
pulsul, ia un stetoscop dintr-o cutie şi mă ascultă.^Michael stă într-o parte, cu privirea uşor întoarsă, de parcă
i-ar fi jenă, de parcă n-ar fi sigur că trebuie să fie aici.^Şi ea zice, okay, mergem să vedem cum îi merge micuțului?^Mă întind pe pat, ea îmi desface bluza şi toți trei ne uităm la
umflătura uşoară a burții, netezimea pielii întinse, primul
semn al împlinirii.^Eu mă uit la burtă, mă uit la ea, mă uit la Michael şi sunt
cuprinsă de o mândrie subită la gândul a ce se petrece în
trupul meu, miracolul şi ordinea stranie a schimbării.^Ea mă unge pe stomac cu un strat subțire de gel verde-
deschis, spune, nu ai de ce să-ți faci griji, am nevoie doar să
stai relaxată, să stai cuminte şi să nu te mişti.^Mă uit la Michael, zic, nu vrei să vezi, el se uită la mine şi
eu zic, te rog, hai şi stai lângă mine, vreau să stai.^Pare jenat, dar îşi ridică scaunul şi-l pune lângă pat, se aşază
şi zice, iartă-mă, n-am vrut să fiu nepoliticos.^Doctorița trage aproape de pat o măsuță cu roțile, pe ea
este un monitor, cabluri şi altele, apoi întoarce măsuța
să pot vedea, întreabă, e bine, vezi, dau din cap că da.^Ia în mână scanerul, e mic, alb şi-i încape în mână, îmi spune
ar putea fi rece şi îl apasă pe burta.^Mă uit la ecran, văd linii negre şi albe, forme şi mişcare.^86

Arată ca un exponat de muzeu al primelor imagini de televizor, mă uit, mă sperii şi nu mai vreau să mă uit.^Simt fierbințeală şi-mi dau seama că îl țin de mână pe Michael iar asta mă face să mă simt mai în siguranță, în stare să deschid ochii şi să mă uit la imaginea de pe ecran.^Sunt mirată dar şi bucuroasă, îmi dau seama că asta am vrut în seara aceea, săptămâna trecută, pur şi simplu să mă conectez şi să păstrez legătura.^El nu spune nimic.^Nu se uită nici la mine, nici la ecran, se uită undeva sus, pe
tavan, clipind.^Clipeşte repede, nervos ca şi fratele său.^îmi pare rău, spune, încet, nu pot să mă uit.^îi strâng mâna, foarte tare.^Doctorița arată spre o umbră de lumină, încolăcită ca o lună
nouă în partea de jos, din stânga imaginii.^Acolo este, vezi, acestea sunt mâinile lui şi acolo e capul,
zice ea. ,
Mă uit, nu spun nimic şi recunosc ceea ce îmi arată ea, văd
apucătura minusculă a fătului.^Mă uit, nu spun nimic şi mă gândesc doar la nume, tot felul
de nume învârtindu-se în capul meu ca nişte asteroizi.^Doctorița arată spre o umbră de lumină încolăcită, ca o a
doua lună nouă, în partea de jos din dreapta imaginii.^Acolo, vezi, este capul geamănului, şi acestea sunt mâinile.^O clipă nu aud ce spune, nu înțeleg ce spune.^Simt cealaltă mână a lui Michael întinzându-se să o apuce pe
a mea, mâinile lui cuprinzându-le strâns pe ale mele, îl aud
şoptind, oh, Dumnezeule.^86

Doctorița spune, şi acum să ne asigurăm că amândoi sunt okay.^Afară, stând pe marginea drumului şi întrebându-mă ce să fac acum, îmi dau seama că tot ne ținem de mână
Mă simt de parcă am redescoperit că sunt însărcinată.^Sunt şocată, emoționată, zăpăcită şi-mi dau lacrimile.^Clipesc, închizându-mi ochii strâns şi deschizându-i din nou la strălucirea şi culoarea lumii.^îmi amintesc de băiatul din Aberdeen, de vocea lui blândă spunându-mi, e ca şi cum ai fi chemat la locul tău, în ordinea firească a

lucrurilor, îmi aduc aminte de tata zicând, nimic altceva decât o binecuvântare şi un dar.^îmi aduc aminte de mama întrebându-mă, te-ai gândit la vreun nume, îmi aduc aminte de numele care îmi vâjâiau în cap în timp ce stăteam întinsă şi mă uitam la ecran.^Zâmbesc şi ridic filmul, cele două imagini de lună nouă ca nişte ecouri una a celeilalte, zâmbesc şi spun, poate o să le dau numele tău şi al fratelui tău, ce zici?^Se aude un scrâşnet brusc şi o derapare, ne întoarcem şi vedem o maşină la semafor cu fum ieşind din anvelope.^El zice, trebuie să-ți spun ceva.^87

Şi, înainte ca tânărul de la numărul optsprezece să ajungă acolo, maşina loveşte copilul.^Se aude un zgomot înfundat, ca al unui capac de portbagaj care a prins în cădere mâna cuiva.^Picioarele băiatului zboară de sub el şi e ridicat în aer, ca barele improvizate ale unei porți de crichet, rotindu-se într-un arc de cerc peste capotă şi lovindu-se, într-o parte, în parbriz. De abia se aude un zgomot, un pahar de vin spart pe o podea cu covor, un melc zdrobit sub un papuc de casă.^Mingea de tenis sare din mâna băiatului şi se arcuieşte peste maşină, săltând pe caldarâm de trei ori şi se rostogoleşte pe drum.^Parbrizul crapă, o pânză spiralată de păianjen se întinde peste tot, fără să se spargă.^Maşina se opreşte, băiatul se rostogoleşte pe capotă şi cade pe drum cu fața în jos.^Şi, în clipa în care trupul său se loveşte de asfalt, tânărul de la numărul optsprezece e acolo, este doar la un pas şi simte trupul atingându-i mâinile întinse, simte țesătura umedă a tricoului şi mângâierea netedă a obrazului.^Nu a fost destul de iute. Aproape l-a prins, dar nu a fost destul de iute.^Se uită la băiat, îngenunchează lângă el şi priveşte, respiră greu şi tremură deasupra trupului. Ii este frică să-l atingă.^Habar n-are ce să facă. Zice, hello, mă auzi.^87

Zice, oh, la dracu, în aia a mă-sii, oh, Doamne.^în spatele lui se aude o năvală de paşi, cineva întreabă, e întreg, iar el răspunde, nu ştiu, nu ştiu, oamenii se apleacă şi îngenunchează în jurul copilului, cineva zice, ajutați-mă să-l întorc, şi două perechi de mâini se vâră sub trupul lui şi îl rostogolesc pe spate.^Arată aproape nevătămat, cu ochii închişi, cu capul lăsat uşor pe umăr. Dar curge sânge, se prelinge dintr-o tăietură lungă pe partea stângă a feței, pielea zdrențuită din partea de sus a frunții până la bărbie. Şi mai este sânge adunat ca un nor între sprânceană şi ureche, ca un pumn încleştat, crescut sub piele. Şi e puțin prea multă nemişcare în trupul lui, întins pe caldarâm, înconjurat de o mulțime de oameni care nu ştiu ce să facă.^Nu departe, câteva străzi mai încolo şi ridicat câțiva metri în aer, omul cu mustața spilcuită de la numărul douăzeci vede ce s-a întâmplat, coboară iarăşi pe pământ şi nu poate face nimic să fie de ajutor. Sare şi cade, sare şi cade mai rar, iar cei însărcinați cu aterizarea îl prind, îi dezleagă hamul şi îi aşează trupul înțepenit în picioare, el se uită la ei, deschide gura să zică ceva, dar nu poate scoate nici un cuvânt.^O femeie tânără de la numărul douăzeci şi patru aleargă până la mijlocul străzii, are mâinile pătate cu cerneală colorată de la diagramele desenate toată după-amiaza, lăsați-mă să văd, sunt de profesie, vreau să spun, lăsați-mă să-l văd, şi se aşază în genunchi lângă trupul băiatului, îşi dă părul lung la o parte şi apropie urechea de pieptul lui.^O privesc în tăcere, oamenii din jurul băiatului, în aşteptare.^87

Tânărul de la numărul optsprezece se uită spre ea, clipeşte, n-a fost destul de iute şi nu a ştiut ce să facă.^Ea îi ridică uşor capul şi vâră două degete în gura băiatului, scoate degetele afară, îl strânge de nas şi îşi duce gura la gura lui.^Se aud alți paşi iar cineva spune că o ambulanță e pe drum.^Fratele geamăn mai mic stă în spatele oamenilor adunați, încearcă să vadă ceva printre rânduri, împletindu-şi degetele. Buzele i se mişcă, dar nu poate rosti nici un cuvânt. I se rostogolesc lacrimi din colțul ochilor.^Tânărul din maşină nu s-a mişcat, nu poate face nici o mişcare, piciorul îi e încă înțepenit pe pedala de frână, are fața întoarsă într-o parte, ca în urma unei coliziuni neaşteptate şi ține ochii închişi. De abia respiră, un gâfâit chinuit care să-i dea ceva aer în plămâni. Mâinile sunt încă încleştate pe volan, brațele pur şi simplu blocate, opintindu-se în lături.^Nu poate face nici o mişcare, nu se poate uita la ceea ce s-a întâmplat.^Tânăra de la numărul douăzeci şi patru, în genunchi, este aplecată peste băiat, gură la gură.^Iar tânărul de la numărul optsprezece, primul care a ajuns la fața locului, este şi primul care pleacă, se trage înapoi cu mâna înnodată în păr, priveşte dar

nu doreşte să privească.^Se opreşte în uşa casei sale şi simte un fel de durere surdă în toată fiinţa lui, o răsturnare a sentimentelor, o amorţeală înţepenită în piept şi în braţe; se retrage.^88

Ea îşi ridică faţa de la gura băiatului, îşi împreunează palmele şi i le apasă pe pieptul. Oamenii din jur privesc în tăcere, stânjeniţi, şocaţi.^Bărbatul care vopseşte fereastra se îndreaptă spre uşa închisă de la intrare, la numărul nouăsprezece, mai ţine o pensulă într-o mână, lasă în urma lui o dâră de stropi de culoare albastru-deschis, se uită la mulţimea adunată şi la uşa de la intrare încuiată.^Ea zice, Dumnezeule, cât mai întârzie ambulanţa aia, iar oamenii îşi întorc privirea spre strada principală şi nu scot nici un cuvânt.^Bărbatul cu pensula de vopsit bate la singura uşă închisă de pe toată strada, aşteaptă, îşi mângâie barba crescută, bate din nou iar când uşa se deschide spune cu o voce stinsă, cred că ar trebui să vii şi să vezi.^Acesta este momentul în care lumea întoarce capul, cu jenă sau cu durere, în timp ce o mamă aleargă în drum jelind, în timp ce se aude o ambulanţă în depărtare, în timp ce un tată îşi cară pumni în cap iar fiul său ţipă agăţat de genunchi.^Bătrâna de la numărul douăzeci întoarce capul, ea a stat la fereastră împreună cu soţul ei, a văzut totul, el stă în picioare, înalt, un braţ pe umerii ei, iar celălalt sprijinit de pervaz.^E ghemuită la pieptul lui, se uită la el rostind neîncetat ceva de genul, oh, Doamne, oh, Doamne, oh, bietul băiat, bietul de el, oh, Doamne. El se întoarce şi o duce de la fereastră, îi aşază protector mâinile pe umeri.^88

Tânărul de la numărul optsprezece ajuns în casă respiră cu greu, se împleticeşte spre canapea şi îşi ridică faţa spre tavan. Simte un fel de frânghie care îi încolăceşte pieptul, nu am fost destul de iute, şi gândul acesta îl strânge ca o menghină.^Bărbatul cu mâinile arse întoarce capul, se întoarce spre tatăl băiatului şi îl apucă de încheietura mâinilor, le îndepărtează de cap. Pentru el efortul e dureros, prea violent, încordarea prinsorii îi întinde pielea arsă până crapă dar totuşi face acest gest, îi coboară braţele pe lângă corp, îl priveşte drept în ochi şi-i spune, destul acum, n-are nici un rost, nu se mai poate face nimic acum. Iar bărbatul îşi îndreaptă faţa schimonosită, se uită în jos la fiul său, îl ia în braţe şi şopteşte, şşt, nu-i nimic.^Fiica lui stă la fereastră şi nu se uită. A luat altă panglică, şi-a înfăşurat-o în jurul feţei, peste ochi, o atingere mătăsoasă acolo unde ar fi ochii, tăcută în nemişcare.^Şi ambulanţa soseşte iar paramedicul se apleacă spre băiat, jacheta lui fosforescentă foşneşte şi scârţâie, pune jos o casetă de plastic ca o cutie de unelte, cu două degete apasă pe gâtul băiatului. Cum îl cheamă, dragă, o întreabă pe mama băiatului. II cheamă Shahid, răspunde ea, iar paramedicul începe să-i repete numele, îndreptând un fascicul de lumină în ochii băiatului, hello, Shahid, Shahid, mă auzi, hello Shahid ?^Iar în spatele lui, atentă, mama lui îi murmură şi ea numele.^Shahid, îl cheamă Shahid. îl cheamă Shahid Mohammed Nawaz. îl cheamă Shahid.^Cât e strada de lungă, se văd chipuri la ferestre, feţe înrămate ca nişte portrete într-o galerie de pictură. Omul

88

cu tatuaj, prietenul femeii cu părul roşcat, cu gâtul întins pe fereastra înaltă, cu un borcan de petale într-o mână.^Băiatul arhitect de la numărul unsprezece, cu un creion după ureche şi un altul între dinţi, cu pumnii unul peste altul şi bărbia sus, sprijinită ca o coloană grecească. Fata şi băiatul de la numărul douăzeci şi şapte, în pielea goală, înfăşuraţi într-o pilotă în jurul pieptului ca un prosop de plajă, înghesuiţi unul într-altul în pătrăţelul ferestrei, cu pielea boţită de atâta stat în pat, cu mâna la gură.^Apoi îl ridică de jos pe Shahid, îl aşază pe o targa şi o împing în ambulanţă. Mama sa urcă cu el în maşină iar în timp ce şoferul închide uşile schimbă o privire cu paramedicul şi fac un fel de înţelegere. Ambulanţa o ia din loc, porneşte sirena, dar vehiculul nu se mişcă pe cât ar putea de repede.^Bărbatul cu buretele de şters maşina, ştergându-şi fruntea de transpiraţie cu o batistă albă despăturită, se oferă să-i ducă pe tată şi pe copii, tatăl îşi strigă fiica, ea vine din casă în fugă şi toţi se înghesuie în maşina curată şi dispar după colţ.^Şi asta e totul. Atâta tot. Nu există nici un buton pe care să scrie pause sau rewind, nu există modalităţi de corectare a imaginii, nici o înregistrare a momentului, în afară de o urmă groasă de cauciuc negru lăsată pe drum, o pată care nu peste mult timp se va şterge de la sine. Mai încolo, poate va veni poliţia să facă

măsurători, să facă estimări referitoare la viteza de impact, să sugereze eventuale cauze. I-ar putea întreba pe locatarii de pe stradă ce-au văzut în după-amiaza aceasta, ce-ați văzut cu exactitate, vă rog. După aceea, este

89

posibil ca un complet de judecată să analizeze în liniște fapte şi păreri şi poate că se vor pronunța în legătură cu tânărul încă aşezat în maşina lui nouă. Dar momentul respectiv nu se va mai repeta, căci s-a consumat.^Cele două fete care stau pe treptele de la intrare, la numărul douăzeci şi doi, stau jos, privesc şi vorbesc, se uită la fata cu păr lung şi drept, fata ale cărei buze încă mai poartă savoarea gurii tânărului cu care trăieşte, se uită la ea cum se îndreaptă spre ele. Se opreşte în loc, se lasă pe vine lângă ele, spune, nu, nici o şansă, era deja, n-a avut nici o şansă, se ridică şi intră la ea în casă, iar băiatul cu tenişi săpuniți se ridică în picioare şi merge în urma ei şi închide uşa.^Tânărul de la numărul optsprezece, aşezat jos pe canapea cu mâna la piept, nu se poate gândi la nimic altceva, nu se va mai gândi la nimic altceva. L-aş fi putut salva, la asta se gândeşte, aş fi putut, a fost ceva, poate, iar apoi dincolo de această părere, de toată ruşinea, este gândul că ea s-a uitat şi a văzut totul.^Individul cu barba rară, de la numărul treisprezece, îşi ia fiul în brațe, îl sărută gingaş pe obraz şi îi şopteşte ceva la ureche, îl ține strâns la piept şi cu cealaltă mână apucă tricicleta şi-l duce acasă. Când trec prin dreptul numărului şaptesprezece, tatăl surprinde privirea băiatului cu cămaşă şi cravată, în uşa de la intrare, dar nu are loc nici un schimb de cuvinte şi amândoi privesc în altă parte. Iar fiul se uită iscoditor peste umărul tatălui său, ca un soldat în tranşee, se uită țintă spre capătul străzii, clipeşte şi nu-şi mai ia privirea.^89

La capătul străzii, bărbatul cu mâinile distruse stă pe loc, cu brațele în jurul fiicei sale, urmăreşte circulația pe strada principală, revenită la normal după trecerea ambulanței precum îşi revine oglinda de apă a unui heleşteu după ce a înghițit o piatră aruncată.^Se gândeşte la mama băiatului, rostindu-i numele, repetă ca ea, rosteşte cuvintele, Shahid Mohammed, Shahid Nawaz, ar vrea să-l strige cu voce tare, ridică bărbia şi-şi lasă buzele să dea formă cuvintelor, mimând un răcnet, Shahid Mohammed, Shahid Nawaz, îi trece prin gând, oh, Allah, ai milă, să audă întreaga lume. îşi imaginează ce s-ar întâmpla dacă toată strada i-ar striga numele, alăturându-se vocii pierite a mamei sale, toată strada amplificând cuvintele iar ele să se împrăştie în tot oraşul, luându-şi zborul ca un stol de păsări în asfințit, să întunece cerul, glasuri în cor, peste câmpii, păduri şi oceane, trimise în zbor, transmise, radiodifuzate, la BBC şi arătate de CNN, prin satelit, transmițătoare terestre şi fibră optică internațională, pe panouri de publicitate, în autobuze şi pe ecrane video, pe nave de zbor şi afişe, în ziare şi reviste, informația, numele, pogorând din înaltul cerului ca o ploaie electronică, pornită de pe această stradă şi scursă în antenele-paratrăsnet înfipte pe case impunătoare şi cocioabe mizere, în toată lumea noastră prost conectată, un cor de nume, o scurtă punte de atenție izbăvitoare.^îşi imaginează acest lucru şoptind numele de unul singur, Shahid Mohammed, iar vocea lui nu se ridică nici măcar peste zgomotul lăsat de un automobil în trecere.^însă el îl şopteşte, oricum, ca pe o rugăciune, nu are o credință religioasă anume, dar cuvintele vin singure, îi trece prin minte, oh, inshaallah, să audă întreaga lume, întreaga

89

lume să asculte pentru o clipă, numele său este Shahid, Shahid Mohammed Nawaz, şi e pe moarte.^De partea cealaltă a oraşului, într-o ambulanță, doamna Nawaz îşi ține fiul de mână. Vorbeşte cu el, îi spune ce copil deosebit este şi ce deosebit va fi întotdeauna, vorbeşte în limba părinților ei şi în limba fiului său, îl ține de mână şi i-o strânge uşor în timp ce-i vorbeşte.^La numărul optsprezece, tânărul cu ochii secați îşi dă seama că ceva nu este în regulă, ceva nu este în regulă de loc, îl trece o durere usturătoare prin brațul stâng şi i se opreşte în piept, simte că ceva i se sfarmă în coşul pieptului, că va plesni. încearcă să tragă aer în piept, dar îşi simte gura înfundată cu zdrențe şi hârtii.^în ambulanță, paramedicul aruncă o privire spre mama băiatului şi el însuşi ia mâna băiatului. I-o strânge şi îi spune pe nume, Shahid. Doamna Nawaz strânge mai tare, la fel de tare cum a strâns mâna soțului ei în ziua când a născut.^în

camera sa, tânărul cu ochii secați se loveşte în piept cu un pumn lipsit de vlagă. Dintr-o dată, aproape pe tăcute, e pe moarte, se ridică în picioare şi se răsuceşte prin încăpere să caute scăpare, se agață de perdele, răstoarnă cutia cu lucrurile ce-i aparțin, trânteşte pe podea o figurină de lut.^Şi intervine o întrerupere în mersul lucrurilor, o pauză, ceva nedesluşit ca bătaia tremurată a aripilor de gâze îmbibate de ploaie, ceva neaşteptat, ceva deosebit.^90

în ambulanță, Shahid începe să respire brusc şi violent pe nas, împroşcând sânge şi flegmă pe mâinile mamei sale şi ale paramedicului, un şuvoi care declanşează senzori şi semnale de alarmă, sirena porneşte brusc mai tare, iar paramedicul o mută pe mamă pe o latură şi îl atenționează pe şofer.^în camera lui, tânărul zace întins pe podea, nemişcat, în jurul lui sunt împrăştiate farfurii şi ceşti sparte, un afiş sfâşiat, cârlige de perdea. Va mai sta aşa timp de trei zile, şi numai după ce fratele său va telefona, va da cu pumnii în uşă şi va chema proprietarul îl vor găsi şi-l vor lua de-acolo.^Iar ambulanța străbate oraşul, circulația se dă la o parte din cale, precum Marea Roşie, oraşul suportă graba în toiul după-amiezii, pe străzi ciupite de vărsat, brăzdate de o procesiune de localuri şi prăvălii, pe lângă fabrici vechi, firme şterse de vreme şi centre de distribuție cu firme de neon, pe lângă cinematograf, popicărie şi garajul deschis non-stop.^Un şir de taxiuri cu portierele deschise.^Un parc plin de copii, părinți, câini şi grădinari goi până la brâu plivind buruieni.^Ambulanța îşi continuă drumul prin oraş, trece pe roşu, depăşeşte o coloană oprită la semafor, urcă pe şoseaua ridicată sus, pe piloni de beton deasupra caselor şi prăvăliilor, trece printre două blocuri înalte, coboară şi face la stânga, pe lângă un local asaltat de muşterii în cămaşă cu mânecă scurtă, drept pe lângă supermarket şi parcarea plină până la refuz.^Un tip aleargă cu un rucsac greu în spate.^O alee pe care trei băieți joacă baschet, o roată fără spițe servind drept coş.^90

O vitrină cu o gaură de mărimea unei pietricele.^Un băiat pe platforma unui camion învârte o umbrelă ruptă în jurul capului.^Ambulanța străbate acest oraş, străbate tot oraşul, trezeşte în goana ei o atenție pasageră, o torță stinsă în arşița după-amiezii, pe lângă râu, pe sub arcade, pe lângă fabrici, ateliere şi centre comerciale, pe lângă şirurile nesfârşite de case terasate, se tot duce, ajunge, în sfârşit, la ultima stradă, pe lângă parcări, indicatoare şi porți de intrare, drept la uşile secției de urgență ale spitalului care aşteaptă.^Iar în timp ce aceste străzi sunt călcate, tot atât cât o strângere de mână, Shahid Mohammed Nawaz începe să se trezească, ridicat dintr-o prăpastie a lumii înconjurătoare.^Iar la intrarea în curtea spitalului, patru şiruri de maşini aşezate la coadă stau față în față, oprite la semaforul sincronizat pe roşu ca să dea drum liber ambulanțelor, zeci de picioare odihnindu-se lângă pedalele de accelerație, zeci de perechi de ochi fiind ațintite spre semafor.^Aşteptând să se facă galben.^Aşteptând să se facă verde.^90